

UFUKTAN KALEME

**TÜRKİYE
YÜZYILI**

**İSTANBUL
İL MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ**

**İSTANBUL - TUZLA İLÇE MİLLÎ
EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ**

**100 EĞİTİMİN
YÜZYILI**

Derginin Adı: Ufuktan Kaleme

Tuzla İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü Adına Sahip ve Sorumlusu

Metin ÇANGIR

Tuzla İlçe Milli Eğitim Müdürü

Editörler

Metin ÇANGIR

Aykut BEŞİROĞLU

Gülşen ESER

Seher YEKE

Kapak Tasarım ve Dizgi

Ömer Soner SAYGI

Seher YEKE

ISBN: 978-625-98289-6-1

Yayınevi:

İstanbul Tuzla Mimar Sinan İlkokulu Yayınevi

Mimar Sinan Mah. Altay Sok.

No:15 Tuzla / İstanbul Tel: 02164233683 Sertifika No: 76316

Baskı-Cilt:

Nakış Ofset Matbaa Reklamcılık ve Tekstil Sanayi

Tic. Ltd. Şti. Litrosyolu 2. Matbaacılar Sitesi 2-ND10

Zeytinburnu İstanbul Sertifika No. 41233

2025-İstanbul

Kitabımızda yer alan eserlerin ve resimlerin sorumluluğu eser sahiplerine aittir. Tüm hakları saklıdır. Tuzla İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü'nün izni olmadan kitabın tümünün veya bir kısmının basımı ve/veya çoğaltılması yapılamaz. Yalnızca kaynak gösterilerek kullanılabilir.

*Dergimizde isim belirtilmeden kullanılan görsellerde yapay zeka desteği vardır.

“Kitaplarım bana yetecek kadar büyük bir krallıktır.”
Shakespeare

Edebiyat, bir milletin hafızası, kelimelerle yazılmış ortak bir geçmişin ve geleceğin aynasıdır. Okuma kültürü ise yalnızca bireyin zihinsel gelişimini destekleyen bir etkinlik değil; aynı zamanda düşünce dünyasını genişleten, empati becerisini artıran ve toplumsal dönüşümün yapı taşlarını ören çok yönlü bir beceridir. Bu anlayışla İstanbul Valiliği himayesinde ve İstanbul İl Millî Eğitim Müdürlüğü koordinasyonunda hayata geçirilen “Ben Okuyorum, İstanbul Okuyor” ve “Geleceğin Yazarları” projeleri; okumanın bireysel bir eylem olmaktan çıkarak ailece sürdürülen bir yaşam biçimi hâline gelmesini hedeflemektedir. Öğrencilerimizin aileleriyle birlikte aynı kitapların etrafında buluşmaları hem bireysel gelişimi hem de kültürel dayanışmayı pekiştiren son derece anlamlı bir adımdır.

İlçemiz genelinde büyük bir titizlik ve özveriyle yürütülen bu projeler kapsamında hazırlanan edebiyat dergimiz, öğrencilerimizin yalnızca dil becerilerini geliştirmelerini sağlamakla kalmayıp, aynı zamanda duygularını, düşüncelerini ve hayallerini yazılı birer esere dönüştürme becerilerini de desteklemektedir. Dergimizde ayrıca, ilçemiz bünyesindeki Türkçe ve edebiyat öğretmenlerimizin, kitap sevgisi ve okuma kültürü üzerine kaleme aldıkları değerli yazılar da yer almakta; öğrencilerimize ilham kaynağı olmakta ve edebi birikimlerini zenginleştirmektedir.

Eğitim süreçlerinin en güçlü aktörleri olan öğretmenlerimizin bu yayına sundukları nitelikli katkılar, okuma alışkanlığının toplumun her kesimine yayılmasına katkı sağlarken, aynı zamanda Türkiye Yüzyılı vizyonunun temel taşlarını da oluşturmaktadır. Bu doğrultuda şekillenen Türkiye Maarif Modeli, sadece akademik başarının değil; aynı zamanda erdemli, sorumluluk sahibi ve kültürel mirasla donanmış bireylerin yetişmesini amaçlamaktadır. Bu modelin temel unsurlarından biri olan okuma ve yazma becerilerinin toplumun her kesiminde kökleşmesi, biz eğitimcilerin öncelikli hedefidir.

İnançla, sabırla ve ortak bir gönül diliyle hazırlanan bu özel derginin; öğrencilerimize, öğretmenlerimize ve velilerimize ilham vereceğine, okuma kültürümüzü daha da pekiştireceğine yürekten inanıyorum. Bu değerli çalışmada emeği geçen tüm paydaşlarımıza en içten teşekkürlerimi sunuyor, dergimizin tüm okuyucular için ilham verici bir yolculuğun kapısını aralamasını diliyorum.

METİN ÇANGIR
TUZLA İLÇE MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRÜ

ATATÜRK OKUDU, BİZ OKUYORUZ

“Çocukken fakirdim. İki kuruş elime geçince bunun bir kuruşunu kitaba verirdim. Eğer böyle olmasaydı yaptıklarımın hiçbirini yapamazdım.”

Mustafa Kemal ATATÜRK

Bir ülkenin kurucusu tarafından kitap okumanın önemi ile ilgili söylenen hiçbir söz, o ülkede yaşayan insanlar açısından bu kadar anlamlı olamazdı. Atatürk'ün ifade ettiği cümleye bakılırsa bugün sahip olduğumuz bağımsızlığı, hakları, ilke ve inkılapları; onun ileri görüşlülüğü, dehası, azimliliği ve vatanperverliğinin yanı sıra okuma sevgisine de borçluyuz.

Hayatı boyunca 3997 kitap okuduğu belirtilir. Savaş ve zaferlerle dolu 57 yıllık bir ömür düşündüğümüzde diyebiliriz ki Atatürk, yalnızca çocukluğunda ve öğrenciliğinde değil; Çanakkale'de savaşıırken, Samsun'a çıkarken, Anadolu'muzu karış karış dolaşırken, Türkiye Cumhuriyeti'ni kurmaya çalışırken ve sayamayacağımız daha birçok mücadele verirken de sürekli okumuştur. Hem de katıldığı yerlerin altını kırmızı, katılmadığı yerlerin altını mavi kalemle çizmiş; sayfalara notlar düşmüş okumuştur. Verdiği özgürlük ve medeniyet savaşının her bir cephesinde bilfiil mücadele etmediği her bir an okumuştur. Sanırım bunları göz önünde bulundurmamak zamansızlıktan dolayı okuma fırsatı bulamadığını ifade eden bir insana zamansızlığın nasıl bir şey olabileceğini hatırlatacaktır.

Atatürk, okumanın nelere kadir olabileceğini o kadar iyi bilmiştir ki ülkesinde yaşayan herkesin de okuyabilmesi için didinmiştir. Eğitim ve öğretim seferberliği ilan etmiş; okuryazarlık oranını artırmak, okumayan insan bırakmamak için büyük bir çaba göstermiştir. Bu çabayı verirken de bize bazı önerilerde bulunmuştur. Beyaz Zambaklar Ülkesinde, Toplum Sözleşmesi, Çalıkuşu, Türkçülüğün Esasları, Belleten bu eserlerdendir. Reşat Nuri Güntekin tarafından kaleme alınan “Çalıkuşu” adlı romanımız, edebi değerinin yanında idealist bir meslektaşımızın köylerde öğretmenlik yaparken karşılaştığı eğitim sorunlarını ve toplumsal düzeni gözler önüne sermesi açısından da önem arz etmektedir.

Başöğretmen Mustafa Kemal Atatürk'ün her Türk gencinin okumasını tavsiye ettiği, Grigory Petrov tarafından kaleme alınan “Beyaz Zambaklar Ülkesinde” adlı eser de mutlaka okunması ve okutulması gereken bir diğer kitaptır. Adeta bir bataklık halindeyken eğitim ve refah seviyesi açısından dünyanın en gelişmiş ülkelerinden biri haline gelen Finlandiya, Atatürk'ün kurmaya çalıştığı yeni yaşam düzeni için büyük bir ilham kaynağı olmuştur. İnsanların ülkelerinin kalkınması için verdiği büyük gayretin eğitimle desteklenmediği zaman hiçbir anlam ifade etmeyeceğini açıkça ifade eden bu eşsiz eser aynı zamanda sağlam temeller üzerine inşa edilmeye çalışılan Türkiye'miz için bir kılavuz niteliğinde görülmüştür. Kitapta yer alan “Ülke halkının çoğunluğunun eğitimden yoksun bırakılması bir cinayettir. Bu, devletin kendi kendini yıkması, yağma etmesi demektir.” sözü, eğitim ve öğretim faaliyetleri konusunda neden bu kadar hassas davrandığının göstergelerinden biridir. Türkiye Cumhuriyeti'ni ‘Bütün ümidim gençliktedir.’ diyerek bizlere emanet eden Ulu Önder'imizin bakış açısı, yine aynı kitapta yer alan “Şükürler olsun ki gençler her şeye yeniden başlıyor. Yaşamı daha iyi, daha akıllı, daha güzel bir düzene sokacaklar.” sözü ile büyük bir benzerlik ve umut taşımaktadır. Yazarımıza ait başka bir kitap olan ve gerçek bir öyküye dayanan “İdeal Öğretmen” adlı eser de bizlere örnek olması açısından şans verilmesi gereken bir kitaptır.

Atatürk; sadece okuyup önermekle kalmamış, bizler için birbirinden değerli eserler de bırakmıştır. Bugün hâlâ kullanmakta olduğumuz üçgen, dörtgen, yüzey, artı, eksi, bölme, çarpma vb. birçok terim içeren “Geometri” kitabının yanı sıra kıvanç, erdem, esenlik gibi günlük hayatta sıklıkla kullandığımız kelimelerin de mimarıdır.

Mustafa Kemal Atatürk'ün ülkemiz için yaptıkları yazmakla tükenmez hatta özetlenemez bile. Bu sebeple büyük bir saygı, minnet ve özlemle yazıma son verirken okuma sevgimizi bin kat daha perçinleyen, ülkemizin kuruluşunu, sonsuz emek ve fedakarlık içeren kurtuluş mücadelesini birinci ağızdan anlatan, Türk tarihinin en değerli eserlerinden biri olan başucu kitabımız ‘Nutuk’ u anarak yazıma son veriyorum. Keyifli ve verimli okumalar.

EMİNE YILAN BİLGİÇ
TÜRKÇE ÖĞRETMENİ
İBNİ SİNA ORTAOKULU

MERHAMET: İNSANIN ÖZÜ

İnsan... Yaratılışı gereği pek çok olguyu içinde barındıran insan. Fıtratına “oluş”tan önce, merhamet yazılan insan. Cahil de olabilir insan, parasız pulsuz da. Ama merhametsiz olmaz. Damarlarından bir gram bile vicdan, empati, sevgi akmayan insan hayattan kopmuştur. Taşa dönmüştür kalbi, bulanmıştır zihni. Onun için dışarıda olup bitenler ancak anlamsız birer yanılsamadan ibarettir.

İnsanın hayatına anne rahmine düştüğü an girer merhamet. Bir kadının içine işleyen en saf duygudur annelik sevinci. Onun için sadece çocuğu vardır artık. Onun varlığını, kendi varlığının önüne koyar. Evladı için yer, evladı için içer, en çok onu sever. Kendi acısından ne kadar canı yansa da onun üzerine titrer. Dünya bir başka gelir ona. Balkondaki çiçeği, sokaktaki kediye düşünür olur. Herhangi birinin yaşadığı acıyı duyunca sanki onun yerinde kendisi varmış gibi kahrolur.

Bir baba, evladı için her zorluğa göğüs gerer. O hiçbir zorluk çekmesin diye her kahrını çeker. Onun parmağına iğne batsa, kendi kolu kopmuş gibi hisseder. Evrenin her köşesindeki çocukların koruyucusu olur. Onlara bakınca kendi çocuğunu görür gözlerinde. Gözlerindeki o ışıklarda, hayatın anlamını bulur.

Bir yönetici, halkının hem annesi hem de babasıdır. Dertlerine derman arar, yaşadıkları zorluklara gözünü kulağını kapatmaz. Hiçbirini kayırmaz. Dini, dili, milliyeti farklı diye onlara zulmetmez. Neticede insandır onlar. Farklıdır. Değişmeyen tek şey “bir” olmalarıdır.

Yıl 1453 . Bizans topu tüfeği bırakmış, İstanbul artık Türklerin. Halksa endişe içinde. Acaba onları ne kadar kara günler beklemekte? Gönderilenler gidecek, kalanlar var olmaya devam edebilecek mi? O sırada bir padişah gelmektedir Boğaz taraflarından: Fatih Sultan Mehmet. Tarih boyunca insanların dininden, ırkından dolayı çektiklerine kayıtsız değildir. Bunu kendi halkına yaşatmamaya kararlı. Neticede “Merhamet etmeyene merhamet olunmaz.” diyen bir ecdadın torunu o. Halkına, onları koruyacağını güvencesini verir. Öyle bir güvencedir ki o, yüzyıllardır gayrimüslimler terk etmediler bu toprakları. Merhamet edene, merhamet ettiler. Onlara bu hakları veren halka yüzlerini çevirmediler.

Elinizdeki çapaları günümüze atmadan 300 yıl sonrasına demirleyin kendinizi. 1918’e; Türk’ün büyük sancısı, ama zaferlerin baş tacı olan Çanakkale’ye... Düşmanlar bölgeden çekilmiş. Ama ne çekilme! Kendi kanlarından bir yüzbaşıya arkalarında bırakarak. Bir Türk askeri koşmuş o yüzbaşının yardımına. Savaşta merhametten ödün verilmeyeceğinin örneği olur. Yıllar geçer, onların hatırası geçmez. “Mehmetçiğe Saygı Anıtı”nın modelleri olurlar.

“Savaş” mı dedik az önce? Evet, öyle dedik. Topların, tüfeklerin susmaması savaştır. Açlık savaştır. Fakirlik savaştır. Ancak bunların ortasında kalan masumlarsa... İşte o zaman savaş değil, katliamdır. Acıyı çektirenler taştandır. Çekenler masumdur. Kayıtsız kalmayanlarsa bilgedir. Bilgeliliğin en üst seviyesindedirler.

Nedir merhamet? Başkasının acısına kayıtsız kalmamaktır. Sevgiden doğar, sevginin kendisi olur. Adalettir. Empatidir. Affetmektir. Şefkattir. Barıştır. Bir fidandır. Tüm insanların, ağaç misali doğduğu bir fidan. Çınar ağacıdır. Köklerinden yaprağına dünyanın sırrına erkmektir. Her şeyiyle hayatın özünü kavrayabilmektir. Sonuçta hepimizin özü: Merhamet.

Zeynep KARABACAK
MEHMET TEKİNALP ANADOLU LİSESİ

RESİMLEYEN: MUHAMMED EMİN ORAL
ÇAĞRIBEY ORTAOKULU

Merhamet: Zaferleri onurlandıran duygu.

OKUMAK: İNSAN DOĞASININ AYNASI

İnsan, doğası gereği bildiğini aktarmak ister. Ve böylece, Antik Mezopotamya uygarlıklarından olan Sümerlerden beri insanlar yazıyor, gördüklerini anlatıyor, gelecek kuşakları tehlikelerden haberdar etmek istiyor. Peki neden? Çünkü insan, yine doğası gereği, içsel bir güdüyle neslini korumak istiyor. Bu çerçeveden baktığımızda, okumanın aslında bize verilmiş bir kalkan görevi gördüğünü düşünüyorum. Kitaplar, bu kalkanı tevafuklar zinciri olarak sunar.

Elinizde, zamanı gelmedi diye bir kenara koyduğunuz kitap, aslında size dokunacağı günü bekliyordur. Okuma, birinci sınıfta bir görevken ilerleyen yıllarda bir seçeneğe dönüşüyor. Okuyabilirsin. Rasim Özdenören'in dediği gibi "İnsanın bir derdi olmalı." Derdin yoksa, okuyarak dert edinmelisin.

Benim için okumak, içsel huzurumu dengeye getirmek için bir çaba. Dostoyevski'nin buhranla yazılmış kitapları beni bu dünyadan çekip çıkarırken varoluşun derin sancısını hissetmek... Kafka'nın ötekileştirdiği böceğin yürürken salgıladığı sıvının, insanlığın yabancılaşmış yüzünü yansıttığını görmek... Orta Çağ âlimi olup "Gülün Adı"nda kaybolmak... "Bülbülü Öldürmek"te Scout'un acısıyla kıvranırken "Tesbih Ağacının Gölgesi"nde kalbinin taşlaştığını hissetmek... Otomatik Portakal'da "Nereye gidiyoruz?" diye iç geçirmek... "Momo"da, zaman çalan karanlık gölgelerin, aslında hayatımızı sömüren insanlar olduğunu fark etmek... Sarah Jio'nun satırlarında aşkın saflığını hissetmek... İpek Ongun'un kitaplarında, Sarah ile birlikte ergenliğin sancılarında çıkmak... Daha niceleri...

Peki, "Bu insanlar benim hayatımdan geçmedi." diyebilir miyim? "Onları tanımıyorum ya da onlar beni tanımıyor." diyebilir miyim? "Üç Kız Kardeş"in, İtalya'nın en kötü günlerinde pankartlarını açışını unutabilir miyim? Direnmenin ne demek olduğunu öğrendiğim kişileri bir kenara koyup yoluma devam edebilir miyim?

Okumalı insan... Saçlarımız bembeyaz olup önümüze düşüne kadar. Gözlerimizden muzdarip olup yaşımızdan dolayı ameliyatın uygun olmadığını bilsek de... Yine de okumak için katarakt ameliyatı olacak kadar okumayı istemeliyiz. Çünkü bu dünyada her şeyin bir zekâtı vardır. Aklın zekâtı ise okumaktır.

Okuduğunda bunu karşılık beklemeden yapmalısın. İlmî bir merteye ya da bir şan peşinde olmadan... Ruhunu doldurmak için okumalısın. Gözlerini kapatıp geçmişi ve geleceği mukayese edebilmek için... Eğer okumak bu kadar önemsiz olsaydı, cehaletimiz nasıl giderdi? Hatta şu an okuyarak bile tam anlamıyla yok olduğunu düşünmüyorum.

Varlığımızdan parçalar düşerken hangi aynanın üzerini kapatacağız? İşte kitaplar, bizim aynalarımız. Bizi bizden içeri bilen yârenlerimiz... Yaralarımız, hicranlarımız... Küskün kaldıklarımız, gözümüzden kıskandıklarımız...

Beyefendiciğim, okumalı insan. Başını kaldırıp gökyüzüne baktığında utanmamak için... Ağrıları dindirmek için...

ZÜBEYDE İRMAK
FEN BİLİMLERİ ÖĞRETMENİ
FATİH SULTAN MEHMET
İMAM HATİP ORTAOKULU

İYİ GELİR

Gün ilerledikçe endişelerim çoğalır. Öyle bir an gelir ki ne yapacağıma karar veremem. Duygularım, fikirlerim birbirine karışır. Ara sıra yaşadığım iç sıkıntılar beni kara delik gibi içine çeker. Bazen, dertler derya halini alır. Bazen, dalgalar üstüme yürüyüp beni yutacak olur. Hatta gök taşlarının yağmur gibi üstüme düştüğü olur. Şimdi siz bunları “kâbus” sanabilirsiniz. Maalesef hepsi gerçek. Hem de çok... Çünkü hepsini ben uyanıkken yaşıyorum. Gelgelelim, beni bu kâbustan, buhrandan ne kurtarıyor, kim çıkarıyor? Cevap vereyim vermesine de sizler beni anladınız. Tabii ki eserler ve üstatlar...

Orhan Kemal’le insan-toplum ilişkisini kavrar, yalnızlığımdan kurtulurum. **Ahmet Hamdi Tanpınar**’la akıp giden zamanın yerine yaşanan zamanı koyarım. **Ernest Hemingway**’in eserlerinde çok sık alıntıladığı “cesaret” duygusuyla ayağa kalkarım. Önemli kadın romancılarımızdan Halide Edip’le Kurtuluş Savaşı’nı daha iyi anlar, onunla duygudaşlık kurarım. Üstat **Necip Fazıl**’ın “Çile” şiiriyle maneviyata yönelir; içsel gücümü, dayanışma ruhumu keşfeder, açığa çıkarırım.

Ve daha niceleri...

Geleceğe umutla bakar, emin adımlarla ilerler, öğrencilerime ışık olmaya çalışırım eserler sayesinde. İyi gelir. Roman, şiir, öykü, masal; **Reşat Nuri, Nazım Hikmet, Sait Faik**... Çok iyi gelir.

ZEHRA NESLİHAN YAŞLAK
TÜRK DİLİ VE EDEBİYATI ÖĞRETMENİ
TUZLA MESLEKİ EĞİTİM MERKEZİ

ORHAN KEMAL MÜZESİ
BEYOĞLU/ İSTANBUL

*Sayın Orhan Kemal’in sözünün altında yer alan fotoğrafların biri Ara GÜLER’e diğeri de Fikret OTYAM’a aittir.

VAZGEÇİLMEZİM ÜÇ “K”

Merhaba, Ayşe Öğretmen ben. Yazmayı severim; bir de sohbet havasında olursa değmeyin keyfime... Gelin o zaman başlasın söyleşimiz.

Merak ettik mi başlığın neyi ifade ettiğini? Acaba vazgeçilmez olan üç “K” ne ola ki? Ayşe Öğretmen’i tanıyan dostlarını duyar gibiyim. Ayşe Öğretmen; sürekli KİTAP okur, KAHVE içmeden uyanamaz, üç tane de KEDİ oğlu var Allah bağışlasın.

Evet arkadaşlar, şu hayatta ne kitap okumaktan ne kahveyle güne başlamaktan ne de kedi oğullarımdan vazgeçerim. Hayatınızda en az bir vazgeçilmez olmasını, yaşama tutunmak adına sizlere de tavsiye ederim.

Gelelim söyleşimizin asıl konusuna: Kitap okuma sevgisi... Sabah kitapla açarım gözümü, uykudan önce de okurum kitabımı. Dışarı çıkarken kitabımı yanıma almazsam yalnız hissederim kendimi. İtiraf ediyorum ben bir kitap bağımlısıyım!

Kitap okuma sevgimin temellerini babacığma borçluyum. Evimizin en değerli köşesi babamın kitaplığıydı. Babama ait romanları küçük yaşlarda okudum. Babam, küçük yaşma rağmen okumama izin verdi kitaplarını. “Cin Ali” serisiyle başladı okuma serüvenim. Dayım gazeteden kupon biriktirerek “Ayşegül” serisini aldı ve en güzel hediye verdi bana. Günümüzdeki gibi kolay değildi hikâye kitaplarına ulaşmak. Ailenizin bir kitaplığı varsa şanslıdınız.

Sevgili anne babalar, kitap okuma sevgisi ve alışkanlığı çocuklarınızın doğuştan getirdikleri bir yetenek değildir. Burada sorumluluk sizde! Evinizde yer açtığınız kitaplığınız varsa, bu kitaplıktaki kitaplar dekor olarak kullanılmıyorsa, çocuklarınız sizi kitap okurken görüyorsa, onlarla kitap alışverişi yapıyorsanız ve kitapçılardaki havayı beraber soluyorsanız korkunuz olmasın kitap kurdu olacaktır çocuklarınız.

“Kitabını oku!”, “Kitabını okudun mu?” vb. soruları ve ikazları hiç duymadım ailemden. Dışarıdan bir uyaran vermek yerine kendileri bana rol model oldular. Okuduğum hiçbir kitap hakkında olumsuz eleştiri yapmadılar. Kitap tercihini bana bırakarak destek oldular. Girdikleri her ortamda benim kitap okuma tutkumla gurur duyduklarını ifade ettiler. Aileme ne kadar teşekkür etsem azdır.

Değerli anne babalar, kıyafet alır gibi, oyuncak alır gibi “İstedіği kitabı alıyoruz, okusun.” Olmaz! Önce siz değer vereceksiniz kitaplara ve okumaya. Göz önünde olsun kitaplarınız. Aman çok toz çekiyor diye saklamayın kitapları. Çocuklarınız sizi kitap, gazete, dergi okurken görsünler. Ama bir görev gibi okuma saati yapmayın lütfen. Sizi elinizde telefon ya da tabletle göreceğine kitapla görse kötü mü olur? Çocuklarınız her şeyi okusunlar, küçümsemeyin okuduklarını, eleştirmeyin. Ailece gittiğiniz her alışverişin bir uğrak noktası da kitapçı olsun. Havasını hep birlikte çekin ciğerlerinize. Çocuklarınız okumayı sevdiğinde her ortamda onları teşvik edin, onlarla gurur duyduğunuzu ifade etmekten çekinmeyin lütfen.

Sevgili gençler, ruhunuzu, düşüncelerinizi, hayatınızı genişletecek eşsiz arkadaşlardır kitaplar. Kitapların dünyasının sonu yoktur, size farklı ufuklar açarlar. Anneniz, babanız, öğretmeniniz kitap okumanızı istiyor diye değil, kendi yaşantınızı, geleceğinizi ışıklandırmak için okuyun lütfen. Okuduklarınızı arkadaşlarınızla paylaşın, kitap okuma kulüpleri kurun aranızda, birbirinize anlatın. Ne güzel söyleşiler ortaya çıkar inanamazsınız...

Kitap okumaya yaşantımızın her anında bahanesiz yer verelim. Kitapların yaşam yolumuzda yoldaş olması dileğiyle...

AYŞE ZERMAN
SINIF ÖĞRETMENİ
BARBAROS İLKOKULU

MERHAMET

İyilikle hoşgörüyle
 Hangi zorluk aşılmaz ?
 Merhamet varsa eğer,
 Hangi millet şen olmaz ?

Merhamet bir saygıdır,
 İnsana ve hayvana.
 İçten gelen sevgidir,
 Canlı tüm varlıklara.

Dünyadaki acılar,
 Merhametle yok olur.
 En güzel uygarlıklar,
 Merhametle var olur.

Yardım et insanlara,
 Sevgiyle bak etrafa,
 Sen ne kadar güzelsen,
 O kadar güzel dünya.

DEMİR ÖZÜGÜL
TUZLA İBNİ SİNA ORTAOKULU

RESİMLEYEN:ESMA HAFSA YEŞİLKAYA
ULUBATLI HASAN İLKOKULU

MERHAMET

Gönlünde merhamet olmayan
 Sever mi hiçbir canlıyı?
 Merhametle yoğrulmayan
 Korur mu insanı, hayvanı, doğayı?

Merhamet etmek acımak değil,
 Acıtmamaya çalışmaktır.
 Üzülmek de merhamete dahil,
 Aslolan şey kıymamaktır.

İnsan merhametli olursa
 Ne kavga çıkar ne de savaş.
 Bir çocuğun saçını okşarsa,
 Kalır mı çocuğun gözünde yaş?

Komşunun açlığı umurunda değilse,
 İnsanım diye gezme ortada!
 Bir ağacın dalı zalimce eğilse,
 Yeni bir fidan dik, durma!

Sokakta aç bir kedi görsen,
 Yüzünü çevirip görmezden gelme!
 Bir kap yemek, bir kap su versen,
 Doyurur karnını sevine sevine.

Zalim zulmetmeyi sever,
 Savaş meydanında çocuğa bile.
 Bir gün o da güçten düşer,
 Muhtaç olur merhamete.

Öksüze, yetime merhamet et!
 Gönlünü iyilikle doyur!
 Yoksulu, fakiri koru ve gözet!
 İnsan böyle huzur bulur!

ESİN ALKAN
ORHANLI ORTAOKULU

YAŞAMIN KALBI MERHAMET

Dünya bazen ıssız bir çöl gibi olur. Atılan çılgınlıklar kaybolur, insanlar hiçbir şey göremez ya da gözlerinin değdiği şeyleri görmezden gelip bir serap sanır.

Merhamet duyguları sanki buzullara hapsedilmiş gibi olur. Oysa neydi merhamet? Gelişen dünyada bazı duygularımız neden bir bir toprağa gömülür? En çok duyduğumuz sözlerden biri, “Duygulara yer yok! ” cümlesi değil mi? Peki, bu zamana kadar kulağımıza hangi sözler çalındı ruhumuzdan? Bizi insan, anne, öğretmen, çocuk yapan şey aslında merhamet değil miydi?

Merhamet, bazen bir annenin titreyen elleriyle çocuğunun alnına koyduğu serin bir bezdir. Bazen yaşlı bir adamın gözlerindeki minnettarlık, bazen de gözyaşlarını içine akıtan bir dostun sırtına koyduğumuz hafif bir eldir. Kimi zaman bir kediye uzanan avuç, kimi zaman unutulmuş bir kalbe verilen bir selamdır.

İnsan, doğduğu andan itibaren kalbiyle öğrenir aslında insan olmayı. İnsan olmak, merhametle öğrenilmez mi? Çocuğu yemek yemediğinde ağzından lokma geçmeyen bir annenin kalbinden geçen şey merhamet değil midir?

Merhamet, görünmez bir el gibi tüm yaraları sarar; en sert duvarları, en büyük kötülükleri bir dokunuşuyla yıkar. İnsan ruhunun en derin köşelerine ışık gibi dolar. Peki, bir sorunla karşılaşınca yardım etmeyen, başını eğip geçenler utançlarını ve çaresizliklerini hangi örtüyle örtebilir? Vicdanları ruhlarını dinlendirmez, kalplerini ağrıtır.

Merhameti tanımlamak bizim için kolay değildir. Kimine göre bir gülümseme, kimine göre bir kucaklaşmadır. Bazıları için sıcak bir çorba, bazıları içinse sadece içten bir selamdır. Ama merhamet, aslında en güçlü devrimdir. Bir damlanın okyanusa dönüşme hikâyesidir. Ve belki de kimse görmezken bile iyi kalabilmektir.

Hepimiz bir gün çantamızı toplayıp bu dünyadan göç ettiğimizde toprağa karışıp gideceğiz. Ama bir insana, bir ruha dokunursak, bir yarayı sararsak, bir kalbi ısıtırsak, attığımız o küçük adımlar başka gönüllerde iz bırakır. İşte o zaman, sadece toprağa karışıp gitmeyiz. Bıraktığımız izler, gönüllerde filizlenir ve tekrar hayat bulur.

Çünkü merhamet, doğumdan yaşamın sonuna kadar insanın ilk adımı, ilk hecesi, ilk cümlesidir. Merhamet, yaşamın kalbidir.

CEMRE YILMAZ
BEHİYE DR. NEVHİZ IŞIL ANADOLU LİSESİ

MERHAMET'İN ÖNEMİ

Merhamet için vicdan gerekir.
 Bir gün kaybolacak bütün kötülükler,
 Merhamet duy yaşayanlara.
 Hele de masum çocuklara.

Güzel düşün ki güzel olsun.
 İyimser ol ki iyilikler seni bulsun.
 Sevmek sevmektir merhamet.
 İçinde besleyebildiysen buna şükret.

Baksana etrafında olanlara,
 Barıştır aslında, her şeyin yolu,
 Bunu anlayabilmek ne güzel,
 İşte budur asıl merhamet duygusu.

Ey! İnsanların yüreğini okşayan merhamet,
 Ne güzeldir seni anlamak, hissedebilmek.
 Elbet bir gün dünya değişecek.
 İşte o zaman merhamet galip gelecek.

**ŞİİR VE RESİM: ENSAR YİĞİT OKUR
 TOKİ ORUÇ REİS İLKOKULU**

MERHAMET

Kul düşmeden dara,
 Yardıma ihtiyacı olanı bul ara,
 Kucak aç muhtaç olan insanlara,
 Merhametsiz olmaktır kalplerdeki yara.

Yaşlılara umut ol,
 Çocuklara ışık ol,
 Savaş mağdurlarına moral ol,
 Merhametli insan ol.

İnsan olmanın kuralıdır merhamet,
 Acıtma hiçbir kalbi üzülse de sabret,
 İncinsen de incitme, gönül yumuşatır hoş sohbet,
 Daima şefkat et, vicdan et, rahmet et.

Her şeyin bir bedeli vardır,
 Merhametli insan da elbet güzellikleri alır,
 Vicdanlı olmak insana yakışandır,
 Merhamet eden daima kazandır.

**GÖKÇE ARSLAN
 MEHMET AKİF ERSOY İLKOKULU**

MERHAMET HER ŞEYİ DEĞİŞTİREBİLİR

Yıl 2005, 23 Nisan.

Güzel elbiseler ve mücevherleri ile kendini süslemişti genç kadın. Çocukların günüydü bugün, onların bayramıydı. Yüzünde bir gülümsemeyle çocuklar için doldurulmuş panayır tezgahlarına göz gezdirdi. Daha yeni bir yaşına basmış yeğenine ne almalı diye düşünürken dikkatini göz alıcı oyuncaklardan alan bir şey oldu. Tezgâh arkasında, yerde eski ve ona artık küçük gelen elbiseleriyle oturmuş, kirli yüzlü bir kız çocuğu gördü. Bir süre onu izledi, birinin küçük kızı fark edip yanına gitmesini bekledi. Fakat küçük kızın yanına giden kimse olmadı, kimse onu fark etmemişti bile. Genç kadın, kararlı adımlarla onu izlemeye başlamıştı. Kızın yanına gitti. Küçük kız gerilmişti, oturduğu köşeye daha da sinmişti şimdi. Genç kadın yüzüne her zaman olduğundan daha yumuşak bir gülümseme yerleştirdi. Küçük kız ile yüz yüze gelebilmek için eğildi. “Merhaba...” dedi genç kadın. Kızın onu hâlâ gerginlikle izlediğinin farkındaydı. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra küçük kız, kollarını bedenine daha da bastırarak genç kadına cevap verdi: “Merhaba, hanımefendi...” dedi mırıldanarak. Genç kadının yüzünden gülümsemesi hiç düşmemişti fakat gözleri de gülüyordu şimdi. Onu fark eden insanların aklından geçen soruları sormak istemedi. Cevabının ne olacağını biliyordu. Bir ailesi varsa bile onlara geri götürmeyi reddederdi. Zaten küçük kızı umursamak isteselerdi, o bu hâle düşmeden önce harekete geçerlerdi.

Genç kadın bir elini küçük kızın dizine koydu. Bakışlarıyla her çeşit oyuncak, yiyecek ve kıyafet ile doldurulmuş tezgâhlara baktı. Bakışları yeniden soğuk zeminde, üzerinde sadece yırtık bir elbiseyle oturan kızı buldu. Fakat kızın bakışları yine genç kadının kahve gözlerini değil, tezgâhtan ona gülümseyen oyuncak bebeği bulmuştu. Saçları sarının en güzel tonunda, fındık burunlu, iki örgülü ve yuvarlak yüzlü bir oyuncak bebektir bu. Tıpkı küçük kıza benziyordu. Genç kadın, kızın biraz irkilerek ona bakmasına neden olacak şekilde, aniden konuştu. “Senin kadar güzel.” dedi genç kadın. “İster misin?” diye sordu. Küçük kız düşündü önce. Kimse ona daha önce bu soruyu sormamıştı. Kendi kadar saf olan küçük kalbine dokunmuştu bu soru. Gözlerinden akmasına ramak kalan yaşlarla kadına baktı. Yavaşça başını salladı. Genç kadın ayaklandı, küçük kızın elini tuttu. Beraber tüm panayı gezdiler, küçük kıza istediği her şeyi aldı genç kadın, yeğenini de unutmamıştı. Küçük kızı evine getirdi sonra. Tertemiz etti onu. Saçlarının sarısı aslında daha açık renkmış, kirler gizlemeye çalışmış kızın güzelliğini.

Genç kadın o gün küçük kıza hikâyeler okumuş, hayal dünyasının ne kadar güzel olduğunu göstermiş. Küçük kız o gün genç kadının kollarında, ilk kez kurmaya şans bulduğu hayalleriyle uykuya dalmış.

Yıl 2024, 14 Mayıs.

Küçük kız büyümüşü şimdi. Annesini gururlandıracak bir avukat olmuştu. Cübbesini ona annesi giydirmişti. Annesi, o bu günlere gelebilsin diye ona bakmıştı, tekrar tekrar sorduğu soruları her soruşunda aynı cevapla fakat daha fazla sevgiyle cevaplamıştı, hastalandığında yatağının başında günlerce sabahlamıştı, yememiş yedirmişti, giymemiş giydirmişti, başını yastığa her koyduğunda annesinin masallarıyla kapılarını araladığı hayal dünyasında uyurdu Masal.

Annesi ona bu adı vermişti, dinlemeyi en sevdiği şeyin ismini. Şimdi de çocukken kurduğu hayalleri gerçekleştirmenin verdiği mutlulukla, annesinin odasının yanındaki odada uyuyordu. Fakat bugün annesinin yanında uyumak istemişti, annesi yaşlanmıştı artık. Fazla vakit geçiremiyorlardı beraber. Bu, Masal'ı çok üzüyordu. O gün eve döndüğünde annesini yatağında buldu, yorgundu yine. Derin nefesler alıyordu. Annesinin yanına yattı Masal. Bu sefer kollarında huzur bulacak kişi, annesiydi. Onun anlattığı hikâyelerle huzurlu bir uykuya dalacak olan oydu, defalarca sorduğu sorulara cevap bulacak olan da oydu.

Annesinin güzelliğini saklayan kirlerden arındırma sırası ondaydı. Düşüğünde elinden tutup onu kaldırma sırası ondaydı, hastalandığında günlerce yatağının başında sabahlama sırası ondaydı. Annesine minnettarlığını nasıl belli eder, bilemiyordu. Onu her şekilde şımartmak istiyor, sevgisini her şekilde hissettirmeye çalışıyordu.

Anneler Günü'ydü bugün. Annesinin günü... Güzel kıyafetler ve mücevherler almıştı ona, severdi annesi kendini süslemeyi. Çok güzel bir kadındı, yaşlandıkça güzelliği daha da gözler önüne serilir olmuştu. Fakat eskisi gücü ve enerjisi kalmamıştı annesinin, çok çabuk yoruluyordu.

Annesinin artık nefes almadığını fark ettiğinde kollarını ona daha da sıkı sardı Masal. Annesinin ona duygularını içinde tutmamayı öğretmişti. Ağladı. Dakikalar geçti. Saatler... Masal bırakamadı annesinin bedenini. Fakat gitmesi gerektiğini biliyordu. Annesini güzel bir şekilde son yolculuğuna uğurlaması gerekiyordu. Kızı olarak bu onun göreviydi.

Annesinin evinden çıktığında, o gün kendine bir söz verdi Masal. Annesi kadar merhametli ve iyi kalpli olacaktı. Yeri geldiğinde sevdikleri için kendinden vazgeçecekti. Annesi merhameti ile onun hayatını değiştirdiyse, o da yapabilirdi. Annesinin kızıydı o.

Sokakta anneleri ile gezen küçük çocukları gördüğünde, annesi gibi bir çocuğun hayatını merhameti ile değiştirmek onun uyurken kuracağı yeni hayali olmuştu.

ELİF DİLA YARAR
ORHANLI ÇOK PROGRAMLI ANADOLU LİSESİ

MERHAMETİN ÖNEMİ

Merhamet sözlükte; acımak, yardımda bulunmak ve şefkatli olmak gibi anlamlara gelir. Ancak benim görüşümde bu sadece bunlarla sınırlı değil. Mesela yoksul, sokakta yaşayan bir insanı düşünün. Ona yardım etmek maddi ve manevi açıdan desteklemektir merhamet etmek.

Benim değineceğim asıl konu insan ve hayvanlarda merhamet. Günümüzden gidecek olursak İsrail bir yılı aşkın süredir Filistin'deki insanları zalimce katlediyor. Kadın, yaşlı, çocuk, bebek demeden... Her gün bebekler bir bomba sesiyle o güzel uykularından uyanıyor, gözlerini dünyaya açtıklarında itibaren savaşa dahil oluyorlar. Keşke İsrail bu insanlara biraz da olsa merhamet etse de onlar artık zalimce katledilmese.

Ayrıca hayvanlara merhametten de bahsetmek istiyorum. Aslında hayvanlar ve insanlar arasında çok güçlü bağlar oluşabiliyor. Ama insanlar neden hayvanlara bu kadar kötü şekilde davranıyor anlam veremiyorum. Bazıları onlara sadece kötü söz söylemekle kalmıyor, şiddet bile uyguluyor. Aslında herkes hak edene, yardıma muhtaç canlılara yardım etse elinden tutsa dünya bu halde olmazdı. En azından paylaşma ve yardımlaşma duygusu artardı. Yetkililer çözüm bulmalı, hayvan barınakları kurarak hayvanlara yardımcı olmalılar. Onları beslemek ve ihtiyaçlarını gidermek için barınaklar kurulabilir. Bir çocuk parkı yerine barınak kurulursa hem insanlar hem de hayvanlar için daha verimli olur. Sokakta başıboş köpekler ve sokak kedileri gibi hayvanlar barınaklara yerleştirilebilir diye düşünüyorum.

ZEYNEP ÇELİK

TOKİ ORUÇ REİS İMAM HATİP ORTAOKULU

RESİMLEYEN: BUĞLEM SARIKIYAK
TOKİ ORUÇ REİS İLKOKULU

ANLAMLI YAŞAMAK ÜZERİNE

Kitap okumak, yaşamın tuvaline vurulan fırça darbeleri gibidir. Her fırça darbesi insan hayatına katılan bir renk ve desendir. Kitaplar olmasaydı o tuval soluk, cansız ve bir boşluktan ibaret kalırdı. Kitaplar olmasaydı hayat bir monotonluk içinde kaybolur giderdi.

Hayatlarında hiç kitap okumamış, o rengarenk dünyadan kendi dünyasına bir renk katamamış insanların hayatlarına bir bakın. Sanki bir boşlukta savrulan toz zerrecikleri gibidir onlar; bu dünyaya neden geldiklerini bilmeyen, varacağı yerden habersiz, hayat amacını henüz keşfedemeyen biçarelerdir. Onlara sorsanız hallerinden gayet memnun olduklarını, okumanın onlara hiçbir fayda sağlamadığını hatta fazla bilginin insan ruhuna ağır geldiğini ve kişiyi yaşamdan soğuttuğunu savunur dururlar. Aslında “Okumayı sevmiyorum.” sözü onları bilme zahmetinden kurtarır. Böylece sorumluluk almaktan da... İşte onların mukadderatı bir toz zerresi misali bir yere kök salamamaktır.

Kitapların engin dünyasında keşfedilmeyi bekleyen nice hazineler saklıdır. Kimi zümrüt, kimi elmas, kimi yakut... Belki daha değerli hatta paha biçilemez kıymette nihayetsiz hazinelere sahiptir okuyanlar. İnsan yeter ki bu efsunlu dünyayı bir keşfetmeye görsün. Siz hiç bakkala gidip “Bir kilo kelime, bir paket bilgi istiyorum.” diyen insanlar gördünüz mü ya da günümüzde her şeyi bulabildiğimiz alışveriş merkezlerinde beyninde dönüp duran sorulara cevap arayan insanları? Pazar tezgahlarında da göremezsiniz kitaplarda bulduklarınızı. Velhasılıkelam parayla alamayacağınız her şey kitap sayfalarında gizli. Bu hazineye sahip olmak gerçek bir okur olmaktan geçer. Gerçek bir okur olmak ise sözcükler arasında kendini kaybetmeyi gerektirir. Bir kitabı yeri geldiğinde gözyaşlarıyla sulamak yeri geldiğinde sevgiyle kucaklamak gerekir. Büyük mütefekkir Cemil Meriç “Kitap bir limandı benim için, kitaplarda yaşadım ve kitaptaki insanları sokaktakilerden daha çok sevdim.” der. Biz aslında okuduğumuz kitapla hayatımıza yeni bir anlam katıyoruz. Sadece bizim belleğimizde yaşayacak yeni insanlara yer açıyoruz. Kurgu olduğunu bile bile onlara o kadar anlamlar yüklüyoruz ki onlarla gülüyor, onlarla ağlıyoruz. Belki de hakikat kitaplardır, biz kurgulanmışızdır. Ne dersiniz?

Okumak biraz da yavaşlama sanatıdır. Hayatın debdebesine kısa bir mola verip kendi iç dünyamıza çekildiğimiz huzurla dolu kısa bir mola... Postmodern hayatın bize dayattığı bu koşuşturma içinde bir kitabın içine gizlenmenin hazzına paha biçilemez. Biz hep bereket deyince maddiyat düşünürüz oysaki zamanın bereketi de olmalı. Nice uzun vakitler bir hiç olur, nice kısa bir ana dünyalar sığdırılır. İşte verimli birkaç dakika okuma insan ömrünün bereketli olmasına vesiledir.

Uzun ama beyhude yaşamaktansa kısa ancak anlamlı bir yaşam en öncelikli gayemiz olmalıdır. Zamanı, hayatı ezcümle kendimizi israf etmemek için kitapların ipine sarılmaktan başka çaremiz yok. Şu fâni hayatta baki olabilmek ancak okumakla mümkün. İçimizdeki okuma ateşinin hiç sönmemesi dileğiyle...

RABİA ÖZTAŞ
TÜRKÇE ÖĞRETMENİ

YILDIZ-ALİ HASOĞLU İMAM HATİP ORTAOKULU

OYUN ARKADAŞIM KİTAPLARIM

Yıllardır en çok duyduğumuz sorunlardan biri çocuklara bir türlü kitap okutamamak, alışkanlık kazandıramamak, bilinci aşılayamamak. Ne kadar uğraşsak da olmuyor. Zorluyoruz, teşvik etmeye çalışıyoruz, yararlarından bahsediyoruz. Ve onların gözünde kitap okuma sorumluluğunu büyütüyoruz da büyütüyoruz. Peki onlar nasıl görüyor kitapları? Kitap onların dünyasında nasıl bir çizgi karakter olurdu? Düşündük mü? Onların penceresinden bakmayı denedik mi?

Yıllar önce “Çocuklar için Kitaplar Nasıl Görünür?” adlı bir çalışma yapmıştık. İlkokul çağındaki öğrencilerden kütüphanenin canlandığını hayal etmelerini istemiştik. Kitapların birer birer dile geldiğini, hepsinin farklı şekillere büründüğünü ve onların karşısına çıktığını düşünmelerini... Düşündüklerini bir resme dökerek arkadaşlarına tek tek anlatacaklardı. Başlangıçta kitapları canlandırmakta zorlanan öğrenciler oldu. Onlar için kitaplar çok sıkıcı, çok zor, başlarını ağrıttıyor, uykularını getiriyor ve onların canlanmalarını istemediler. Sonra bir bir dökülmeye başladılar. Kitapların kolları bacakları çıkmaya başladı. Yüzlerinde şaşkın, güleç, korkutucu ifadeler çizmeye başladılar. Çocukların büyük bir kısmı kitaplar ile alakalı sorular soruyordu. Merak ediyorlardı. Bu kitaplar ne anlatıyor? Çizebilmek için kitabın ne anlattığını bilmeleri gerekiyordu çünkü o zaman anlayabilirlerdi kitabın hislerini. Gülen bir kitap mıydı, üzgün bir kitap mıydı, pişman bir kitap mıydı? O aşamada çalışmanın seyrini değiştirdik. Bir kitap seçtiler ve herkes elindeki kitabı canlandıracaktı. Kitapları dikkatli ve merak içinde okudukları saatlerden birindeydik. Başlangıçta okumalarını istememiş olmamıza rağmen okumaya başladılar. Herkes kitabını çizdi. Kimi kitap içinde kahramanı olan bir zürafaya benziyordu kimi hatalarından ders çıkartıp üzülen bir tavşana. Kimi bir serçeye, aslana, padişaha, prensese, ormana, okyanustaki bir balığa...

Çalışmalar bitip tahtada anlatmaya başladıklarında bir çocuğun sözü tüm arkadaşlarını etkiledi. “Bu kitap çok yalnızmış hiç arkadaşı bile yok. Artık benim oyun arkadaşım olsun. Onu evimizde misafir edeceğim ve ona oyuncaklarımı göstereceğim.” Tek tek kitapları eve götürmek istediler. Evde tekrar tekrar okuyarak içinde geçen hikâyelere eşlik ettiler. Yeri geldi kitapları teselli ettiler. Hikâyede yaşanan güzel şeylerde sevindiler. Çok uzun süre canlandırmayı sürdürdük. Kitapları anlamaya çalıştık. Duygularına eşlik ettik. Onlara her kitap verdiğimde yeni bir arkadaş geldiğini, evlerine yeni bir misafir alabileceklerini söyledim. Dışarıdan kitap aldıklarında “Misafirimiz var.” diye gelip kitapları bize gösterdiler. Kitaplarında yaşanan tüm olayları büyük bir heyecanla anlattılar. Aradan yıllar geçmesine rağmen kitaplar o çocukların gözünde bir misafir bir arkadaş olarak kaldı. Okumayı hiç bırakmadılar.

O günden sonra daha iyi anladım ki çocukları kalıplara sokmak yerine hayal güçlerini serbest bırakmalıydık. Çünkü hayal edebildikleri, bağ kurabildikleri sürece sonsuz bir istek ve heyecanla doluyorlar. Kitapları okumak zorunda olan değil; kitaplar ile arkadaş olabilen, bağ kurabilen, onları anlamak isteyen çocuklar yetiştirebilmek dileğiyle...

BETÜL TURHAN
MİMAR SİNAN İLKOKULU
SINIF ÖĞRETMENİ

DERYA ÖĞRETMEN'İN SICAK ELİ

Derya Öğretmen, küçük bir köy okulunda çalışan, öğrencilerine sevgiyle yaklaşan bir öğretmendi. Köy, şehirden uzakta ve zor koşulların hüküm sürdüğü bir yerdi. Çocuklar imkansızlıklar içinde eğitim görüyordu; ancak Derya Öğretmen yalnızca bir öğretmen değil, onların hayatlarına dokunan bir rehberdi. Kış ayları köyü sert bir soğukla sarmıştı. Her yer karla kaplanmış, soğuk iliklere kadar işliyordu. Çocukların çoğu ince ve yıpranmış kıyafetlerle okula geliyordu. Zeynep, bu çocuklardan biriydi. Her gün aynı eski montuyla okula gelir, soğuktan kızarmış yüzüne rağmen gülümsemesini eksik etmezdi. Derya Öğretmen, Zeynep'in bu haline üzüldü, bir çözüm arıyordu. Çocukları sınıfta sobanın etrafına toplayarak biraz olsun ısınmalarını sağlıyor, kalplerini de şefkatiyle ısıtıyordu.

Bir gün sanat dersinde çocuklara bir ödev verdi: Soğuktan korunmak için kendi atkılarını örecektlerdi. Çocuklar heyecanla bu göreve sarıldılar. Derya Öğretmen, Zeynep'e kalın bir atkı örmesi için yardım etti. Zeynep, sıcacık atkıyı boynuna sardığında yüzündeki mutluluk Derya Öğretmen'in yüreğini huzurla doldurdu. Bu küçük dokunuş, aslında onun öğrencilerine verdiği değer bir yansımasıydı.

Bir süre sonra köye, Derya Öğretmen'in eski öğrencilerinden biri ziyarete geldi. Yıllar önce öğretmenin kendisine gösterdiği destek ve merhameti unutmamıştı. Şimdi ise köy okuluna yardım etmek için bir organizasyon düzenlemişti. Bu sayede okula kışlık kıyafetler, ayakkabılar ve ısıtıcılar gönderildi. Artık çocuklar sıcak bir ortamda, daha rahat bir şekilde eğitim görebiliyordu. O gün Derya Öğretmen, merhametin nasıl büyüüp dalga dalga yayılabileceğini bir kez daha anladı. Yıllar önce bir öğrenciye uzattığı yardım eli, şimdi onlarca çocuğun hayatına dokunmuştu. Kış mevsimi yerini bahara bırakırken, köy okulu yalnızca bir eğitim yuvası olmaktan çıkmış, köy halkının dayanışma ve sevgiyle bir araya geldiği bir merkez haline gelmişti. Derya Öğretmen'in eski öğrencisi, bu dayanışmayı büyütmek için bir proje daha başlattı. Köyde bir kütüphane kurulacaktı. "Geleceğe Umut Kütüphanesi" adı verilen bu proje, çocukların kitap okuyarak hayal dünyalarını genişletebileceği bir alan yaratmayı hedefliyordu. Köy halkı gönüllü olarak projede çalışmaya başladı. Derya Öğretmen ve öğrencileri rafları yerleştirip kitapları düzenlerken, Zeynep en büyük destekçilerden biriydi.

Kütüphane tamamlandıktan sonra öğrenciler, her gün burada kitap okuyarak yeni dünyalara yolculuk etmeye başladı. Bir gün Zeynep, ders çıkışı Derya Öğretmen'in yanına geldi ve elinde bir kitapla ona şöyle dedi: "Öğretmenim, bu kitabı okudum ve sizin gibi bir öğretmen olmaya karar verdim. Siz bize yardım ettiniz, şimdi ben de bir gün başkalarına yardım etmek istiyorum." Derya Öğretmen'in gözleri dolmuştu. Zeynep'in küçük yüreğinde filizlenen bu büyük hayali görmek, onun için tarifsiz bir mutluluktu. Zeynep'i kucaklayarak, "Eminim ki bir gün sen de çok güzel işler yapacaksın." dedi.

Yıllar geçti ve Zeynep hayalini gerçekleştirdi. Üniversiteyi bitirip öğretmen oldu. Başka bir köyde, tıpkı Derya Öğretmen gibi zor şartlar altında okuyan çocuklara ışık tuttu. Onlara destek oldu, sevgisini sundu. Bir gün Zeynep, eski köyüne ve Derya Öğretmen'e bir ziyaret yapmaya karar verdi. Yanına, Derya Öğretmen'in eski öğrencilerinden birkaçını da alarak köy okuluna gitti. Derya Öğretmen onları kapıda görünce gözyaşlarını tutamadı. Yıllar önce eğitim verdiği öğrencilerini karşısında görmek, onun için en büyük mutluluktu. Zeynep, Derya Öğretmen'in elini tutarak şöyle dedi: "Öğretmenim, bana gösterdiğiniz merhamet sayesinde şimdi ben de başka çocuklara umut oluyorum. Sizden öğrendiğim merhameti hiçbir zaman unutmadım." Derya Öğretmen gülümseyerek: "Ben size sadece küçük bir destek verdim. Asıl siz o merhameti büyüttünüz ve başka kalplere taşıdınız. Gurur duyması gereken sizlersiniz." dedi. O gün eski okulun bahçesinde herkes bir araya gelip anılarını paylaşırken, Zeynep bir fikir ortaya attı: "Köyde bir sosyal yardım vakfı kuralım. Bu vakıf, köydeki ve çevre köylerdeki ihtiyaç sahibi çocuklara destek olsun." Bu fikir herkes tarafından coşkuyla karşılandı ve ertesi gün çalışmalar başladı. Vakfa, Derya Öğretmen'in adı verildi. Kısa süre içinde birçok destek toplandı. Gönüllü öğretmenler, doktorlar ve çevre köylerden gelen insanlar bu vakfa katkıda bulundu. Derya Öğretmen'in bir zamanlar attığı küçük bir adım, şimdi kocaman bir yardım hareketine dönüşmüştü. Onun ismi, köyde ve çevre köylerde umut ve şefkatin sembolü haline gelmişti. Merhametle başlatılan bu iyilik zinciri, nesiller boyunca binlerce çocuğun hayatına dokunmaya devam etti.

BAGER RODİN ÖZBEK

TUZLA PİRİ REİS ORTAOKULU ÖĞRENCİSİ

MERHAMET

Bir damla suyun bıraktığı iz,
Bir çocuğun gözlerinde beliren sevgi,
Bir kuşun kanadında dinlenen rüzgar.
Merhamettir bunlar, sessizce bir bahar.

İnce dalların fısıldadığı bir sır,
Kurak topraklarda yeşeren bir çiçek,
Yorgun gönüllere inceden bir esinti,
Merhametle yoğrulur her nefes.

Bir damla gözyaşı düşer sessizce.
Bir annenin dualarında titrer gece.
Uzak diyarlarda yankılanan ses,
Merhamet taşır sınırları çiğneyen nefes.

El uzat bir yetimin ellerine,
Dinle sessizliğin haykırışını,
Kalbinin bir köşesinde sakla bu sözü;
Merhamet insanlığın en kutsal özü.

NEHİR EMİRCAN
TUZLA EMLAK KONUT CEMİLMERİÇ
ORTAOKULU

ZEYNEP SARE KARAGÖZ
FATİH SULTAN MEHMET İLKOKULU

KALPLERDEKİ MERHAMET

Merhamet, bir deniz gibi engin ve derin,
Her dalgasında taşır, sevginin en güzel rengini.
Hayatın acımasızlığına, bir ışık gibi parlar,
Merhametle dolu bir dünya, her kalpte var.

Kırık dökük hayaller, merhametle onarılır,
Bir dost el uzatır, yaralar sarılır.
Bir çocuk gülüşü, dünyayı aydınlatır,
Merhametin gücü, kalpleri canlandırır.

Gözyaşlarını siler, acıyı dindirir,
Kırgın kalpleri onarır, barışı getirir.
Bir gülüşte gizlidir, bir bakışta,
Yüreğimizde açan, çiçek gibidir her anımızda.

Bir gözyaşı düşer, toprağa bereket saçar,
Kırık dökük hayatlar, merhametle onarılmaya başlar.
Bir bakışta buluruz, dostluğun anlamını,
Küçük bir iyilik, değiştirir bütün hayatı.

CEMRE KONAR
ORHANLI ORTAOKULU

OKUMAK VE KAPANMAK ÜZERİNE

“Kapanmış bir odaya, okuyor.” Okumak bir kapanma, kapanmaya razı olma, gönüllü bir geri çekilme edimi midir? Yoksa, bilakis, okumaktan bir “dışarı çıkma” edimi olarak mı söz etmeliyiz? Okumak kapanmak mıdır, açılmak mı? Okurken bir kapıyı kendi üzerimize kapamış, kendi yalnızlığımıza çekilmiş, kendimizi dış dünyadan soyutlayarak ilgi ve dikkatimizi “el kadar” bir nesneye sınırlamış mı oluyoruz?

Dışarıda gürül gürül akan bir hayata sırtını dönmek, yalnız ve sessiz bir varoluş konumuna çekilmek... Kısır çekişme kültürünü münazara zannedenlerin sormaktan çok zevk aldıkları soru: “Çok gezen mi bilir, çok okuyan mı?” Soruyu ve konuyu bu şekilde formüleştiren kişinin bilinçaltında aynı gerilim hattının izlerini buluruz, aynı karşıtlık ilişkisini: Bir yanda gürül gürül akan bir hayat vardır -yani hayatın gerçekleri- öte yanda ise bu gerçekliğe sırtını dönmeyi tercih edenlerin kendilerini hapsedtikleri gerçeğe yabancı, hayali, hayatın vadettiği canlılıktan uzak bir nesne ve onunla kurduğu ilişkiyle gerçekliği iskalamış, muhtemelen ‘asosyal’ bir birey.

Kuşku yok ki, en azından bir diploma sahibi olanlar bu dikotomiye reddedecek ve okumanın önemine dair bir iki lakırdı etmeyi görev sayacaklardır.

Hayali olanla gerçek olan arasındaki çizgi, ilkokulda öğrencilerimize öğrettiğimiz kadar kalın mıdır gerçekten? En azından, hayalin gerçeğe dair olduğunu söylememiz mümkün değil midir? Hatta bir adım ileri gidip hayalin gerçeğe dahil olduğunu, belki bundan cesaret alarak, gerçeğin “hayal içre” olduğunu söyleyebilir miyiz? Hayalin tam da katı ve “kendinde” bir gerçeğin içinden doğduğunu, ona aktığını, onu tümlediğini düşünebiliriz belki. Belki de gerçek, bir hayalin içinden dile geliyordur. Zira dışsal olgusalılığı betimlemeye girişirken başvurduğumuz sözcükler ve dilin bizatihi kendisi “hayali” bir iklimde üretilmiş “temsili” varlıklardan başka şey değil. Öyle ya, Güneş, adının Güneş olduğunu bilir mi acaba? Rüzgar, ona bu ismi verdiğimizden haberdar mıdır? Gerçeği hayalden kesin bir şekilde ayırmanın mümkün olduğunu, sanırım, düşünemeyiz.

İlkçağdan günümüze, düşünürler gerçek ile görüntü “numenal dünya” ile “fenomenal dünya” arasında bir ayrım yapma eğilimi içinde olmuşlarsa da bize, gerçekliği algılama yetimizin edilgin bir doğaya sahip olmadığını, gerçekliği algımlarken ve onu “bilirken” kendi ussal kategorilerimizi, mantığımızı ve dilimizi gerçekliğin üzerine yaydığımızı söyleyenler de yine aynı düşünürlerdir. Öyleyse gerçekliği algımlarken ve bilirken onu inşa ediyor olmaktan başka iş yapmış olmuyoruz. Hayal, bütün bu sürecin neresinde acaba?

Başlarken bir odaya kapanıp okuma imgesinden söz etmiş ve “Okumak kapanmak mıdır?” diye sormuştuk. Kapanmak... Okurken kapanırız, evet. Bir odaya, bir park sırasına, bir kütüphane salonuna kapanırız.

Belki de günlük hayatın içinde koşturduğumuz kargaşası, o içine hapsoldüğümüz keşmekeş, bir kapanma durumudur da okurken tam da bundan sıyrılırız. Okurken açılıyor olabilir miyiz? Bir kapanmışlıktan sınırsız bir ufka doğru?

Belki okuyucunun son bir soruyu hoş görmesi umulabilir: Bizi kapatan, içine hapsoldüğümüz şey, kapalılığında bir “körelme”den fazlasını sunamayan o şey, sadece günlük yaşam rutinimiz midir? Acaba insan kendi bedeninde ve kendi kimliğinde, sığınacak bir yuva bulmuş olmanın huzuruyla “kendine kapanmayı” da tercih ediyor olabilir mi?

Kendi diline, kendi bakış açılarına kendini hapsedmiş biri için, “dünya” ile tanış olmanın, “öteki”ni tanımak yoluyla kendi derinliğini keşif ve inşa etmenin, açılmanın, başka diyarlara açılmanın ve daha önemlisi kendine açılmanın, kendinden açılmanın, açılışa geçmenin ilk adımıdır kapanmak: okumak.

YALÇIN ÖMER OTO
SINIF ÖĞRETMENİ
TUZLA PEYAMİ SAFA İLKOKULU

DÜŞLER DEPOSU

Alice'in "Harikalar Diyarı"na geçiş için bir kapıdır kütüphane. Düşünsenize her bir kitap yepyeni bir dünyanın kapılarını aralar. Öyle günlük hayatın rutini, durağanlığı yoktur orda. Bambaşka pencerelerden, bambaşka hayatlara yolculuk vardır. Bir de unutulmaz kahramanlar...

Bir bakmışsın Atatürk'üm karşında, öğretilerle dolu Nutuk'ta. Bir bakmışsın dünyadaki güç dengelerini değiştiren galibiyetleriyle gülümsüyor sana Çanakkale'de.

Bir taraftan mısra mısra aşka çağırır Yunus Emre derken "Bana seni gerek seni."

Gizem dolu olaylar zincirinde Agatha Christie ile bulursun kendini çözmek için bir cinayeti. Cemal Süreya "Sizin hiç babanız öldü mü?" derken sızlar yüreğinin en derin yeri...

Masalların içinde çocuk saflığıyla karşılaşsın yıllar sonra... İçindeki iyiyi ortaya çıkarırsın yeniden... Kurda güvenecek kadar iyi niyetli olmayı hatırlarsın ve hep sevginin kazanacağına inanırsın bir kez daha...

Kimi zaman hiç bilmediğin bir ülkede, kimi zaman tanıdık coğrafyalarda olursun... Mesela o hiç görmediğin Adriyatik'in kıyısında dolaşırken bulursun kendini... Başka bakışlardan farklı yorumların tadına varırsın... Öyle keyifli gelir ki bilgiye özgürce ulaşmak... Hiç duymadığın bir sözcükle tanışmak... Orada geçirdiğin saatlerin farkına varmazsın okurken o çok istediğin kitabı...

Susar, ruhunu dinlersin sonra... Satırların arasında dinlendirirsin ruhunu. Yargılardan uzak, yeni bakış açılarını anlarsın. Belki yeniden tanışsın kendinle... Kim bilir belki daha çok seversin onu.

Şimdi böyle anlatırken aklıma geldi, ne dersin birlikte de gezer miyiz "düşler deposu"nu?

MEBRUKE KUŞERİ

TÜRK DİLİ VE EDEBİYAT ÖĞRETMENİ

TUZLA CEZERİ MESLEKİ VE TEKNİK ANADOLU LİSESİ

TEVFİK FİKRET'İN PENCERESİNDEN....

AŞIYAN MÜZESİ

BEŞİKTAŞ/ İSTANBUL

Fotoğraf: S.Y.

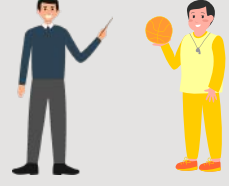

HAYATINIZI DEĞİŞTİREN KİTAPLAR

Nobel Edebiyat Ödülü sahibi yazar Orhan Pamuk'un Yeni Hayat romanı şu sözlerle başlar: "Bir kitap okudum, bütün hayatım değişti."

“ Öğretmenlerimize “Hangi kitap hayatınızı değiştirdi?” diye sorduk. ”

Sinem Şahin
(Matematik Öğretmeni)-Tanrı Daima
Tebdil-i Kıyafet Gezer/Laurent
Gounelle

Saadet Ebrar Kılıç (İngilizce
Öğretmeni)-Monte Kristo
Kontu/Alexandre Dumas

Sema Hatip (Arapça Öğretmeni) -
Beyaz Zambaklar Ülkesinde/
Grigoriy Petrov

Abdurrahman İlhan(Meslek Dersleri
Öğretmeni)-Fedailerin Kalesi
Alamut/Vladimir Bartol

Mesure Mutlu Şanlı(Fizik
Öğretmeni)-Yer Altından
Notlar/Fyodor Dostoyevski

Merve Gezer Baltacı (Türk Dili ve
Edebiyatı Öğretmeni) - Bir Ruh
Macerası/Ayşe Şasa

Burcu Yalçın (Matematik
Öğretmeni) -Çocukluğum/Maksim
Gorki

Aslı Odabaş (Türk Dili ve Edebiyatı
Öğretmeni)-Beyaz Gemi /Cengiz
Aytmatov

Emine Şeyma Gümüş(Meslek
Dersleri Öğretmeni)-Yusuf
Kıssası/Fatma Bayram

Efrail Köroğlu(Beden Eğitimi
Öğretmeni) - Ölümçül Kimlikler /
Amin Maalouf

Yasemin Akbaba(Biyoloji
Öğretmeni) - Talebe / Tara Westover

Peki sizin hayatınızı değiştiren kitap hangisi?

CEVABINIZ:

YUNUS EMRE ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ

KİTAPLARA DAİR

“Bir gün bir kitap okudum ve hayatım değişti.” diye başlar Orhan Pamuk’un Yeni Hayat romanı. Kimine fazla iddialı bir cümle gibi görünse de öyle kitaplar vardır ki insanın farkındalığını artırır, bakış açısını değiştirir ve empati duygusunu artırır. Hele ki son zamanlarda yakındığımız hızlı tüketim çağında bizi biraz durup düşünmeye , anlatılanlara kafa yormaya, kitap bitse bile kahramanlarla kurduğumuz bağın devam etmesini sağlar.

Ben her insanın kitap okumayı sevebileceğini düşünenlerdenim. Aksi durumlarda o kişilerin kendilerine uygun iyi bir kitapla henüz karşılaşmadığı kanaatindeyim. Evet, kitabın “iyi”si de vardır , “iyi olmayanı” da . “Kötü” demek istemem hiçbir kitap için. Bu sınıflandırmayı sinema filmleri gibi de düşünebiliriz. 1970’li 1980’li yılların teknolojisiyle ve sinema bilgisiyle çekilen Yeşilçam filmlerinin bugün bile yayınlandığında izlenme oranlarının hatırı sayılır bir düzeyde olması dikkat çekmekteyken günümüzde yüksek bütçeli çoğu filmin adı bile akla gelmemektedir.

Bir şarkı, kitap veya bir filmin iyi / nitelikli olup olmadığı onun kalıcılığı ile doğru orantılıdır. İyi bir kitap “zamansız, mekansız” olmalıdır. Ulusal , yöresel bir konu anlatılsa da yazar bunu evrensele varan bir üslupla, bakış açısıyla anlatmalıdır. Gazap Üzümleri (John Steinbeck) ile Ortadirek (Yaşar Kemal) ve Köygöçüren (Fakir Baykurt) romanları, farklı coğrafyalarda yaşayan tarım işçilerinin zorlu yaşam mücadelesini evrensele varan bir bağlamda anlatan eserlerdir.

İyi bir eserin kalıcılık dışında sahip olması gereken bir diğer yönü de “duygu”sudur. Bence iyi bir kitap, okurunu birden fazla duygu durumuna soksa da temelde kitapların tek bir duygusu vardır ve kitap bittiğinde üstünden uzun yıllar geçse bile kitaba dair akla gelen, işte o duygusudur. Örneğin; 9.Hariciye Koğuşu’nun (Peyami Sefa) temel duygusu “yalnızlık” , İnce Memed’inki (Yaşar Kemal) “isyan” , Kürk Mantolu Madonna’nın (Sabahattin Ali) duygusu “pişmanlık” , Fareler ve İnsanlar’da (John Steinbeck) “çaresizlik” ve Tutunamayanlar’da (Oğuz Atay) esere hakim olan duygu “huzursuzluk”tur. Adı geçen bu eserlerin karşısına; günlük konuşma dilinin sınırlarının hiç zorlanmadan kaleme alındığı, tasvir ve tahlilin olmadığı, salt olayın anlatımına odaklanıldığı , okurun zihnini yormayan kitapları koyalım. İşte o zaman bir yanımızda “eser” bir yanımızda “kitap”ları görmüş oluruz. Kısacası “eser” sözcüğünü her yazılı yayına atfetmek, pek çok esere de onun yazarına da haksızlık etmek olur.

Başta söylediğimi yineliyorum : Evet, herkesin seveceği ve müptelası olacağı bir kitap elbette vardır. Doğru kitaba ulaşmak için de biraz mesai harcamak gerekebilir. Fikrini , kitap bilgisini önemseydiğimiz kişilerden kitap önerisi alabileceğimiz gibi, genel ağ ortamında kitaplara dair pek çok inceleme, okur yorumları bulmak da mümkündür. Yeter ki biz isteyelim. Kendimizin yeni bir sürümü ile tanışmak istiyorsak kitaplara bir şans verelim.

GAMZE ALKAN
TÜRK DİLİ VE EDEBİYATI ÖĞRETMENİ
TUZLA ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ

İNSANIN KENDİNE YOLCULUĞU

İnsan, her an elinin altında bulunan ve içinde her türlü eğlencenin var olduğu internetin sınırsız sularında dolaşmak varken neden bir kitabın sayfalarına dalar? Baharın en güzel gününde arkadaşlarıyla sokaklarda gezinmek dururken neden eski bir romanın satırlarında kaybolur? Belki de bunun tek bir cevabı yoktur çünkü kitap okumak, öyle sıradan bir eylem değil; insan ruhunun kendini arayışıdır. Bu arayış da derinliği olan ve sancılı bir süreci içerir. Renkli ekranlar, parmak uçlarıyla yönetilen dünyalar, tek tıkla ulaşılan sınırsız bilgiler... Teknoloji, her şeyi kolaylaştırırken bir şeyi unutturuyor: Derinliği... Çünkü bilgiye ulaşmak başka, onun içinde kaybolmak başka... İşte insan, bu kayboluşun içinde kendini bulmak için kitap okur.

Teknoloji sonsuz seçenek sunar insana. Rengarenk görüntüler değişir, birbirinden farklı sesler yükselir, ekranın ışığı gözleri kamaştırır ama ekranlar yalnızca görüneni gösterir. Oysa kitaplar görünmeyeni... Bir kitabın sayfaları arasında gezinen biri, yalnızca gözle görünen kelimeleri okumaz; asıl görünmeyen hisleri, düşünceleri, insanlığın binlerce yıllık mirasını da içine çeker ve onları yaşar. Sayfalar arasında geçen zaman insana bazen bir ömür yaşatır bazen de tek bir cümle insan zihninde bir ömür yankılanır. İnsan, kitap okur çünkü ruhu beslemek için sadece eğlence yetmez. Hiç duymadığın kelimelerle büyümek, hayalini bile kuramadığın hayallerle yol almak, başka düşüncelerle şekillenmek gerekir. Teknoloji hızla akıp gider, ama bir kitap, okuduğun sürece senindir. Sayfalar kapansa bile o dünyalar hep içinde yaşar. İşte bu yüzden insan kitap okur. Bir kelimenin peşine düşer, o bir kelime insanı bir kitaba, o kitap da insanı asla kötü bir yere götürmez. Götüreceği tek yer sessizliğin içinde yankılanan binlerce sesin yuvası olan kütüphanelerdir.

Kütüphaneler sadece kitapların toplandığı ve okumak için dört tarafı duvarlarla kaplı bir alan değil; zamanın içinden süzülüp gelen, insanlara yeni dünyalar sunan bir hazinedir. Bir raftan diğerine uzanan bu hazinelerin herkese farklı serüvenler yaşatma gücü vardır. Her kitabın içinde bir başka dünya, açılmayı bekleyen her sayfada yepyeni bir yolculuk çıkar insanın karşısına. Bir çocuk masal rafının önünde dinozorların, uçan hahıların peşine düşerken bir genç, felsefe kitaplarına göz gezdirir ve bilgelikle tanışır. Bir yazar, klasikler arasında gezinirken ilham perilerinin peşine takılır; bir bilim adamı geleceği şekillendirecek bir düşünceyle karşılaşır. Kimimiz kütüphanelerde hayallere dalıp eski romanların kahramanlarıyla dost olur, uzak diyarlarda dolaşırken hayal gücümüzü kanatlandırırız. Kimimiz ise kalın ciltli kitaplarda bilimsel konulara yönelir, her satırda bir keşif yaparız. Kütüphaneden içeri adım attığımız anda dünya dışarıda kalır. Şehir gürültüsü, endişelerimiz, koşuşturmalarımız, hayat telaşımız... Hepsi bu gizemli kapının ardında unutulur gider. Burada hayat yavaşlar; harfler, kelimeler, cümleler zihnimizde ağır ağır hayat bulur.

Kütüphane insana hayatı, sevmeyi ve sabretmeyi öğretir. Sabırla satırların arasında yol almayı, soru sormayı, sorgulamayı, bazen de sessizce düşünmeyi öğretir. Bir masaya oturur, önümüze açtığımız kitapla baş başa kalır okuduğumuz her satırda geçmişle bir köprü kurup geleceğe umutla bakarız. Sessizliğin içinde, sayfa hışırtıları arasında kimi zaman eski bir dostla karşılaşp kaybolan anılarımızı usulca geri kazanır, kimi zaman da hiç düşünmediğimiz bir sorunun cevabını fısıltılar arasında buluruz. Bizler kütüphaneleri bu yüzden sevmeliyiz; bizi, hiç bilmediğimiz yerlere götürmenin yanı sıra kitaplar arasında kaybolurken aslında kendimizi bulmamızı sağlayan sihirli birer dünya oldukları için... Kütüphaneler sadece kitapların saklandığı yerler değil kitaplara açılan kapılardır, kitaplar ise sonsuz dünyalara... Yeter ki bizler o kapıdan içeri adım atmayı bilelim. Bir kere adım atabilirsek kitaplardaki o sonsuz birikim bir ömür ruhumuzu besler

SEMA URALÇIN TOPÇU
TÜRK DİLİ VE EDEBİYATI ÖĞRETMENİ
TUZLA SÜLEYMAN DEMİREL TİCARET
MESLEKİ VE TEKNİK ANADOLU LİSESİ

HAYAL DÜNYASINA AÇILAN KAPI

Belki bir otobüs durağındasınız belki bir okul koridorunda yahut da sahilde oturuyorsunuz. Birden çantanıza baktınız ve size göz kırpan kitapla karşı karşıya geldiniz. Adeta size gülümsüyor, sizinle tanışmak istiyor. Elinizi uzatıyorsunuz ve kitabın kapağıyla elleriniz buluşuyor: İşte ilk etkileşim. Sonsuza dek sürecek sıcacık bir dostluğun ilk adımları...

Sayfaları çeviriyorsunuz, büyüleyen muhteşem sözcükler dizisi karşılıyor sizi. Hemen okumaya başlıyorsunuz. Okurken zihninizin tiyatrosu da başlamış oluyor. Oyuncular yerlerini almış, sahneye çıkmak için sıralarını bekliyorlar. Hatta bazen biz de katılıyoruz oyunculara öyle değil mi? Biz katıldığımızda daha da derinden hissediyoruz her şeyi. Zaman zaman kelimeler ve cümleler canımızı acıtıyor belki gözlerimizden yaşlar da boşanıveriyor yahut da bizi tebessüme sevk edip kakhaha bile attığımız oluyor kim bilir.

“Ne mükemmel şey değil mi okumak?”

Kâh Anka kuşunun sırtında Kaf Dağı'nın eteklerinde geziyor kâh sevdiğimiz insanlardan ayrılırken vapurdan onlara el sallıyoruz. Kimi zaman bir ağacın içinden doğan bir kız kimi zaman da savaşın tam ortasında yaralanmış bir asker oluveriyoruz. Okumanın lezzeti, işte tam da burada çıkıyor ortaya. Hayatımızda da bir tuhaflik oluşuyor. Değişim ve gelişim başlıyor zihinlerimizde. Ünlü yazarımız Orhan Pamuk' un romanına başlarken dediği gibi: “Bir gün bir kitap okudum, bütün hayatım değişti.” Ne kadar anlamlı bir cümle değil mi? Kitap okumanın insanın varlığını sorgulamasında; kendini ve başkalarını fark etmesinde ne kadar tesir ettiğini görüyoruz.

Peki okuduğumuzda neler oluyor dersiniz? Bambaşka düşünür bambaşka davranırız artık. Gözlerimiz sadece bir bedenın gözlerinden bakmaz, birçok kişinin gözleriyle birleşip etrafa merakla bakar hale gelmiştir. Sıradan insanların davranışları ise bize basit, manasız gelir; onların konuşmaları bizi beslemez, sofradan hep aç kalkarız. Çünkü biz kelimelerin gücünü görmüş; bunu konuşmamızla, empati yeteneğimizle, oturduğumuzla kalkışımızla hayatımıza sirayet ettirmişizdir. Her zaman dikkatleri üzerimize çekmeyi başaran kişi olmuşuzdur. Bunların hepsi kitap okumanın sayesinde öyle değil mi? Başta da söylediğim gibi sizi hiçbir zaman yarı yolda bırakmayacak sonsuza dek sürecek sıcacık dostunuz kitaplardır.

Modern yaşamın bitmek tükenmek bilmeyen, insanlara anlık hazlar verip duygu karmaşasına gark eyleyen videolarına ara verip kütüphanenizin tozlu raflarında elinizi uzatmanızı bekleyen kitabınızı alıp hayal dünyasının kapısını açmaya ne dersiniz?

NURHAN ERDÖNMEZ

TÜRK DİLİ VE EDEBİYATI ÖĞRETMENİ
MAHİR İZ ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ

MESULİYET HİSSİ VE 20 DAKİKA

Tanpınar “İnsanoğlu her şeyden evvel bir mesuliyet hissidir.” diyor. Mesuliyet hissinden mahrum olan insanı ise bir paçavraya benzetiyor. Sanatçı, oldukça iddialı ve çarpıcı bir ifade kullanıyor. Mesuliyet hissini her şeyin önünde görüyor ve bu his ile kitap okuma alışkanlığı arasında da sıkı bir bağ kuruyor.

Şüphesiz hepimiz; kitap okuma alışkanlığının kişilerin ve dolayısıyla toplumun gelişmesi, ilerlemesi üzerinde oldukça önemli bir etkisi olduğu gerçeğini kabul ederiz. Bu durumu kabullenirken de toplum olarak kitap okuma alışkanlığımızın ne kadar az olduğu konusunda bazen hayıflanırız. Peki kitap okuma alışkanlığını nasıl kazanabiliriz?

Kitap okumanın faydalı olduğu düşüncesinde hepimiz hemfikiriz ancak o düşüncüyü eyleme dönüştürme konusunda pek de başarılı olduğumuz söylenemez. Belki de en önemli mesele; bir düşüncüyü eyleme, alışkanlığa dönüştürüp ona can vermektir.

“Bir düşünce eken, bir eylem biçer; bir eylem eken, bir alışkanlık biçer; bir alışkanlık eken, bir huy biçer; bir huy eken, bir karakter biçer; bir karakter eken, bir kader biçer.” sözünden yola çıkacak olursak bir alışkanlık kazanmanın belli aşamaları ve nihayetinde kaderimizi tayin eden bir boyutu olduğunu görüyoruz, ne ekersek onu biçiyoruz.

Bir alışkanlığın kazanılmasından sonraki belki de en önemli konu o alışkanlığı sürekli hâle getirmek. Az da olsa sürekli yapılan eylemlerin insan hayatında ne kadar büyük ve önemli sonuçlar elde etmeyi sağladığı yadsınamaz bir gerçek. Bu düşünceden yola çıkarak kitap okuma alışkanlığı üzerine bir hesap yapalım:

Günde sadece 20 sayfa kitap okuyan bir kişi, bir yılda 7300 sayfa, bu alışkanlığı 10 yıl sürdürmesi hâlinde ise 73000 sayfa kitap okumuş olur. Bir kitabın ortalama 150 sayfa olduğunu varsayarsak da yaklaşık 490 kitap okumuş olur. 18 yaşında, günde 20 sayfa kitap okuma alışkanlığı edinen bir birey, bu alışkanlığını hayatı boyunca sürdürdüğünde ise- ortalama yaşam süresi olan 78 yılı ölçüt olarak alırsak- okumuş olduğu kitap sayısı yaklaşık 3000!

İmkânsız gibi görünen, bir ömre 3000 kitap sığdırmanın, günde sadece ve sadece 20 dakika ayırıp 20 sayfa kitap okumakla mümkün olduğu geçiğiyle karşılıyoruz. Bu gerçek hepimizi düşündürüp belki de en sıkı bağı kitaplarla kurmamız gerektiğini çarpıcı bir şekilde gözler önüne seriyor. Her ne iş yaparsak yapalım, ne kadar meşgul olursak olalım bir bireyin; mesuliyet hissi ile kendisi, ailesi, sevdikleri ve ülkesinin aydınlık geleceği için ayıracak 20 dakikası olmalı, olmalıdır. Güzel bir kader biçmek için bugünden itibaren her gün en az 20 sayfa okuma alışkanlığı ekmeye var mısınız?

ÖMER EREL

**ORHANLI ÇOK PROGRAMLI ANADOLU LİSESİ
TÜRK DİLİ VE EDEBİYATI ÖĞRETMENİ**

İNSANLIK VE KÜTÜPHANE

Yaşadığımız çağın bilgi çağı olmasıyla ve teknolojinin hızla gelişmesiyle bilgi kaynakları giderek çoğalmaktadır. Özellikle bilgisayar, cep telefonu, internet gibi icatlar günlük hayatımızın ayrılmaz bir parçası haline gelmiştir. Ancak bunların hiçbiri kitabın önemini azaltmamıştır. Geçmişten günümüze her dönemde olduğu gibi bugün de kitaplar önemini korumaktadır.

İnsanlığın bugünkü uygarlık seviyesine ulaşmasında kitabın ve kütüphanelerin katkısı göz ardı edilemez bir gerçektir. Uygarlığın gelişmesine katkı sağlayan bilim insanları, düşünürler, sanatçılar, devlet adamları hep çok kitap okuyan hatta kitap yazan kimselerdir. Bugün bizler uygarlığın gelişmesine katkıda bulunmalı; bu günümüzü ve geleceğimizi aydınlatmak için kitaba, kütüphaneye önem vermeli, gençlerimize ve çocuklarımıza okumayı sevdirmeliyiz. Kitap okumanın önemi vurgulanmalı, kitap okuma alışkanlığı kazandırmak için kütüphaneler yaygınlaştırılmalıdır. Teknolojik cihazların aşırı kullanımından kaçınılmalı, ailelerin çocuklarıyla birlikte kitap okuma alışkanlığı kazanmaları sağlanmalıdır.

Okulumuzun kütüphanesi, burada mihenk taşı konumundadır. Hem kitapların kolayca erişilebilir olması hem de çocuğa sorumluluk duygusu katması bakımından hayati değere sahiptir. Kütüphanenin samimi ortamı, kitap okuma alışkanlığı kazanılmasındaki en büyük etkidir. Bize bir asır ilerletecek veya bir asır geriletecek olan da kütüphanelerdir. Bunun en çarpıcı örneği fütursuzca ateşe verilen İskenderiye Kütüphanesi'dir. Ateşte can veren kitaplar, günümüzde hâlâ soluk alsaydı uygarlıklar ne seviyede olurdu kim bilir. Bu acı kaybımızdan hayıflanmak yerine ders çıkarmak gereklidir. Yazı boyunca değindiğimiz üzere, kitabın varoluşundan beri katkısı yadsınamaz. Önemli olan kitabın kütüphanede sararmaya terk edilmesi yerine insanların ellerinde hayat bulmasıdır.

EMİNE CİNCİK
BEHİYE DR. NEVHİZ İŞİL ANADOLU LİSESİ
TARİH ÖĞRETMENİ

AHMET HAMDİ TANPINAR EDEBİYAT MÜZE KÜTÜPHANESİ
FATİH /İSTANBUL

Fotoğraf: S.Y.

HEM OKUDUK HEM YAZDIK

BİR KİTAP, BİR YAŞAM

Bir kitabın sayfalarını çevirmek, sadece kağıda basılı kelimelerle buluşmak değil; zamanın ve mekânın ötesine uzanan bir yolculuğa çıkmaktır. Kitaplar, insanın en kadim dostlarıdır. Onlar bize fısıldar, bizi düşündürür, güldürür ve hatta gözyaşlarımıza ortak olur. Peki bu sessiz ama gürültülü dünya, bize neler sunar?

Kitap okumanın zihinsel gelişime katkıları tartışılmaz. Her şeyden önce, kelime dağarcığını genişletir ve dil becerilerini geliştirir. Farklı yazarların üsluplarını ve kelime kullanımlarını görmek, kendi dilimizi daha zengin ve etkili bir şekilde kullanmamızı sağlar

Kitaplar, duygusal dünyamızı da dönüştürür. Bizi farklı karakterlerin hayatlarına ve duygularına götürerek empati yeteneğimizi geliştirir. Başka birinin gözünden dünyayı görmek, başkalarının duygularını daha iyi anlamamızı sağlar. Aynı zamanda, kendi duygularımızı tanıma ve ifade etme fırsatı buluruz.

Kitaplar, hayal gücümüzün kanatlarını açar ve bizi olağanüstü diyarlara taşır. Fantastik dünyalar, bilinmeyen gezegenler veya alternatif gerçeklikler... Hepsi zihnimizde canlanır ve yaratıcılığımızı besler. Bu konuda "Yüzyıllık Yalnızlık", "Kolera Günlerinde Aşk", "Kırmızı Pazartesi" gibi romanların yazarı Gabriel Garcia Marquez: "İyi bir kitap, okuyucusunun hayal gücünde sonsuza dek yankılanır." demektedir.

Kitaplar, bize başkalarının hikâyelerini anlatırken aslında kendi içimize de ışık tutar. Paulo Coelho'nun "Savaşçıyı uyandıran, düşman değil, kendi silahının sesidir." sözü gibi, okudukça kendi sesimizi duyarız. Her kitap, bir aynadır: Bazen cesaretimizi, bazen korkularımızı, bazen de umutlarımızı yansıtır.

John Steinbeck'in "Fareler ve İnsanlar" romanı, yalnızlığı ve dostluğu o kadar içten anlatır ki, Lennie'nin masumiyeti okurun yüreğine işler. Ya da Khaled Hosseini'nin "Uçurtma Avcısı"ndaki Baba'nın "Çaldığın tek şey, birinin hakikati olduğunda..." sözü, vicdan muhasebesini tetikler.

Nazım Hikmet'in "Yaşamaya Dair" şiiri, "Yaşamak şakaya gelmez / Büyük bir ciddiyetle yaşayacaksın" diyerek hayata tutunmayı öğütler. Rumi'nin dizeleri ise aşkın ve insanın özüne yolculuğun rehberidir: "Dün akıllıydım, dünyayı değiştirmek istedim. Bugün bilgeyim, kendimi değiştiriyorum."

Bir kitap seçmek, bir yaşam tarzı seçmektir. İster Dostoyevski'nin Petersburg sokaklarında kaybolun, ister Amin Maalouf'un tarihsel dalgalarında süzülün... Aynı zamanda Dostoyevski'nin romanlarında, yazarın kendi "katharsis"ini gerçekleştirerek bir arınmaya girdiğine de şahit oluruz. Yazar kendi "sara" nöbetlerini, yazdığı bazı romanlardaki karakterlerle de özdeşleştirip okuyucuya sunarak kendisini düzlüğe çıkarmak ister. Suç ve Ceza'da "Raskolnikov", Karamazov Kardeşler'de "Smerdyakov" sara nöbetleri geçirerek aslında yaratıcısı Fyodor Dostoyevski'den bir yükü almış aynı zamanda yazarın yükünü de bu vesileyle hafifletmiştir.

Kitap okumanın kişisel gelişim üzerindeki etkisi de büyüktür. Bize ilham verir ve motivasyon sağlar. Başarılı insanların hayat hikâyeleri, kendi hedeflerimize ulaşma yolunda bize rehberlik eder. Kitaplar, yeni fikirler ve bakış açıları sunarak kendimizi keşfetme ve potansiyelimizi gerçekleştirme yolculuğunda en sadık yol arkadaşlarımız olur.

Günün yorgunluğunu atmak için bir koltuğa gömülüp sayfalara dokunmak, ruhu dinlendiren bir meditasyondur. Araştırmalar, düzenli okumanın stresi %68 oranında azalttığını söylüyor. Kafka'nın "Bir kitap, içimizdeki donmuş denize indirilmiş bir baltadır." sözü tam da bunu anlatır. Kitaplar, duygularımızı çözer, iç dünyamızı temizler ve bize kendimizle baş başa kalma cesareti verir.

Kitap okumak, sadece bir hobi değil, yaşamın kendisidir. Kelimelerin gücüyle büyülenir, sayfaların arasında kaybolur ve her defasında yeniden doğarız. Kitaplar, bizi biz yapan değerleri keşfetmemizi sağlar; dünyayı ve kendimizi anlama yolculuğunda en sadık dostlarımızdır. Bu nedenle, her yaşta ve her kesimden insanın kitap okuma alışkanlığı kazanması ve bu alışkanlığı sürdürmesi gerekmektedir.

HAKAN ÖZNEŞİN
KAŞIF KALKAVAN ÇOK PROGRAMLI ANADOLU LİSESİ
TÜRK DİLİ VE EDEBİYATI ÖĞRETMENİ

YÜZYILLIK YALNIZLIK'TAN KALABALIK YALNIZLIĞA

“Gerçek yalnızlık, kalabalıkların içinde bile kendini yapayalnız hissetmektir.”

Bir Kalbin Çöküşü/Stefan Zweig

Yazarlar, yaşamın sıradanlığını “yazarak” bertaraf etmeye çalışan insanlardır. Anılar, günlükler, mektuplar vb. bu bertaraf çalışmalarının iç dökmeleridir. Yazın dünyasının yalnızlıktan korkan yolcuları yarattıkları kahramanların duldasında devam eder seyirleri. Okuyucular olarak onların dilinden okuruz yel değirmenlerine savaş açan bir şövalyenin romanını ya da “Hişt hişt!” diye çiçeğe, denize, kuşa seslenerek Burgazada’nın bir Mahalle Kahvesi’nde oturan adamın hikâyesini.

Yazarların yaşamı yaratıcılıklarını körükleyen motivasyonlarına rağmen yalnızlık hikâyeleriyle doludur. Peyami Safa’ya “Yalnızız”ı, Oğuz Atay’a “Tutunamayanlar”ı, Yusuf Atılgan’a “Aylak Adam”ı yazdıran bu yalnızlık hissidir. Latin coğrafyasından Nobel Edebiyat Ödüllü Kolombiyalı yazar Gabriel García Márquez’i, başyapıtı niteliğindeki romanı Yüzyıllık Yalnızlık’ı yazmaya sevk eden de bu his.

Yürekteki yalnızlık derinleştğinde çıkılan okuma yolculukları yazarlar ve eserleriyle derin bağlar kurmayı sağlar. Öyle ki okuyucu kitap sayfaları arasında kahramanlarla el ele dolaşır: Kendi yalnızlığına yalnız bir arkadaşı dâhil etmiştir. Bir sabah Gregor Samsa gibi bunaltıcı düşlerden uyandığınızda, bir kitabın sayfalarında Asteroid b-612’de Boabap ağacının altında Küçük Prens ile karşılaşabilir. Düş gücüyle ruhunun ortasından geçen bir köprüde Pal Sokağı Çocukları’yla oyun da oynayabilir.

İnsan, çok katlı yalnızlıklar inşa ederek yaşadığı apartmanlarda, sokaklarda kalabalık yalnızlığıyla baş başa kalıyor. Türk Dil Kurumunun yaklaşık 1 milyon kişinin katıldığı halk oylamasında “2024 Yılıın Kelimesi/Kavramı” olarak “kalabalık yalnızlık” kavramının seçilmesi de bundan. Çağımızın dijital dünyasında Robinson Crusoe vari bir yaşam pek mümkün değil. Eskilerin “uzlet” dedikleri ‘belirli bir olgunluğa erişmek için insanlardan uzak kalmak’ günümüzde “kalabalık yalnızlık” kelimesine denk düşüyor sanki. Bugünün uzleti kalabalığın içinde yitip gitmek...Kendini arayışın bir sonucu. “Öz”e yolculukta “öz”den alıkoyan ne varsa onunla mücadele...Hakikatin “öz”ümsenmeye başladığı noktada kapı önünde bıraktığımız yükler onun bir parçası olarak yolumuzun üstünde belirecek. Arayışın bu noktasında yolu buradan geçmiş kalem işçileri elimizden tutacak, kalabalık yalnızlığımıza konuk olacak.

Okumak sözcüğünün karşılığından biri de davet etmektir. “Oku göndermek” düşün için davet göndermektir. Gönderilen “oku”nun bir karşılığı olur, ona da “oku annacı” denir. Yazılarıyla duygu dünyasının kapılarını bize açan yazarlarımızı “okuyarak” onların dünyalarına yeni kapıların açılmasına katkıda bulunmak biz davetçilerin ödemli bir görevidir.

Okumak yalnızlığın sırdaşı ve şifasıdır. Ben Okuyorum İstanbul Okuyor Projesi’yle öğrencilerimize yazılı kültürle dostluk kurmanın kapıları ardına kadar açılmış ve kütüphanelerimizin rafları nitelikli eserlerle donatılmıştır. İstanbul genelindeki okul kütüphanelerimiz bu projenin hayata geçirilmesiyle fark yaratmakta ve kitapların ufuk açıcı iklimi öğrencilerimizin nitelikli okur olma yoluna ışık tutmaktadır. Öğrencilerimizin okudukları kitaplardan nice edebî yalnızlıklar devşirmelerini dilerim.

NİLGÜN SERT DÖNMEZ
TUZLA ANADOLU LİSESİ
TÜRK DİLİ VE EDEBİYATI ÖĞRETMENİ

AYŞE NİNE

Çocukluğumda bizim mahallede herkesin nine dediği yaşlı bir kadın yaşırdı, adı Ayşe'ydi. Huysuz mu huysuz, sevgisiz ve kızgın bir kadındı. Sokakta oynayan çocuk gördü mü kızar hele top oynayanlara hiç dayanamazdı. Herkes ondan korkar ama yine de kimse ona saygıda kusur etmezdi. Bir zaman sonra Ayşe Nine evinden çıkmaz oldu, onu gören neredeyse yoktu. Merak ediyorduk bu hırçın ihtiyarı ama gidip kapısını çalmaktan da korkuyorduk.

Böylece yıllar geçti. Artık sokakta top oynayan çocuklar değil arkadaşlarımızla sohbet eden şen delikanlılar olmuşuk. Sokakta arkadaşlarımızla bakkalın önünde otururken uzaktan iki büküm yürüyen birini gördük. İyice yaşlanmış olan bu kadını tanımakta zorlanmadık. Yüzü asık, alındaki çizgiler derinleşmiş, beli bükülmüş bu kadın bizim huysuz Ayşe Nine'ydi. Elinde birkaç torba taşıyordu güç bela. Hemen koşup elindekileri aldık, hal hatır sorduk. Çok şaşırmıştı. Onu evine bırakırken bize mahcup mahcup gülümseyip "Sağ olun çocuklar." dedi. Arada sırada kapısını çalıp ihtiyaçlarını görmeye başladık. Ayşe Nine zaten yalnız bir kadındı, kimsesi yoktu. Biz onun kapısını çaldıkça mutlu oluyordu. Bir gün bizi evine çağırıp şunları söyledi : "Yavrularım, ben eskiden beri bu mahallenin çocuklarına kızar onlara huzur vermezdim. Hiç evlenmedim çocuğum da yok. Sanırdım ki o çocuklar benim yalnızlığımla alay etmek için bu kadar kahkahalar atarak oynuyorlar. İçimdeki sevgi eridi gitti böylece. Merhamet desen ben onu sizden öğrendim çocuklar. Ben birine yardım etmek, onu düşünmek, onu merak etmek denen güzel huyları sizden öğrendim bu yaşımda. İyi ki varsınız."

Hepimiz bu konuşma karşısında duygulanmıştık. Teker teker elini öpüp çıktık. Bir gün sonra da Ayşe Nine'nin vefatını öğrenip onun için son görevimizi de yerine getirdik.

Yıllar geçti, ben de şimdi Ayşe Nine gibi yaşlandım. Ama ondan farklı bir yaşlanma bu. Benim çocuklarım, torunlarım yanımda. Mahalledeki çocuklarla şakalaşmayı da çok seviyorum. İçimde merhamet olanların, sevgi olanların mutlu olacağını düşünüyorum. Bu hayat çok kısa, onu da sevgiyle geçirelim, canlılara merhamet edelim ki bize de merhamet etsinler.

YUNUS EMRE ULUSOY
OSMANGAZİ ORTAOKULU

BİR SABAH VAKTİ

Haftanın ilk günüydü. İlk derste öğretmenimiz hafta sonu yaşadığı bir durumu bizimle paylaştı. Öğretmenimiz bir şey anlatırken ses tonu, yüz ifadesi kelimelere uygun olur ve bu da bizim hoşumuza gider. Hemen öğretmenimizi dinlemek için çiçek olduk.

Öğretmenimiz cuma günü çok yorulmuş, o akşam erkenden uyumuş. Cumartesi sabah zinde bir şekilde uyanmış, erken uyuduğu için de karnı çok acıkmış. Önce bahçe gibi olan balkonunu yıkamış oradan mis gibi sabun kokuları gelirken de sofraya reçeli, peyniri, dizmiş öğretmenimiz. Ceviz yemeyi alışkanlık edinelim diye özellikle söylediğini artık anlıyoruz, gülümsüyoruz. Neyse... Öğretmenimiz dedi ki “Canınız şu an istemesin ya da istesin de yarın kahvaltı yapmış olarak gelin; tavada tereyağını cozlattım, üzerine yumurtayı kırdım, baharat serptim, eve iştah açıcı bir koku yayıldı. Kitabım, çayım, kahvaltım... İşte artık zihnim yenilenir.” Taze çayını almak için çaydanlığa uzandığı sırada balkondan içeriye sarı kuyruğunu savurta savurta bir kedi girmesin mi? Adeta sofranın olduğu yere doğru giderken öğretmenimiz boş bulunup “Dışarıya!” diye bağırmış. Kedi sesi duyunca geldiği bahçeye kaçmış. Kaçmış da öğretmenimizin iştahı da kaçmış. Lokmaları boğazına dizilmiş sanki. Hiç tat alamamış biraz önce iştahla hazırladıklarından. “Ne olurdu bir kapta o yumurtayı kediciğe verseydim, kendime yenisi yapsaydım?” diye kalbini pişmanlık ve üzüntü kaplamış. O üzüntü nasıl geçer ki? Aynı gün koşmuş balıkçıya öğretmenimiz. Pişirdiği balıkları bir güzel kaba dizmiş. Sitenin önüne çıkmış, ya o kedi bulamazsa, o kedi halen burnuna gelen yiyecek kokularıyla aç aç dolaşıyorsa? Öğretmenimiz omuzları çökük eve dönecekken duvarın dibinden o sarı kuyruklu kedi çıkıvermiş. Kedi küskün küskün bakmış sanki öğretmenimize. Balık dolu kabı önünde görünce bitmiş dargınlık, kulakları oynamış, çiğnemedi yutarcasına iştahla yemiş hepsini. Sanki gözleri ısıldamış karnı doyunca ve de öğretmenimizin kalbi de ısıldamış, gönlü huzurla dolmuş. Böylece öğretmenimiz kendine de iyilik etmiş oldu.

Merhamet nedir, diye öğrenmek için “Acımak” adlı romanı önermişti öğretmenimiz. Henüz okumadım ama yaratılış gereği kalbimizde merhamet olduğunu inanıyorum. Mevlana’nın dediği gibi belki de “Gül o güzel kokuyu diken ile hoş geçindiği için kazandı.”

MELİSA AZRA GÜNGÖR
ÖZEL TUZLA AÇI ORTAOKULU

BİR KİTAP TAVSİYESİ: İÇİMDEKİ MÜZİK

“İçimdeki Müzik” adlı eseri seçmemde; konusuyla engelli çocukların ve ailelerinin yaşadığı sorunların gerçekliği, kitabın ülkemizde yüksek oranda baskı yapmış olması, çocuk bakış açısıyla yazılmış olması etkili olmuştur.

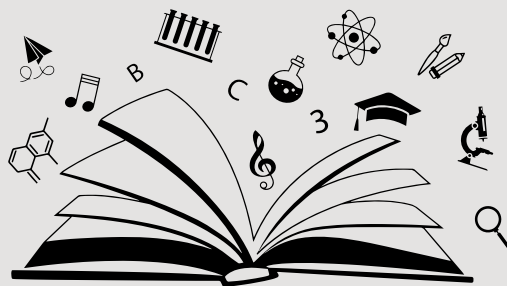
Kitabın yazarı Sharon M. Draper’dir. Kitabın kapağında kırmızı bir balığın -hikâyesi de oldukça hüznü- fanusundan çıkmış resmi yer alır. Kapakta yer alan “Şimdiye kadar tek kelime konuşmadım. Neredeyse 11 yaşımdayım.” cümleleri kitabın içeriğine dair merak uyandırıyor.

Eserde, kitabın başkahramanı Melody’nin anlatımıyla onun olaylar karşısında hissettiği duygular aktarılmaktadır. Melody; beyin felci teşhisi konan bir çocuktur, ailesinin ilgisi ve sevgisiyle büyür. Konuşamaz, yürüyemez, kendi başına yemek yiyemez, öz bakım ihtiyaçlarını gideremez. Kafasını bazen salladığını hatta salyasının aktığını, insanların onu gördüğü halde adını bile sormadığını söyler. İletişim için elektronik klavye kullanır. Bedensel engelleri olsa da zekidir ve özel bir hafızaya sahiptir. Duyduğu hiçbir sesi unutmaz ve kaynaştırma sınıfındaki derslerinde oldukça başarılıdır.

Çocuklar okudukça engelli bir çocuğun yaşadığı sıkıntılara, aynı şekilde Melody’nin ailesinin özverili davranışlarına, bazı öğretmenlerinin ve çevresindeki yetişkinlerin destekleyici tavırlarına, okul arkadaşlarının sonunda pişmanlık duydukları olumsuz davranışlarına tanık olacaklardır. Bu tanıklıklar çocuğun duygudaşlık kurmasına olanak sağlayacaktır.

Bu kitapla duyumsamayı, empatiyi, insani farklılıklara saygı duymayı ve sağlıklı iletişim kurmayı edinerek hayatlarını zenginleştirebilirler.

SONNUR KAYAOĞLU
TÜRKÇE ÖĞRETMENİ
ABDULLAH TAYYİP OLÇOK ORTAOKULU

İNSANIN KENDİNE YOLCULUĞU

İnsan, her an elinin altında bulunan ve içinde her türlü eğlencenin var olduğu internetin sınırsız sularında dolaşmak varken neden bir kitabın sayfalarına dalar? Baharın en güzel gününde arkadaşlarıyla sokaklarda gezinmek dururken neden eski bir romanın satırlarında kaybolur? Belki de bunun tek bir cevabı yoktur çünkü kitap okumak, öyle sıradan bir eylem değil; insan ruhunun kendini arayışıdır. Bu arayış da derinliği olan ve sancılı bir süreci içerir. Renkli ekranlar, parmak uçlarıyla yönetilen dünyalar, tek tıkla ulaşılan sınırsız bilgiler... Teknoloji, her şeyi kolaylaştırırken bir şeyi unutturuyor: Derinliği... Çünkü bilgiye ulaşmak başka, onun içinde kaybolmak başka... İşte insan, bu kayboluşun içinde kendini bulmak için kitap okur.

Teknoloji sonsuz seçenek sunar insana. Rengarenk görüntüler değişir, birbirinden farklı sesler yükselir, ekranın ışığı gözleri kamaştırır ama ekranlar yalnızca görüneni gösterir. Oysa kitaplar görünmeyeni... Bir kitabın sayfaları arasında gezinen biri, yalnızca gözle görünen kelimeleri okumaz; asıl görünmeyen hisleri, düşünceleri, insanlığın binlerce yıllık mirasını da içine çeker ve onları yaşar. Sayfalar arasında geçen zaman insana bazen bir ömür yaşatır bazen de tek bir cümle insan zihninde bir ömür yankılanır. İnsan, kitap okur çünkü ruhu beslemek için sadece eğlence yetmez. Hiç duymadığın kelimelerle büyüme, hayalini bile kuramadığın hayallerle yol almak, başka düşüncelerle şekillenmek gerekir. Teknoloji hızla akıp gider, ama bir kitap, okuduğun sürece seninledir. Sayfalar kapansa bile o dünyalar hep içinde yaşar. İşte bu yüzden insan kitap okur. Bir kelimenin peşine düşer, o bir kelime insanı bir kitaba, o kitap da insanı asla kötü bir yere götürmez. Götüreceği tek yer sessizliğin içinde yankılanan binlerce sesin yuvası olan kütüphanelerdir.

Kütüphaneler sadece kitapların toplandığı ve okumak için dört tarafı duvarlarla kaplı bir alan değil; zamanın içinden süzülüp gelen, insanlara yeni dünyalar sunan bir hazinedir. Bir raftan diğerine uzanan bu hazinelerin herkese farklı serüvenler yaşatma gücü vardır. Her kitabın içinde bir başka dünya, açılmayı bekleyen her sayfada yepyeni bir yolculuk çıkar insanın karşısına. Bir çocuk masal rafının önünde dinozorların, uçan halıların peşine düşerken, bir genç felsefe kitaplarına göz gezdirir ve bilgelikle tanışır. Bir yazar, klasikler arasında gezinirken ilham perilerinin peşine takılır; bir bilim adamı geleceği şekillendirecek bir düşünceyle karşılaşır. Kimimiz kütüphanelerde hayallere dalıp eski romanların kahramanlarıyla dost olur, uzak diyarlarda dolaşırken hayal gücümüzü kanatlandırırız. Kimimiz ise kalın ciltli kitaplarda bilimsel konulara yönelir, her satırda bir keşif yaparız. Kütüphaneden içeri adım attığımız anda dünya dışarıda kalır. Şehir gürültüsü, endişelerimiz, koşuşturmalarımız, hayat telaşımız... Hepsi bu gizemli kapının ardında unutulur gider. Burada hayat yavaşlar; harfler, kelimeler, cümleler zihnimizde ağır ağır hayat bulur.

Kütüphane insana hayatı, sevmeyi ve sabretmeyi öğretir. Sabırla; satırların arasında yol almayı, soru sormayı, sorgulamayı, bazen de sessizce düşünmeyi öğretir. Bir masaya oturur, önümüze açtığımız kitapla baş başa kalır okuduğumuz her satırda geçmişle bir köprü kurup geleceğe umutla bakarız. Sessizliğin içinde, sayfa hışırtıları arasında kimi zaman eski bir dostla karşılaşır kaybolan anılarımızı usulca geri kazanır, kimi zaman da hiç düşünmediğimiz bir sorunun cevabını fısıltılar arasında buluruz. Bizler kütüphaneleri bu yüzden sevmeliyiz; bizi, hiç bilmediğimiz yerlere götürmenin yanı sıra kitaplar arasında kaybolurken aslında kendimizi bulmamızı sağlayan sihirli birer dünya oldukları için... Kütüphaneler sadece kitapların saklandığı yerler değil kitaplara açılan kapılardır, kitaplar ise sonsuz dünyalara... Yeter ki bizler o kapıdan içeri adım atmaya bilelim. Bir kere adım atabilirsek kitaplardaki o sonsuz birikim bir ömür ruhumuzu besler.

SEMA URALÇİN TOPÇU
TÜRK DİLİ VE EDEBİYATI ÖĞRETMENİ
TUZLA SÜLEYMAN DEMİREL TİCARET MESLEKİ VE TEKNİK ANADOLU
LİSESİ

DERİN'İN YENİ ARKADAŞI

Derin Atatürk İlkokulunda 3. sınıf öğrencisiydi. Sene başında heyecanla okula başlamıştı. Derin okula devam ederken sınıflarına yeni bir öğrenci geldi. Öğrenci çok çekingen bir öğrenciydi. Teneffüslerde tek başına otururdu. Derin arkadaşını tek başına otururken görünce çok üzüldü. Arkadaşının yanına gidip “Birlikte oyun oynayalım mı?” dedi. Arkadaşının gözleri mutlulukla parladı. Kafasını sallayarak birlikte oynamak istediğini ifade etti. Derin, önce arkadaşının adını öğrenmek istedi. Kız adının Şirin olduğunu söyledi. Derin arkadaşının nereden geldiğini sordu. Arkadaşı Hatay'dan geldiğini ve depremde evlerini kaybettiğini söyledi. Derin, Şirin'in neden böyle üzgün olduğunu o an anladı. Arkadaşı için çok üzüldü. Şirin'e “Arkadaşım senin için yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu. Arkadaşının gözlerinden yaşlar dökülmeye başladı. Derin'e ne kadar zor günler geçirdiğini, etrafında birçok binanın yıkıldığını, sevdiği bazı insanları depremde kaybettiğini söyledi. Şirin için en zor olanı ise çok sevdiği şehri terk etmek zorunda kalmasıydı. Derin arkadaşını dikkatle dinledi. Çok üzgündü ancak arkadaşını mutlu etmek için elinden geleni yapması gerektiğini düşündü. İlk yapacağı şey Şirin'in sınıfla kaynaşmasını sağlamaktı. Beraber oyun oynadıklarında Şirin üzüntüsünü bir süreliğine de olsa unutturdu.

Derin arkadaşları ile oynadığı tüm oyunlara Şirin'i de davet etti. Şirin artık teneffüslerde tek başına oturmuyor, arkadaşları ile oyun oynuyordu. Şirin, Derin sayesinde artık derslere de katılıyordu. Birkaç ay sonra Şirin de sınıfın en iyi öğrencilerinden biri olmuştu. Öğretmeni Şirin ve Derin'i tebrik etti.

Derin, Şirin ile konuşurken annesinin Hatay'ın yemeklerini çok sevdiğini söyledi. Şirin de Derin'e “Annelerimizi tanıştıralım mı?” diye sordu. Böylece bir araya gelerek ortak zevklerini konuşabileceklerdi. Derin annesinden izin alarak Şirin ve ailesini evine davet etti. Derin'in annesi misafirleri için Hatay kısır yapmaya karar verdi. Şirin'in ailesi de gelirken yanlarında biberli ekmek getirmişti. İki aile de bir masa etrafında lezzetli Hatay yemeklerini yemişlerdi.

Yemeklerden daha güzel olan şey ise keyifle sohbet etmektir. İki aile keyifle vakit geçirdikten sonra Şirinler evlerine gittiler. Artık dostlukları ailecek olmuştu.

Şirin ve Derin birlikte sene sonu okul pikniğine gittiler. Bu piknikte eğlenceli ve güzel zaman geçirdiler. Tüm sınıfça oyunlar oynadılar. Ailelerinin yaptığı lezzetli yiyecekleri bir masa etrafında yediler. Şirin artık sınıfını ve en yakın dostu Derin'i çok seviyordu.

Ertesi gün okula gittiğinde Şirin, Derin'e sarılarak artık Hatay'a geri döneceklerini söyledi. Derin arkadaşısı için çok mutlu olsa da kendi adına üzgündü. Bol bol vakit geçirerek kalan vakitlerini güzel değerlendirdiler. Artık vedalaşma zamanı gelmişti. Şirinler Hatay'daki yaşamlarına geri dönüyorlardı. İkisi de çok duygulandılar. Birbirlerine sarılarak arkadaşlıklarını devam ettireceklerine söz verdiler.

Aradan yıllar geçti ve Derin'le Şirin hiç kopmadı. Birbirleriyle her zaman görüntülü görüşmeler yaptılar. Her yaz tatilinde birbirlerine misafir olup arkadaşlıklarını devam ettirdiler.

Derin gerçek arkadaşlığın ne kadar özel olduğunu ve her an yan yana olmamanın arkadaşlığa engel olamayacağını anladı.

DERİN GÜLER
TUZLA ATATÜRK İLKOKULU

MERHAMET GEZEĞENİ

Uzaylı Kozmo ve hayalet Hayalperest, yeni galaksiler keşfetmek ve evrenin sırrını çözmek için uzay gemisiyle yeni bir maceraya atıldılar. Hayalperest çok heyecanlıydı; belki yeni arkadaşları olacak, hatta keşfedecekleri gezegenlerde kendisi gibi hayalet dostlar bulacaktı.

Gemileriyle uzayın sonsuz karanlığında yol alırken gemi telsizinden bir yardım sinyali duydular. Kozmo, sinyali gönderenin kim olduğunu anlamaya çalışırken Hayalperest, heyecanla, “Hemen yardım etmeliyiz!” dedi. Fakat Kozmo bunun bir tuzak olabileceğini ve çok dikkatli olmaları gerektiğini söyledi.

Bir süre sinyali inceledikten sonra, sinyalin, gezegenleri yok olma tehlikesiyle karşı karşıya olan bir grup uzaylıdan geldiğini fark ettiler. Hayalperest, Dünya gezegenindeki insanların böyle durumlarda merhamet gösterip yardım ettiklerini hatırlatarak “Merhamet göstermek, sadece insanlar için değil, evrendeki her varlık için gereklidir.” dedi. Kozmo ona hak verdi ve gemisini hemen yardım sinyallerinin geldiği gezegene yöneltti.

Terk edilmiş gibi görünen gezegene indiler. “Sinyali gönderenleri bulmalıyız.” dedi Hayalperest. Bir süre aradıktan sonra, farklı türlere sahip uzaylılarla karşılaştılar. Uzaylıların lideri, gezegenlerinin saldırıya uğradığını, enerji kaynaklarının tükendiğini ve topluluklarının yok olmak üzere olduğunu anlattı. “Biz yalnızca hayatta kalmak istiyoruz. Lütfen yardım edin!” diye ekledi.

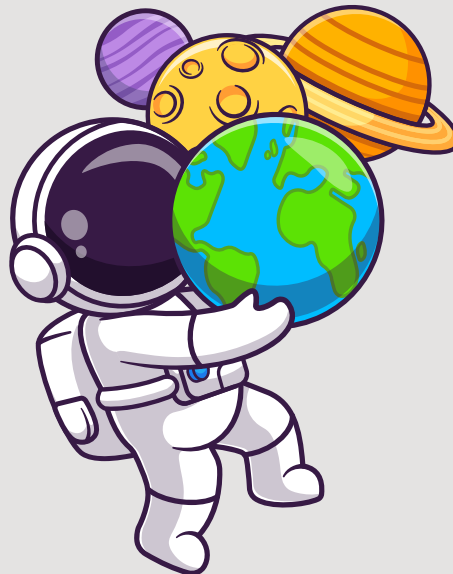
Hayalperest ve Kozmo bir süre birbirlerine bakıp ne yapabileceklerini düşündüler. Hayalperest, gemilerinde bulunan enerji kaynaklarının bir kısmını uzaylılara vermeleri gerektiğini söyledi. Ancak Kozmo, kalan enerjiyle başka gezegenleri keşfetmeye devam edemeyeceklerinden endişeliydi. Hayalperest kararlı bir şekilde, “Ne olursa olsun, onları bu şekilde bırakamayız.” dedi.

Kozmo sonunda kabul etti ve gemilerindeki enerji kaynaklarının bir kısmını Uzaylılara verdiler. Terk edilmiş gibi görünen gezegen bir anda ılık ılık parlamaya başladı. Gezegenlerini kurtardıkları için uzaylılar Hayalperest ve Kozmo’ya teşekkür ettiler.

Onlara, galaksiler arası seyahat edebilecekleri bir yıldız haritası verdiler. Bu harita, evrenin henüz kimsenin bilmediği bölgelerine giderken onlara rehberlik edecekti.

Gemilerine dönerken Hayalperest, “Kaynaklarımızı paylaştık, ama çok daha fazlasını kazandık.” dedi. İkili, gemilerine binip evrenin sonsuz sırlarını keşfetmek üzere yola çıktılar.

ARDA ÖZÇELİK
TUZLA BİLİM VE SANAT MERKEZİ

HATİCE NİNE VE MİNİK KUŞ

Gerçek bir hikâye olup anneanneme ithafen yazılmıştır.

Bir zamanlar hayvanları, doğayı ve insanları çok seven yaşlı, huysuz ama çok merhametli bir nine yaşamış. Mahallede yaşayan insanlar ona Hatice Nine dermiş. Hatice Nine mahallesinin en yardım sever ninesiymiş. Nerede yardıma ihtiyacı olan bir aile görse, kendi harçlığı olmasa da çıkarıp o aileye verirmiş. Nerede yardım bekleyen bir hayvan görse ona mama alır, ta ki o hayvancağız iyileşene kadar onu beslermiş. Çiçekleri de o kadar severmiş ki, evinin her yerinde mis gibi kokan, çok güzel çiçekler yetiştirmiş. Çiçeklerin renklerini görenler hayranlıkla bakmaktan gözlerini ayıramazmış.

Bir gün Hatice Nine evinde yemek yaparken penceresinden gelen garip sesler duymuş. Koşarak penceresinin yanına gelmiş. Camın dışında küçücük yavru bir kuş acı içerisinde çırpınmakta, uçamamaktaymış. Bunu gören Hatice Nine onu hemen içeri alıp temiz bir havluya sarmış ve ısıtmış. Kuşun neden acı içinde çırpındığını anlamaya çalışmış. Minik kuşa önce biraz su içirmek istemiş ama minik kuş içmek istememiş. Aç olabileceğini düşünen Hatice Nine evinde bulunan buğdaylardan minik kuşa eliyle tek tek yedirmeye çalışmış. Fakat zavallı kuş buğdayları da yemek istememiş. Hatice Nine biraz sakinleşmesi için avucunun içine koyup ona sarılmış. Yanağını gagasına yaklaştıırıp ağlamaya başlamış. Çünkü ne yapsa minik kuşa yardımcı olamıyormuş.

Bu şekilde durdukları sırada boynunun altındaki tüylerde bir ıslaklık olduğunu hissetmiş. Ne olduğunu anlamak için tüylerini araladığında gözlerine inanamamış. Tüylerinin arasında neredeyse serçe parmağının sığacağı şekilde bir delik olduğunu görmüş. Kalbinde bir sızı hissetmiş. O kadar üzölmüş ki gözlerinden yaşlar süzölerek akmış. Acı içinde çırpınan zavallı kuşun acısını kalbinin derinliklerinde hissetmiş.

Bunun nasıl olmuş olabileceğini düşünürken, aklına çocukların sapan kullanarak kuşlara nasıl taş attıklarını gördüğü gün gelmiş. Bu üzücü durumun sebebinin sapan kullanan çocuklar olduğunu anlamış. Zavallı kuşun nefes almakta bile güçlük çektiğini, neden yemek istemediğini anlamış. Minik kuşa ne zaman buğday tanesi verse, zavallicığın boynunun altındaki o delikten buğday taneleri dışarı çıkıyormuş. İçtiği suyun ise bir kısmı midesine bir kısmı dışarı akıyormuş. Hatice Nine bu durum karşısında o kadar üzüölüyor ve ağlıyormuş ki zavallicığa nasıl yardım etmesi gerektiğini bilmiyormuş. Köyde yaşadığı için yakınlarda bir veteriner de bulunmuyormuş. Ölmesine gönlü razı gelmemiş ve minik kuş için evinde bulunan kudret narından bir merhem hazırlayıp yarasına sürüp sarmış.

Günler günleri kovalarken şifa bulan minik kuş gittikçe iyileşmeye, kendi yemini yemeye, suyunu içmeye başlamış. Hatice Nine, minik kuşa öyle merhamet ve sevgi göstermiş ki minik kuş günler sonra tamamen iyileşerek uçmaya başlamış.

Veda zamanı geldiğinde, Hatice Nine onu pencereden yavaşça dışarı salmış. Minik kuş özgürce kanatlarını çırpmış ve güneşin ışınları altında kendini esen rüzgara bırakmış. Mutlulukla uçarak uzaklaşmış.

Mahallenin gönlü güzel Hatice Nine'si minik bir canın kurtulmasına yardımcı olduğu için gözleri dolarak, uzaklaşan kuşu izleyerek penceresini kapatmış.

Her gün doğumunda o pencereyi tıklatan minik kuşu sevgi ve merhametle beslemeye devam etmiş.

Sevgiyle hatırlanacaksın anneanne.

MEVA SILA ÖZCAN
MEHMET AKİF ERSOY İLKOKULU

MERHAMET

Merhaba, ben Emre. 11 yaşındayım ve maceralara atılmayı çok severim. Arkadaşlarıma ve anne babama çok düşkünüm. Maceraları severim dedim ama yanımda ailem ya da arkadaşlarım olmadan eğlencesi de kalmıyor bence. Bugün de size maceralarımın birini anlatacağım. Çok uzatmadan macerama başlayalım.

Günlerden çarşambaydı. Okuldan gelip ödevimi bitirmiş bir şekilde oturuyordum. Annem yanımda dizi izliyordu.

Birden; “Anne ben kampa gitmek istiyorum!” diye haykırdım. Çok düşünmeden, doğrudan isteğimi söylemiştim.

Annem “Ben bilmem, işten gelince babanla konuşuruz.” diyerek kestirip atmıştı. O akşam babamın gelişini ipe çekmiştim. Akşam yemeğinde isteğimi bir kez daha dile getirmiştim. Ve babam beni kırmamıştı. Yalnız bir şartım vardı. Arkadaşlarımda gelmesini istiyordum. Annem kabul etmişti. O akşam arkadaşlarımda ailesini arayıp izin istemişti. Onlar da bizi kırmayınca ertesi gün hazırlıklara başladık. Öncelikle babam marketten çadır, çekiç, (çadırı kurabilmek için) konserve yiyecekler, hamak, uyku tulumu ve mangal gibi kamp eşyaları aldı. Annem de bize çanta hazırladı. Cuma günü arabayla kamp yerine doğru arkadaşlarım Mert ve İbrahim’le yola koyulmuştuk. Yarım saat süren bir yolculuğun ardından kamp yerine varmıştık. Saat çok geç olmadığı için annem biraz gezmemize izin verdi. Gezerken ağaç dallarının arasında bir kıpırtı fark ettim ancak Mert beni çağırdığı için o şeyi inceleyememişim. Dönüşte bakmak için kendime söz verdikten sonra arkadaşlarımda peşine takıldım.

Arkadaşlarımla gezimiz bittikten sonra arkadaşlarıma gitmelerini söyleyip o şeyi gördüğüm ağaçla baş başa kalmışım. Ve gözlerim beni yanıltmamıştı. Ağacın altında minicik, daha gözleri bile açılmamış bir kedicik duruyordu. Etrafa bakındım ancak annesi yoktu. İçim acıma, şefkat ve merhamet duygusuyla dolmuştu. Onu oracıkta bırakamayacağımı anladım. Kediye kucağıma alıp kamp yerine götürdüm. Annemlerde kediye merhamet edip onu eve almaya karar verince çok sevinmişim.

Kamp dönüşü, arkadaşlarımla evlerine bırakmış, aşılarını yaptırmak için kediye veterinere götürüyorduk. Bir yandan da kedime isim düşünüyordum.

Veteriner kedimin aşılarını yapmıştı. Eve dönüyorduk. Maceram, kediye sahiplenirken yaşadıklarım aklıma gelmişti. O an kafamda bir fikir belirdi. Kedinin adını “Merhamet” koyacaktım. Annem ve babam bu ismi çok beğendiler. Yanımda uyuyan kediye baktım. Bu günden sonra günlerim çok eğlenceli geçecek gibi görünüyordu.

NEDİM AREN SEMERCİ
TUZLA BİNALİ YILDIRIM İLKOKULU

MİNNOŞ İLE KARABAŞ

Bir varmış bir yokmuş. Kaf Dağı'nın eteklerinde, cüce ormanın bitişiğinde tıpkı adı gibi çınar ağaçlarıyla gözlere şenlik yaşatan Çınarlar Sokağı varmış. Bu sokakta iki küçük kulübe varmış. Kulübelerin kırmızı olanında yavru köpek Karabaş, mavi olanında ise yavru kedi Minnoş yaşarmış.

Bu iki komşu hayvan pek de anlaşıyorlarmış. Kavga etmedikleri bir gün bile yokmuş Karabaş'ın doğum gününde Minnoş onun pastasını tırmalamış. Karabaş da ondan aşağı kalır mı? Minnoş' a annesinden hediye kalan pırıltılı tokayı kaçırp cüce ormanın derinliklerine saklamış. Bunlar didişe dursun. Günler günleri kovalamış ve bir gün Tavşan Titi Hızlıkoşan, Minnoş ve ailesini akşam yemeğine davet etmiş. Minnoş, Tavşan Titi için pastaneden havuçlu pasta almaya gidiyormuş.

Birden şöyle bir ses duymuş:

-Hav hav, yardım edin!

Minnoş sese doğru hızlıca ilerlemiş. Bir de bakmış ki ne görsün! Karabaş'ın ayağı kapana sıkışmış. Acı içinde yardım istiyormuş. Minnoş Karabaş'ın ona yaptıklarını hatırlayıp arakasını dönüp gitmeyi düşünmüş. Annesinden kalan pırıltılı tokayı sakladığı, kuyruğunu çekştirip durduğu gözünün önüne gelmiş. Tam çekip gidecekmiş ki annesinin söyledikleri aklına gelmiş: “Güzel Minnoş’um, birinin yardıma ihtiyacı olursa ona merhametli davran.” Minnoş bu güzel cümleyi düşünüp Karabaş’a yardım etmeye karar vermiş. Hemen patisiyle bir dal alıp kapana açmış. Elinden tutup arkadaşını kaldırmış. Karabaş bu iyiliği unutmaz mı hiç! Minnoş’tan özür dilemiş. O günden sonra hiçbir sorunları olmamış. Kavga etmeden bol bol kovalamaca oynamışlar.

Gökten üç elma düşmüş. Biri bu masalı anlatana, biri bu masalı dinleyene biri de ne olursa olsun merhametli olmaktan vazgeçmeyen bütün çocuklara...

“Siz yerdekilere merhamet edin ki; göktekiler de size merhamet etsin.”

Hadis-i Şerif

BETÜL ERVA GENÇ
MEHMET AKİF ERSOY İLKOKULU

HERA

Bugün size Hera adlı sokak köpeğinin gerçek bir hayat hikayesini anlatacağım. Bu hikâyeye babamın önerisi ile dün başlamıştım. Hera'nın hayatı aklıma geldiğinde ağlamaktan, hıçkırmaktan devam edemedim. Kendimi koltukların, perdelerin arasına gizlemişim. Ailemde herkes Hera'nın acı dolu yaşamını konuşuyor, gözyaşlarını birbirinden saklıyordu.

Hera mavi gözlü, gri tüyleri olan, sahibi tarafından sokağa terk edilen rüzgâr gibi bir köpekti. Ben kendimi bildim bileli Hera hep vardı. Kapımızı bekleyen Hera ailemizin bir ferdi gibi bizimle iletişime geçerdi. İyi bir dost, en iyi arkadaşlarımdan biriydi. Herkes Hera'nın kendi köpeği olduğunu iddia eder. Tatlı kavgalar edilirdi. Yemeğimi onunla paylaşıp, her gün suyunu ben doldururdum. Kaan'ın annesi tüylerini tarardı. Aslında Hera herkesle çok iyi dosttu. Arada kaybolur, başına bir iş geldi diye herkes endişelenirdi. Üç gün sonra gelirdi. Yokluğunda anlardık eksikliğimizi, acı bir his kaplardı içimizi.

Hera bir sabah yatıyordu. Yanına gittiğimde yerinden kalkamadığını gördüm. Ben Hera'yı bizim gibi bir çocuk zannederdim. Halbuki o gün öğrendim ki, çok yaşlanmış ve son günlerini yaşıyormuş. Merhametli bir komşumuz Hera'yı Ankara'ya tedavi için gönderdi. Orada bir veteriner Hera'yı sahiplendi ve arka ayakları için tekerlekli yürüteç taktırmıştı. Biz sosyal medyadan takip ettik. Ben hâlâ hıçkırarak ağladığım için babam bu hikâyeyi bitirmemi istedi. Babam bu duygularımın insani olduğunu söylüyor. Bu hikâye ile belki hayvan hakları ve sevgisi için bir farkındalık yaratabilirmişiz. Hera şimdi olmasa da biz onu unutmayacağız. Sokaktaki bütün Heraları koruyacağım.

Ben 8 yaşındayım. Hera'nın hayat hikayesini kaleme almama vesile olan canım öğretmenim ve cümleleri bir araya getirmede yardımcı olan babama teşekkür ederim. Bu benim ilk hikayem. Babam, yarınlarda bir yazar olur ve kitap yazarsam tüm gelirim sokak hayvanlarına bağışlamamı öğütledi. Bir ihtimal bu iyiliğin kartopu gibi büyümesi dileğiyle...

ARYA BERİL BOZA
MEHMET AKİF ERSOY İLKOKULU

YAĞMUR YURTSEVER
ULUBATLI HASAN İLKOKULU

BEYAZ FREZYALAR

Bir bankın köşesine kıvrılmış eski püskü kitabımın, sararmış sayfalarını çeviriyordum. Gözlerim satırları süzerken kulaklarım küçük çocukların bağırışlarına, satıcıların arasındaki diyaloglarına ve heyecanlı martıların çığlıklarına değişiyordu. Hırçın denizin deli dolu dalgaları kötü insanları yeryüzünden silmek istiyormuşçasına çarpıyordu sahile.

Kötü insanlar kimdi? Hırsızlık yapanlar mı? Belki de katillerdir, ne dersiniz? Bana sorarsanız bu sorunun tek bir cevabı vardır: Kötü insan merhametsiz insandır. Merhamet beyaz frezyalara benzer, onun kadar masum ve umut dolu... Size acı veriyorken bile merhamet ederseniz, evet acı dolu olursunuz ama acınası olmazsınız. Acınası olmak, hakaret değil midir? Acımadan, elini kalbine koymadan bir ömür yaşamak zor değil midir?

Huzur ne güvende hissettirir oysaki, güvende olma ihtiyacı duyarız ama güven vermeden güven duymak istemek bencilliktir gözümde. Merhamet öyle büyük koşullarda istemez aslında, yanınıza gelen bir kedinin kafasını okşamak da merhamettir. Hakkın olmayana dokunmamak da aynı şekilde. Hak leziz görünür ve yemesi de bir o kadar kolaydır ama doyurmaz, aksine içine bir boşluk misali oturur ve kendi olanı da sömürür. Merhamet huzurdur, yuvadır.

Kitabımın yırtılmış, yaşamak için çırpınan kapağını kapattım. Uçmamasını umarak hemen yanıma, bankın üstüne koydum. Soğuktan kızarmış, buz tutmuş ellerimi montumun cebine sıkıştırdım.

Dışarıdan beni görseniz yoksul olduğumu ilk bakışta anlarsınız, yaşam tarzı bile diyemeyecek kadar yoksulum hem de. Yoksuldum ama fakir değildim. Zenginlik sizin için paraysa ki büyük ihtimalle öyle, ama fakirlik parasızlık değildir. Fakirlik, merhametsizlikti. Hemen yanıma bir kedi sığıştığında gülümseyip onu yamacıma çektim. Biraz başını okşayıp sıkıldığında ise hemen yanıma bıraktım. Bir süre öylece denizi izledim. Sanki denizden daha fazlasıymış gibi, mavinin derinliklerinde kayboldum.

Kulağıma çalınan bir hışırtı sesiyle kaşlarımı çatıp kafamı o yöne çevirdim. “Git pis kedi, git. Üstümdeki yeni!” diyen oldukça bakımlı hanımefendiyi izledim. Zengin olduğu her halinden belli; son model telefonu, alacalı bulacalı ayakkabısı ve özenli giyimiyle bana yandan iğrenir bir bakış attı ve hemen yanıma oturdu. Israrcı kediyi ayağıyla itince, kedi arkasına bakmadan gitti. Ben de acı bir tebessümle yerime sindim. Ben yoksul bir adamdım evet ama yanımdaki kadın fakirdi. Merhametsizdi.

DAMLA DOSDOĞRU

ORHANLI ÇOK PROGRAMLI ANADOLU LİSESİ

MERHAMETLE GELEN UMUT

Geçen yıl dedem aniden rahatsızlandı ve apar topar hastaneye gittik. Hastanedeyken annemin telefonu çaldı. Annem telefonu açtığında sesinin titrediğini ve gözlerinin dolduğunu fark ettim. Dedemin bu halde olmasından dolayı zaten çok üzgündü ama bu farklıydı. Ne olduğunu bilmiyordum, sadece içimden bir şeylerin kötü olduğunu hissettim. Uzun zamandır nedenini anlayamadığımız bir hastalıkla uğraşıyordum ve bununla ilgili bir şey olduğu belliydi. O an korktum ama korkumu anneme ve babama belli etmemeye çalıştım. Çünkü zaten çok kötü haldeydiler.

O gece dedem vefat etti. Babam cenazeyle birlikte köye gitti. Annemle birlikte yalnız kalmıştık. Hastanedeyken annemi arayan doktor yarın sabah hastaneye gelmemiz gerektiğini söylemişti. Ertesi sabah annem, annemin arkadaşı ve halam hastaneye gittik. Kapıda doktorumuz bizi karşıladı. Bana sımsıkı sarıldı ve “Koçum benim, aslanım! Hastalığını tespit ettik. Artık tedaviye başlayacağız ve bu süreci birlikte aşacağız.” dedi ve sarıldı. O an gözlerim doldu ama bu kez rahatlamıştım. Doktorumun güven veren tavrı beni cesaretlendirmişti.

Doktorum tedaviye hemen başlamaları gerektiğini söyledi. Ancak tedavi için babamın da imzası gerekiyordu. Babam İstanbul’da değildi. Ona telefonda bu haberi vermek zorunda kaldık. Önceki gün babasını kaybetmişti, ertesi gün de benim hastalığımı öğrendi. Onun için çok zordu hissedebiliyordum. Buna rağmen İstanbul’a geldiğinde güçlü bir şekilde beni öptü, kocaman sarıldı. Beraber atlatacağımızı söyledi. Babam, dedemin kaybını henüz atlatamamışken bana destek olmaya çalışıyordu. Bana moral vermeye çalışıyordu. Bu davranış onun o kocaman, merhamet dolu kalbinden geliyordu.

Tedavi için imzaları atmıştık. Doktorum beni yine sarılarak, o sevgi dolu gülümsemesiyle karşılamıştı ve asansörle odalara çıktığımızda, “Benim oğluma en güzel manzaralı odayı hazırlayın!” diye seslendi. Bu cümle beni gülümsetti, çünkü kendimi çok özel hissettim. Odaya geçtiğimde hemşire ablalar beni gülümseyerek karşıladılar. Çok tatlı ve samimiydiler. Annem o an odama giremedi. Korkmuş ve üzgündü ama hemşire ablalar benimle oyunlar oynayıp sevdiğim kitaplar hakkında sorular sordular. Annemin yokluğu hissedilmesin diye ellerinden geleni yaptılar. Bana, “Burada yalnız değilsin, biz hep yanındayız. Seninle istediğin her zaman oyunlar oynayıp, sohbetler ederiz.” dediler. Bu sözler, o an için en çok ihtiyacım olan şeydi. Çünkü yalnız olmaktan korkuyordum.

Bir süre sonra annem odaya geldi. Gözleri kızarmış, yüzü çok yorgundu. Doktorum hemen yanıma gelip süreci anlattı: “Bu süreç seni biraz yorabilir, saçların dökülebilir, okuldan ve arkadaşlarından uzak kalabilirsin. Ama sonunda iyileşeceksin.” Saçlarımın döküleceğini duyunca üzüldüm. Doktorum bunu yüzümden anlamış olacak ki, “Bunlar geçici. Sen güçlü bir çocuksun, bunu da atlatacaksın.” dedi. İçimde bir umut ışığı yandı. Ve dedim ki “Evet atlatacağım.”

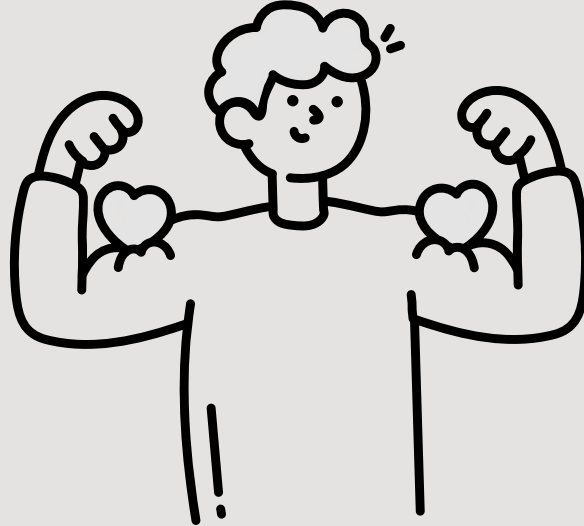

Hastanede geçirdiğim günler, düşündüğüm kadar kötü değildi. Hemşire ablalar, hastanedeki öğretmenlerim, yeni arkadaşlarım ve onların aileleri hep yanımdaydı. Annem, diğer çocukların anneleriyle çay içip sohbet etmeye başladı. Gülümsemesini yeniden görmek beni çok mutlu etti. Hastane odasında bile sevgi dolu bir ortam vardı.

Evet, saçlarım döküldü ve tedavi bazen beni yordu ama her iyi tahlil sonucu ailecek bizi sevinçten havalara uçuruyordu. Artık arada bir okula da gitmeye başladım. Arkadaşlarım ve öğretmenlerim beni büyük bir sevgiyle karşıladılar. Onların o sıcak bakışları ve destekleri bana çok iyi geldi. Ne kadar şanslı olduğumu hissettirdi. Öğretmenlerim sadece derslerimde değil, moralimi yüksek tutmak için de hep yanımdaydı.

O günlerde en çok anladığım şey, merhametin ne kadar güçlü bir duygu olduğuydu. Doktorumun, hemşirelerimin, öğretmenlerimin, arkadaşlarımın ve ailemin bana gösterdiği ilgi ve sevgi, en zor anlarda bile beni ayakta tuttu. Merhamet, birine yardım etmek ya da destek olmak değil sadece; onun yanında olduğunu hissettirmekmiş. Küçük bir gülümsemenin bile nasıl büyük bir umut olabileceğini, merhametle büyüyen bu umut sayesinde her şeyin üstesinden gelebileceğimi o günlerde öğrendim ve asla unutmayacağım.

TALHA ENES DUYSAK
ORHANLI ORTAOKULU

KALPLERİN KÖPRÜSÜ

Öncelikle şunu kabul etmeliyiz ki biz bu dünyaya gelişimizi, hangi şartlarda yaşayacağımızı, ailemizi, yeteneklerimizi kısacası bizi biz yapan birçok şeyi kendimiz seçmedik. Bunlara müdahale etmemiz çok zor ancak bütün bunların dışında kendi seçtiğimiz onca şey var. Duygularımıza engel olamayız belki ama onları nasıl yönlendireceğimize karar verebiliriz. “Mutlu olmak bir seçimdir.” diyordu bir psikolog. Ben de “Merhametli olmak bir seçim midir?” diye düşünmekle başlamak istiyorum yazıma.

Kişi kendini iyi ahlaki erdemlerle donatırken en başa merhametli olmayı kondurmalıdır belki de. Kişiliği, yaptıkları hep merhamet duygusunu işaret etmelidir. Bence başkasının acılarıyla acılanmak değildir merhamet. Onlara çözüm bulmak için uğraş vermektir. Sadece anlamak yetmemeli merhametli olmayı kendine kimlik edinmiş kişiye. İnsan olarak en iyiye ulaşmak birinci hedefse eğer hedef tahtasının en ortasında durmalı merhamet duygusu. Bunu tutturmak için uğraşmalı ve bu amaç ile yol haritasını belirlemelidir.

Merhametli olmak duyarlı olmaktır aslında. Önce kendimize sonra çevremizdeki varlıklara... Duyarlı olduğumuz müddetçe duyguları anlayabilir karşımızdakinin asıl ihtiyacı olan şeye odaklanabiliriz. Her şeyin yabancılaştığı, ruhsuzlaştığı, maddeleştigi şu dünyanın koşuşturmasında üşüyen bir çocuğu görmek, kanadı kırık bir kuşun yaralarını sarmak, yavrusuna yemek bulmaya çalışan bir hayvanı anlamaktır belki de merhamet... Savaştan kaçan bir çocuğun gözündeki korkuda görmektir belki de o acıyı, çaresizliği. Görmek ve anlamak...

Kişinin öz saygısı ile başlayan, ailede ve okulda gelişen ve özümseyerek içselleştirilen bir duygu olan merhameti; bir kişi hayatının mihenk taşı olarak kabul ettiğinde çevresindeki herkes bu durumdan nasiplenir. Yani kişi önce kendine merhametli olursa çevresine yayacağı ışık hüzmeleri gibi merhametli olmayı bulaştırır herkese. Şunu kabul etmek gerekir ki insanlar olarak hepimiz aynı gemideyiz. Bu gemiyi yürütmek, mutlu, huzurlu yaşamak için belki hayatımızın odak noktasına koymamız gerekir merhameti. Bu duygu çerçevesinde hayatımızı idame ettirmek toplumun huzuru açısından da büyük önem taşımaktadır. Merhametli bir toplumda insanlar birbirlerine karşı daha anlayışlı oldukları için daha güvenli bir ortamda yaşamlarını sürdürme fırsatı bulurlar. Kalpleri birbirine bağlanırken merhamet köprüsüyle güvenli bir yol oluşturma fırsatı bulurlar yürekler arası.

İnsanlar içsel yolculuklarında genellikle huzuru bulmak için uğraşırlar. Kişinin iç huzuru ancak yaptıklarıyla gerçekleşir. Merhametli insanlar bu yolculuklarında daha güvenli adım atarken çevrelerine yaydıkları enerji sayesinde hem kendileri hem de yakınları belki de karanlık dünyalarını aydınlatma fırsatı bulurlar. Çevremizdeki canlılarla bağ kurmak, acılarına şahit olurken yaralarına merhem olmaya çalışmak bunları dert edinmek merhametli olmanın temel felsefesidir aslında. Hiçbir şey yapamamak bile o acıyı anlamak, anlamaya çalışmak, yanında olduğumuzu bildirmek eyleme dökülmemiş bir merhamettir. Her sıkıntıda olmamasından şikâyet ettiğimiz bu duyguyu içselleştirmek de merhamete dahildir.

Kalbimizi ısıtırken merhamet duygusu sadece kalbimizin sınırlarında kalmamalı bütün çevreyi sarmalı sıcaklığı... Diz çökerken tüm insanlık, hazır olda durmalı bütün duygular merhametin karşısında...

Temennim o dur ki hafif hafif esen bir meltem, usul usul yağın bir yağmur, şırl şırl akan bir akarsu gibi sarsın bütün dünyayı merhamet. Nakış nakış işlenip yüreklere asırlar boyu sürsün bütün etkisi. Bir bahçe olup kaplasın bütün rayihası insanlığı...

Yüreklere fısıldasın, iliklerimize kadar işlesin, bütün kötü duygular önünde saygıyla eğilsin.

İPEK YILMAZ
MEHMET TEKİNALP ANADOLU LİSESİ

MERHAMET NEDİR?

Merhamet insanların temel değerlerinden birisidir. İnsanların birbirine gösterdiği bu derin ve insanca duygu, toplumların daha birlikte ve uyum içerisinde yaşamasına katkı sağlar.

Bizler genellikle merhamet duygusunu acıma duygusu ile karıştırıyoruz. Acıma, kendi konfor alanında vicdanını rahatlatmak anlamına gelebilir. Edilgin bir duygudur. Ayrıca bu hissi belirtmek, acınan durum için yapılabilecekler üzerine düşünmemektir çoğu zaman. Merhamet ise acının ortaya çıkardığı bir eylemdir. Canlıyı acınacak duruma düşürmemek için uğraşmaktır. Yani o acıyı hissedip aynı zamanda o acı için harekete geçebilmektir. Bu yönüyle baktığımız zaman insanları iyiliğe taşımanın en güzel yollarından birisidir. Başkalarının sızsını, dünyanın feryatlarını içimizde hissedip o feryatların bizi aksiyona, eyleme davet etmesi ve dünyayı değiştirmek, güzelleştirmek yönünde yaptıklarımız buna girebilir. Merhamet tüm ahlakların rehberidir. Bir ayetimizin de dediği gibi “Merhamet olmazsa fazilet kuru bir kelimedir.” Merhametin ilk bileşeni empatidir ama bunun sonrası da vardır: Sen elini uzatarak o kişinin gözyaşlarını silebiliyor musun? O kişiye gelen kötülüğü engellemek için çaba gösteriyor musun veya kendi nefsin için istediğin şeyleri başkaları için de isteyebiliyor musun? İşte bunları yapabiliyorsan merhametlisindir. Merhamete ulaşmış bir insan her şeyden önce kendisini tanımalı, kendisine merhamet etmelidir. Taşıyamayacağı yükleri yüklenmemeli, sonuna varamayacağı seyahatlere başlamamalı, yenilmesi kesin olan çabalara girmemelidir. Sonra etrafındaki insanların hakkı neyse vermeli, onlardan kapasitelerinin üstünden beklentilere girmemeli; onlardan daha az kendisinden daha çok şey beklemelidir. Merhamet şifa veren bir duygudur. İnsanlar daha çok merhametli olsaydı dünya nasıl bir yer olurdu? Savaşlar, göçler, açlık olur muydu; sanmam. Huzur olurdu, birlik olurdu ve en önemlisi insanlar mutlu olurdu.

Yani merhamet acımak değildir acıtmamaktır; ekmeğini almak değildir, ekmeğine göz dikmemek aksine ekmek vermektir. Şunu da bilin ki en takvalı, en erdemli olan insan merhametli olandır ve unutmayın kibir acır, ruh merhamet eder.

YAĞMUR YILMAZ

BEHİYE DR. NEVHİZ İŞİL ANADOLU LİSESİ

RESİMLEYEN: DENİZ ALP ARSLAN
BEHİYE DR. NEVHİZ İŞİL ANADOLU LİSESİ

MERHAMETİN KARŞILIĞI

Ormanın yakınlarında bir köy varmış. Bu köyde kendi halinde, doğayla iç içe yaşayan insanlar bulunurmuş. Bu insanlardan biri de Ahmet amcaymış. Ahmet amca, eşi Fatma Teyze ile beraber yaşayan; merhametli, sevgi dolu, saygılı, hayvanları ve insanları seven, onlarla iyi geçinen bir adammış. Kapısına aç gelen hayvanları önce doyurur, ardından onlarla ilgilenirmiş. Onun bu güzel davranışları, bazen komşusu Faruk amca'yı rahatsız edermiş.

Faruk Amca, Ahmet amcanın tam tersine; huysuz, çevresiyle geçinemeyen, hayvanları sevmeyen ve yalnız yaşamayı tercih eden bir adammış. Bir gün Faruk amcanın kapısına bir köpek gelmiş. Aç olduğu için yemek ister gibi ona bakmış. Ancak Faruk amca, köpeği kovmuş. Bu durumu gören Ahmet amca ise köpeğe acımış, onu yanına çağırarak yiyecek bir şeyler vermiş.

Bir gün Faruk amca, köyün yakınlarındaki ormana odun toplamaya gitmiş. Bir süre odun topladıktan sonra yükün ağırlığı nedeniyle dengesini kaybedip yere düşmüş. Ayağa kalkmaya çalışırken bacağına keskin bir ağrı hissetmiş. Ağrı giderek artmış ve acı içinde kıvranmaya başlamış. Tam o sırada, çalıların arasından daha önce kovduğu köpek çıkmış. Köpek, Faruk amcanın yanına yaklaşmış ve sanki ona yardım etmek ister gibi durmuş. Faruk amca, önce köpeği kovalayıp uzaklaştırmaya çalışmış, ama köpek gitmemiş. Bir süre sonra köpek hızla köye doğru koşmuş ve doğruca Ahmet amcanın kapısına gelmiş, havlayarak dikkatini çekmeye çalışmış.

Ahmet amca, kapısının önünde havlayan köpeği görünce bir sorun olduğunu anlamış ve köpeği takip etmiş. Ormanda bir süre ilerledikten sonra komşusu Faruk amca'yı yerde, acı içinde bulmuş. Ahmet amca, Faruk amca'yı sırtına alarak köye getirmiş ve oradan da hastaneye götürmüştü. Doktor, Faruk amcanın bacağının kırık olduğunu söylemiş ve gerekli tedavi yapıldıktan sonra ikisi de köye geri dönmüş.

Köye döndüklerinde, köpek yine Ahmet amcanın kapısının önünde bekliyormuş. Faruk amca, köpeği görünce bir an duraklamış, gözleri dolmuş ve derin bir nefes almış. Ahmet amcaya dönerek, "Ahmet, yıllardır hayvanlardan uzak durmamın sebebini sana anlatmak istiyorum." demiş.

Faruk amca, gençliğinde çok sevdiği bir köpeği olduğunu, ona her gün sevgiyle baktığını ve onunla vakit geçirdiğini anlatmış. Fakat bir gün köpeği aniden hastalanmış ve elinden bir şey gelmediği için gözleri önünde can vermiş. Bu acı, Faruk amcanın yüreğinde derin bir yara açmış. Sevdiği bir canlıyı kaybetmenin verdiği korku ve üzüntü, onu hayvanlardan uzak durmaya itmiş. "O zamandan beri, tekrar böyle bir acı yaşamamak için kendimi hayvanlardan uzak tuttum," demiş gözleri dolu dolu.

Ahmet amca, Faruk amcanın anlattıklarını dikkatle dinlemiş ve ona şöyle demiş: "Faruk, merhamet ettiğin her canlı sana bir gün mutlaka geri döner. Bugün sana yardım eden bu köpek, belki de senin geçmişte yaşadığın o acıyı hafifletmek için geldi. Kaybetme korkusu seni sevgiden uzaklaştırmasın. Her canlı, sevgiye ve merhamete ihtiyaç duyar."

Faruk amca, Ahmet amcanın sözleri karşısında duygulanmış ve artık hayvanlara karşı mesafeli olmanın anlamsız olduğunu anlamış. O andan itibaren, iyiliğin ve merhametin önemini kavrayarak hayvanlara ve insanlara karşı daha yardımsever, daha merhametli olmaya karar vermiş.

Herkes bu olaydan ders çıkarmış. Köyde huzur içinde, mutlu bir yaşam sürülmüş.

HASAN KIDIL
TUZLA MİMAR SİNAN İLKOKULU

KİTAPLARLA ÖRÜLEN BİR DÜNYA

Kitaplar... Zamanın tozlu raflarından uzanıp zihnimize işleyen, ruhumuzun derinliklerine dokunan sessiz dostlarımız. Her biri başka bir dünyanın kapısını aralar, geçmişin fısıltılarını, geleceğin muammasını ve insan ruhunun binbir rengini sayfalarına işler. Bir kitabın satırları arasında kaybolmak, aslında kendini bulmanın en derin yolculuklarından biridir.

Kelimenin Büyüsüne Kapılmak

Okuma, yalnızca gözlerin satırlarda gezinmesi değil, bir ruhun kelimelerde yankılanmasıdır. Kitap okuma alışkanlığı kazanan kişi, dünyanın görünmeyen yüzünü keşfetmeye başlar. Kelimelerle dokunan hikâyeler, hayal gücümüzü besler; düşüncelerimize yeni yollar açar ve bizi hiç tanımadığımız hayatlarla tanıştırır.

Ne yazık ki modern çağın telaşında, ekranların büyüüne kapılan insan, kitapların sıcak kollarından uzaklaşmaya başladı. Oysa bir kitabın sayfalarına dokunmak, bir dostun elini tutmak gibidir. Sözcükler, bizi biz yapan anılara, düşüncelere ve hayallere ışık tutar.

Kitap Seçerken Ruhun Sesini Dinlemek

Her kitap, kendine ait bir yolculuktur. Bazen huzurlu bir kıyıya çıkarır bizi, bazen fırtınalar içinde savrulan bir geminin güvertesine. Ama her yolculuk, insana bir şeyler katar. Bu yüzden, kitap seçerken yalnızca aklın değil, ruhun da sesine kulak vermek gerekir.

Kalbinize dokunan kitapları bulun. Okuma serüveni, zoraki bir yolculuk değil, gönüllü bir keşif olmalıdır.

Farklı dünyalara yelken açın. Kendinizi tek bir türle sınırlamayın; romanın büyüünden felsefenin derinliğine, şiirin inceliğinden tarihin sırlarına uzanan geniş bir yelpazede gezin.

Yazarın kalemile bütünleşin. Anlatımı, dili ve üslubu sizi içine çeken yazarlar, yol arkadaşı olmaya en layık olanlardır.

Kütüphaneler: Sessiz Bilgelik Tapınakları

Kütüphaneler... Kelimelerin yankılandığı, sayfaların fısıltılarla konuştuğu kutsal mekânlar. Her raf, başka bir dünyanın anahtarını taşır; her kitap, geçmişin, bugünün ve yarının ruhunu barındırır. Kütüphanelerin huzurlu sessizliğinde vakit geçirmek, bilgeliliğin en kadim yollarından biridir. Bir kütüphaneye adım attığınızda, yalnızca kitaplara değil, zamana da dokunursunuz. Elinize aldığınız her eser, belki yıllar öncesinden bir yazarın ruhunu taşıyor, belki de henüz keşfedilmemiş bir dünyanın kapısını size aralıyordur. Kitaplarla dost olmanın en güzel yollarından biri de, bu sessiz bilgelik tapınaklarında vakit geçirebilmektir.

Kitaplarla Örülen Bir Hayat

Bir insanın en güzel alışkanlığı, kitaplarla iç içe yaşamaktır. Çünkü kitaplar, insanı yalnız bırakmaz; aksine, en derin yalnızlıklarda bile ona yol gösterir. Kelimeler, bazen sığınak, bazen pusula, bazen de iç dünyamızın en mahrem aynası olur.

Dünyayı daha iyi anlamak, insanı daha yakından tanımak, ruhumuzu beslemek ve ufkumuzu genişletmek için kitaplara sarılmalıyız. Çünkü okuyan bir insan, yalnızca bilgiyi değil, hayatın özünü de kavrar. Ve unutmayalım ki, kitapsız bir hayat, eksik yazılmış bir hikâyeden ibarettir.

MEHMET BENEK
PİRİ REİS DENİZCİLİK MTAL EDEBİYAT
ÖĞRETMENİ

OKUMA ALIŞKANLIĞININ KAZANILMASINDA KİTAP SEÇİMİNİN ÖNEMİ

Okuma sevgisi, bireyin entelektüel gelişimini arttıran, duygu ve düşünce dünyasını geliştiren önemli faktörlerden biridir. Kitap seçimi ise okuma sevgisinin kazanılmasında başta gelen unsurlardandır. İlgi alanına hitap etmeyen bir seçim, okuyucuyu böylesi faydalı bir alışkanlıktan uzaklaştırabilir. Doğru kitap seçimi ise okuma alışkanlığını aşılarken okuma sevgisi, bireye yeni dünyaların kapılarını aralayan bir tutkuya dönüşür.

Kitap seçimi yaparken dikkat edilmesi gereken birkaç unsur vardır. İlk olarak, okuyucunun ilgi alanları ve okuma seviyesinin göz önünde bulundurulması önemlidir. İlgi alanına uygun bir kitap, okuyucunun kitabı elinden bırakmadan okumasını sağlar. Bu da okuma alışkanlığının sürdürülmesini sağlayan bir durumdur. Öte yandan, okuma seviyesi de kitap seçiminde dikkate alınmalıdır. Karmaşık ve ağır bir dille yazılan kitaplar, yeni başlayanlar için caydırıcı olabilirken daha yalın ve anlaşılır bir dille yazılmış kitaplar okuma zevki kazandırabilir.

Okuma sevgisi çoğunlukla küçük yaşta kazanılır ve hayat boyu devam edebilir. Ailelerin çocuklarına kitap okuyarak onlara örnek olmaları, evde beraber yapılan okuma etkinlikleri, bu sevginin kazandırılmasında önemli bir yere sahiptir. Ayrıca, kitapların dünyasında kaybolmanın verdiği huzur ve mutluluğu tatma fırsatı sunar. Bir kitap sayesinde okuyucu, farklı kültürlerle tanışabilir, tarihin derinliklerine inebilir veya fantastik dünyaların bir parçası olarak hayal gücünü geliştirebilir. Bu çeşitlilik, okuma sevgisini artıran ve kişisel gelişimi destekleyen faktörlerdendir.

Sonuç olarak, doğru kitap seçimleri ile kazanılmış okuma sevgisi, bireyin düşünce dünyasını zenginleştiren, hayal gücünü geliştiren ve empati becerilerini artıran özellikler taşır. Doğru kitap seçimleri ve bu seçimler sonucunda gelişen okuma tutkusu, insanı daha bilgili, daha anlayışlı ve daha düşünen bir birey haline getirir. Bu sebeple, kitaplarla iç içe bir yaşam sürdürmek, kişisel gelişimin en önemli adımlarından biridir.

ESMA GÜNERİ
TÜRKÇE ÖĞRETMENİ
TUZLA EMLAK KONUT CEMİL MERİÇ ORTAOKULU

DOSTUMUZDUR KİTAP

İnsanın en zor anında sığınacağı liman, yalnızlığını paylaşan bir dosttur kitap. Kitap, yeni ufuklara yelken açtığımız ve yeni karakter tanıdığımız ve dünyaya farklı bakış açılarıyla bakabilmemizi sağlar. Hayatımızın her anında bize yeni ufuklar açar, düşünme becerilerimizi geliştirir ve yorumlama kabiliyetimizi geliştirir. Hayatı, insanları anlamaya ve anlamlandırmaya yardımcı olur. Kitaplar, insanlık tarihinin en değerli hazinelerindendir. Her sayfası, yeni bir dünyaya açılan kapıdır; her dizesi, bilinmeyen bir yolculuğa davettir. Kitaplar bilgi edinmenin en etkili yollarından biridir. Her alanda yazılmış eserler sayesinde birçok konuda derinlemesine bilgi sahibi olabiliriz. Okuma alışkanlığı, kelime dağarcığımızı zenginleştirir ve dil becerilerimizi geliştirir. Kitap okuma sevgisi, hem bireysel hem de toplumsal anlamda büyük bir öneme sahiptir. Her bireyin kitaplarla kuracağı derin bağ, hem kendi hayatını hem de çevresini olumlu yönde etkileyecektir.

Kitaplar, bilgiye ulaşmanın ve kişisel gelişimin en değerli araçlarındandır. Ancak doğru kitabı seçmek, okuma deneyiminizi zenginleştirecek ve öğrenme sürecinizi daha verimli hale getirecektir. Kitap seçerken ilgi alanlarımıza göre, dil ve anlatım düzeylerine, yaşınıza, okuma seviyenize göre ve tabii erişilebilirliğine göre seçimler yapabiliriz. Bu zengin içeriklere, kitaplara ulaşabileceğimiz başlıca yer kütüphanelerdir.

Kütüphaneler bizlerin keşiflerine yardımcı olan en güzel ortamdır. Kendine has büyüğü ortamı ve güzel kitap kokuları arasında yolculuğa çıkabileceğimiz bir yerdir. Kütüphane alışkanlığı, bireysel ve toplumsal gelişim için vazgeçilmezdir. Kütüphaneler, bilgiye erişimin demokratikleşmesini sağlar ve kültürel mirasın korunmasına katkı sunar. Her bireyin kütüphaneleri bir yaşam biçimi haline getirmesi, daha aydınlık bir toplumun temellerini atar. Kütüphaneler, sadece kitapların saklandığı yerler değildir, aynı zamanda eğitim ve kültür merkezleridir. Çeşitli etkinliklerle toplumu bilgilendirir ve bilinçlendirir. Bu etkinlikler, bireylerin farklı konularda derinlemesine bilgi edinmelerine olanak tanır.

Bulduğumuz her ortam gibi kütüphanelerin de işleyişinin sağlanması için belli kuralları vardır ve kütüphane kullanan herkesin bu kurallara uygun hareket etmesi beklenir. Kütüphaneler sadece kitap aldığımız yerler değil aynı zamanda çeşitli araştırmalar yaptığımız ve çalışma ortamı olarak kullanılan bir ortamdır. Sessizlik, dikkat etmemiz gereken en temel husustur. Buna ek olarak eşyaları düzenli kullanmamız ve temiz bırakmamız bu ortamların devamlılığı ve düzenin işleyişi açısından önemlidir.

Kitaplar; faydası çok olan, zararı olmayan bir dosttur.

BİLLUR BABUR
ÖZEL TUZLA OKAN ANADOLU LİSESİ (OKAN KOLEJİ)
TÜRK DİLİ VE EDEBİYATI ÖĞRETMENİ

KALBE GİDEN YOL: MERHAMET YOLU

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken. Ben dedemin beşiğini tıngır mıngır salları iken, Işıl ve Dilek adlı iki kız kardeş, Merhamet Krallığının prensesleriymişler. Krallığın adından da anlaşıldığı kadarıyla krallıkta yaşayan herkes sevecen ve merhametliymiş. Ta ki o güne kadar.

Krallığın kral ve kraliçesi olan Işıl ve Dilek'in annesi ve babası kızlarına sihirli bir kitap bırakmışlar ve krallıklar arası yolculukları sırasında vefat etmişler. Bu haberi alan krallık çok üzülmüş ve küçük kardeş olan Dilek ise ölümcül bir hastalığa yakalanmış. Dilek'i iyileştirmek için her yola başvurulmuş. Hatta başka krallıklardan da hekimler tedavi etmiş. Ama maalesef hiçbir tedavi Dilek'i iyileştirememiş. Işıl, anne ve babasının ona ve kardeşine bırakmış oldukları kitabı okumuş. Ve kitaptan Merhamet Yolu ile gidilen krallığın kalbi olan Dilek Dağı'nın en tepesinde bulunan sevgi çiçeğinin Dilek'i iyileştirebileceğini öğrenmiş. Işıl kardeşini iyileştirmek için hemen yola koyulmuş. Çantasına birkaç kurabiye ve su almış. Işıl az gitmiş uz gitmiş. Dere tepe düz gitmiş ve ağa takılan sihirli bir Anka kuşu görmüş. Anka kuşu bitkin, aç ve susuz görünüyormuş. Işıl ağı dikkatli bir şekilde kuşun üzerinden almış ve ona çantasındaki kurabiyeden ve sudan vermiş. Anka kuşunun tüyleri bir anda canlanmış ve eskisi gibi parlak olmuş. Anka kuşu minnettarlığını sihirli tüylerinden birini Işıl'a vererek göstermiş. Bu tüyün özelliği ise bir nesneyi veya bir kişiyi uçurabilmekmiş. Işıl çok sevinmiş. Ardından tüyü çantasına koymuş ve yoluna devam etmiş. Bu sırada Dilek'in hastalığı ilerliyormuş. Işıl yürümüş, yürümüş, yürümüş ve yolda giderken bir periye rastlamış. Peri çok üzgünmüş. Işıl, perinin yanına gitmiş ve perinin kanatlarının sihirli polenin bittiğini ve uçamadığını öğrenmiş. Işıl ne yapabileceğini biraz düşünmüş ve Anka kuşunun verdiği sihirli tüyü hatırlamış. Işıl hemen çantasından sihirli tüyü çıkarmış. Perinin tüyü kanadına takmasına yardımcı olmuş. Peri artık eskisi gibi uçabiliyormuş. Peri bu sefer mutluluktan havalara uçmuş. Peri gitmeden önce minnettarlığını göstermek için Işıl'a kırık bir nesneyi onarabilen sihirli bir ip yumağı vermiş. Işıl çok sevinmiş ve yoluna devam etmiş. Bu sırada Dilek için durum pek de iyi sayılmazmış. Işıl dereleri tepeleri aşmış ve yolda küçük bir köstebek görmüş. Köstebek çok üzgünmüş. Çünkü köstebeğin küreği kırılmış ve ailesinin yanına gidemiyormuş. Işıl ailesine gidemeyen bir köstebeği ortada bırakamazmış. Işıl perinin ona sihirli bir ip yumağı verdiğini hatırlamış. Hemencecik yumağı çantasından çıkarmış. Köstebekten kırık küreği istemiş. Işıl küreği dikkatli bir şekilde ip ile sarmış. Kürek eskisi gibi sapasağlam olmuş. Işıl küreği köstebeğe vermiş. Köstebek çok mutluymuş. Işıl'a minnettarlığını sihirli meyve ve sebze vererek göstermiş. Işıl mutlu bir şekilde az gitmiş uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş. Ve sonunda Merhamet Yolu'nu ardında bırakan Işıl Krallığı'nın kalbi olan Dilek Dağı'nın yokuşuna varmış. Dağa çıkmak çok güçmüş. Işıl bitkin düşmüş. Işıl biraz oturduktan sonra aklına sihirli meyve ve sebzeler gelmiş. Mucize sebze ve meyveleri yemiş ve eski dinç haline geri kavuşmuş. Işıl dağa tırmanmış, tırmanmış, tırmanmış ve sonunda dağın tepesine varmış. Krallık gerçekten dağın tepesinden harika görünüyormuş. Işıl sevgi çiçeğini görmüş. Işıl sevgi çiçeğini almış. Işıl dağdan inmeden önce son bir kez manzaraya bakmış. Gözlerini kıstı. Işıl gözlerini kıstığında aslında krallıktaki ağaçların bir cümle oluşturduğunu görmüş. Cümle şu şekildeymiş. "Bazen, güçlü olmak değil, merhametli olmak gerçekten güçlü olmaktır." Işıl için gerçekten çok anlamlıymış.

Işıl dağın yokuşundan tam inerken yedi yaşlarında ufak bir erkek çocuk görmüş. Çocuk Işıl'ın elindeki sevgi çiçeğini görür görmez hemen ağlamaya başlamış. Işıl çocukla biraz konuştuktan sonra çocuğun krallıktaki en uzak evlerden birinde yaşadığını, yoksul olduğunu ve kız kardeşinin çok kötü hastalandığını, ölebileceğini bu sebeple sevgi çiçeğine ihtiyacı olduğunu öğrenmiş. Sevgi çiçeğinden sadece bir tane bulunur ve yeniden çıkması için bir mucize gerekirmiş. Işıl biraz düşünmüş ve ağaçların oluşturduğu cümleyi hatırlamış. Bu cümle üzerine biraz düşündükten sonra kendine güvenir bir şekilde elindeki sevgi çiçeğini çocuğa vermiş. Çocuk mutlu bir şekilde:” Senin gibi merhametli, iyi kişiler için her zaman mucize gerçekleşir.” demiş.

Işıl uzunca bir yol sonra krallığa varmış. Dilek'in gözleri tam kapanırken Işıl'ın yardım ettiği Anka kuşu, peri, köstebek, çocuk ve tüm halk etrafa toplanmış. Ve bir anda bir mucize olmuş. Dilek gözlerini açmış ve eski sağlıklı haline geri dönmüş.

Tüm halk çok mutluymuş ve onların yaşama sevinçlerinin merhamet ve sevgi olduğunu tekrar hatırlamışlar. Ve Merhamet Yolu ile gidilen, krallığın kalbi olan Merhamet Dağı sevgi çiçekleri ile dolup taşmış.

MERYEM URAL
PİRİ REİS ORTA OKULU

RESİMLEYEN: HAFSA MİRA BULUŞLU
ULUBATLI HASAN İLKOKULU

KİTABIN DİLİ

Kitaplar kimi zaman bir macera dünyası kimi zamansa insana dost olur. Kitap okumak insana birçok şey katar, kültür ve bilgi bunlardan sadece birkaçıdır.

Kitaplar insanların ufkunu genişletir. İnsanın en yakın arkadaşıdır aynı zamanda. Birçok faydası olan kitaplar çocukların hayal gücünü, dikkatini, kelime dağarcığını geliştirir. Yorgun zamanlarında dinlendirir, keyifli ve kaliteli zaman geçirmemizi sağlar. İnsan kitap okurken maceradan maceraya sürüklenir. Nice zaman bulutların üzerinde uçurur, nice zaman dedektif yapıp suçluyu aratır. Kitaplar bize çokça bilgi katmanın yanında kültürel birikim de sağlar. Mesela bir tarihi yeri geziyormuşçasına o yerle ilgili bir yazıyı okuyabilirsiniz. Rastgele gezip geçtiğimiz bir tarihi yerin önemini, geçmişini, hikâyesini okuyacağınız bir eser size çok daha birikim ve bilgi katacaktır. Bu kadar yararı olmasına rağmen günümüzde kitaplardan oldukça uzaklaşmaktayız. Kitap okuma alışkanlığına sahip bunu süreklilik olarak hayatına yansıtmış çok az insan var çağımızda. Elbette gelişen teknolojinin bu duruma etkisi çok fazladır. Kitap okumak insanlar için artık bir görevden öteye geçemiyor. Halbuki okumak bir görev değil rehabilite olduğumuz, yenilediğimiz ve geliştiğimiz bir zaman dilimidir. İnsanların duygularını anlamlandırabileceği bir dünya vardır kitaplarda. Hissettiğimiz ama dilimize gelmeyen duyguları ,düşündüğümüz ama kelimelere dökemediğimiz düşüncelerimizi okuruz kitaplarda.

Sözün özü okumaktan başka hiçbir şeyin dolduramayacağı bir boşluk vardır insanda. Ne gezip görmek ne izlemek ne de duymak doldurur bu boşluğu. Bu önemi keşfedip hayatına kitabı koyan ve hayatından hiç çıkarmayan insanlara ne mutlu! Dilerim tüm çocuklarımız, gençlerimiz bu mutluluğa erişirler.

SALİHA ERCAN
TÜRKÇE ÖĞRETMENİ
EMİNE YILDIZ ORTAOKULU

KİTAP SEVGİSİ VE KİTAP OKUMANIN ÖNEMİ

Kitaplar bilginin ve öğrenmenin en önemli kaynaklarından biridir. Kitap okumak bilgimizi geliştirebilir ve dünyayı daha iyi anlamamızı sağlar. Kitaplar bize farklı bakış açıları sunar. Kitaptaki karakterlerin yerine kendimizi koyarak adeta olayı yaşarız ve empati duygumuz gelişir. Farklı kültürdeki insanları anlama konusunda da bize kazanım sağlar.

Okumak; kelime dağarcığımızı genişletir, dil becerimizi geliştirir ve düşünme yeteneğimizi artırır. Kitap okumanın kazandırdıkları saymakla bitmeyecek kadar çoktur. Bu nedenle eğitim sisteminde kitap okumanın önemi vurgulanmalı, öğrencilere kitap sevgisi aşılanmalı ve kütüphaneler yaygınlaştırılmalıdır. Ayrıca ebeveynlerin de çocuklarına örnek olmaları ve birlikte kitap okuma saati yapmaları gerekmektedir.

İnternet , sosyal medya ve dijital yayınların kitap okuma alışkanlığını olumsuz etkilemesine izin vermemeli; toplum olarak kitap okumanın değeri hatırlamalı ve bu alışkanlığı desteklemeliyiz.

DENİZ KİSBET
SINIF ÖĞRETMENİ
İHSAN-HAYRİYE HÜRDOĞAN İLKOKULU

OKUMA UĞRAŞI

*Yiğirmi dokuz hece
Okusan uçtan uca
Sen elif dersin hoca
Mânası ne demektir
Yunus Emre*

İnsan, kavramlarla düşünür ve bu kavramları sözcükler aracılığıyla anlaşılır kılar. Dolayısıyla insan yaşamına anlam katan tefekküre, ancak okuma uğraşı ile varılabilir. Türkçenin yetkin kullanımı ise hem eskilere nüfuz etmekle hem de yaşayan dili kavramakla mümkün olacaktır. Bu kazanım, elbette her çetrefilli uğraşta olduğu gibi süreklilik gerektirir; süreklilik ise kaynak tercihindense fizikî ortama değin geniş bir yelpazeyi karşılar. Öncelikle bu hususu aydınlatmak ve kitap okuma alışkanlığının kazanılmasında nelere dikkat etmek gerektiğini görünür kılmak yerinde olacaktır.

Kitap seçimi konusunda iki temel öğrenci profilinin belirlenmesi, öğretmenin yaklaşımını kolaylaştıracaktır. Bu iki profil, halihazırda ama iyi ama kötü bir okuma alışkanlığı bulunan öğrenci ile hiç okumayan öğrenciden mürekkeptir. Okuma alışkanlığı bulunan öğrenciye yaklaşırken dikkat edilmesi gereken en önemli nokta, öğrencinin kitap tercihlerinin küçümsenmemesidir. Elbette öğrenciyi daha yetkin metinlere yönlendirmek gerekir ancak bilindiği üzere şaheseri tespit etmek için öncelikle sıradan olan tecrübe edilmelidir. Bu sebeple daha yolun başındaki okurumuzun rotasını altüst etmek yerine ufak dokunuşlarla yolun pürüzlerini gidermek daha makul bir yaklaşım olacaktır. Okuma alışkanlığı henüz hiç gelişmemiş; bu yönüyle yönlendirilmeye açık öğrenciye ise hem başlangıç için uygun hem de nitelikli metinler aşılmalıdır. Bu bağlamda “Ben Okuyorum İstanbul Okuyor Projesi” kapsamında oluşturulan arşiv, öğrencilerin gelişimine rehberlik edecektir. Bunların yanı sıra öğrenciyi okumaya teşvik etmek adına kütüphanelerden yararlanmak, proje amaçlarının fizikî bir ortamla desteklenmesi bakımından önem arz eder. Zira kütüphane kuralları, öğrencilere okuma disiplini kazandıracak ve çevrelerine karşı olumlu bir etkileme/etkilenme süreci doğuracaktır. Böylece; öğrenciler verimli bir okuma alışkanlığı kazanacak, bu kazanım yazma arzusunu tetikleyecek ve tüm bu faaliyetler sonucunda verimli bir uğraş elde edilmiş olacaktır. Önemli edebiyat araştırmacılarımızdan Ahmet Talât Onay’ın aşağıdaki ifadeleri, yürütülen projenin önemini vurgular niteliktedir: “Nefis, okumaktan haz ve okutmaktan hazla beraber az çok gurur da duyar. Bir köy öğretmeninden bir profesöre kadar bu iki ruhî lezzeti tatmamış kim vardır?”

MEHMET AKİF ÖBEK
TUZLA AÇI KOLEJİ TÜRKÇE ÖĞRETMENİ

KÜTÜPHANE

Kütüphaneler, bilgiye açılan kapılar ve kültürel mirasın yaşatıldığı mekânlardır. Birçok kişi, kütüphaneyi sadece kitapların bulunduğu bir yer olarak düşünse de aslında öğrenmenin, keşfetmenin, yaratıcılığın ve toplumsal etkileşimin merkezinde yer alır.

Kütüphanelerin önemi, tarih boyunca değişmeyen değerlerinde yatar. Geçmiş medeniyetlerde bilginin sadece seçkinlere ait olduğu düşüncesi hâkimken kütüphaneler halkın erişimine açılarak bilginin evrensel bir hak olduğunu kanıtlamıştır. Bugün ise dijital çağın getirdiği bilgi patlaması arasında kütüphaneler, güvenilir ve doğrulanmış kaynakların saklandığı, araştırmacıların ve öğrencilerin başvurabileceği alanlar olarak öne çıkar. Bu mekanlar, bireylerin sadece akademik hayatlarına değil, aynı zamanda kişisel gelişimlerine de büyük katkı sağlar.

Kütüphaneler, toplumun eğitim seviyesini yükseltmek ve sosyal adaleti sağlamak açısından da kritik bir rol oynar. Her yaştan insanın maddi durumundan bağımsız olarak bilgiye ulaşabilmesi, kütüphanelerin sunduğu ücretsiz hizmetlerle mümkün hale gelir. Eğitimciler, araştırmacılar ve meraklı bireyler, kütüphanelerin sunduğu kaynaklarla yeni ufuklara yelken açar. Bu durum, toplumsal ilerlemenin ve yenilikçiliğin temelini oluşturur. Ayrıca kütüphaneler kültürel etkinliklere, sergilere ve atölye çalışmaları gibi faaliyetlere ev sahipliği yaparak toplumun farklı kesimleri arasında etkileşimi ve paylaşımı teşvik eder.

Bir kütüphanenin atmosferi, sessizliği ve düzeni insanlara düşünme ve derinlemesine analiz etme fırsatı sunar. Kitapların arasında kaybolmak, geçmişin bilgeliğiyle geleceğin umutlarını harmanlamak gibidir. Bu anlamda, kütüphaneler bireysel bir kaçışın ötesinde insanın kendini keşfetme ve entelektüel anlamda özgürleşme sürecinin de merkezidir. Her sayfa yeni bir dünyanın kapısını aralar. Her kitap farklı bir yaşamın, farklı bir deneyimin izlerini taşır.

Sonuç olarak kütüphaneler sadece bilgi depoları değil, aynı zamanda toplumun kültürel ve entelektüel dokusunu oluşturan temel taşlardır. Onlar sayesinde bireyler ve toplumlar sürekli olarak gelişen, öğrenen ve kendini yenileyen dinamik bir yapıya bürünür. Bu nedenle, kütüphanelerin varlığına ve sunduğu imkanlara gereken değer verilmeli, gelecek nesillere aktarılacak en önemli hazineler arasında yer almalıdır.

DERYA EZGİ TANYERİ
TÜRKÇE ÖĞRETMENİ
MUZAFFERDA GÜZİDE PULUR İMAM HATİP ORTAOKULU

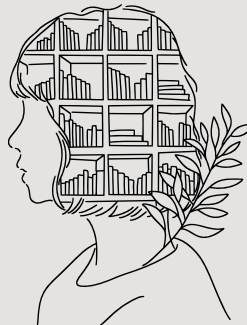
KÜTÜPHANEDE UMUT VAR

Geçenlerde bir videoya denk gelmiştim. Videoda Muzaffer İzgü ‘nün “Burada soba var, sıcacık ,her gün gelirim ben buraya.” diyerek ısınmak için gittiği kütüphanede kitaplarla tanışması ve ardından hepimize onlarca eser bırakacak bir yazarın ortaya çıkışı anlatılıyordu. İnsanın içini ısıtan bu anekdot birçok kişi tarafından tanınmış bir yazara ait ama ben buna benzeyen çok örnek olduğunu düşünüyorum. Belki bize zevkle okuyacağınız kitaplar bırakmadılar ama kitap okuma sevgisini kütüphanelerde kazanan ,deli gibi kitap okuyan birçok kişi olduğuna eminim. Eminim çünkü benim kitap okuma alışkanlığımın oluşmasında da okul kütüphanesinin çok büyük etkisi oldu. Kütüphanenin o sessiz, büyümlü ve gerçekten de sıcacık ortamına bayılıyordum. Kitap almak, arkadaşım kitap almaya gittiğinde onunla gitmek ya da başka bahanelerle kütüphaneye gitmek çok hoşuma gidiyordu. Orada vakit geçirebilmek için aldığım ilk kitabı hatırlamıyorum ama ikinci kitap –belki o zamanlar ismini duyduğum çok az sayıdaki kitaptan biri olduğu için -Çalikuşu’ydu. Feride’nin Gülbeşeker, İpekböceği oluşunu, Munise’yi, Hayrullah Bey’i öyle sevmiştim ki elimden bırakamamış birkaç günde bitirmiştim kitabı. Sonrası malum. Her yeni kitapla başka zamanlarda, başka hikayelerde, bambaşka karakterlerle yol almanın keyfi, sevdiğin bir kitap bittiğinde vedalaşır gibi hüzünlenmeler, okumak isteyip de yetişemeyeceğin yüzlerce kitap olduğunu bilmenin gerginliği...

Kitap okumanın faydalarını hepimiz biliriz ama bunu idrak ettiğimiz bir yer vardır ya bu bende liseden mezun olduktan bir ya da iki yıl sonra oldu. Sınıftan bir arkadaşım ile karşılaştım. Koca sınıfta sınavı kazanan birkaç kişiden biri olduğumu öğrendim. Aslında başarılı bir öğrenci değildim. Derslerim hiç de iyi değildi. Sınıfın çalışkanlarının hala üniversite sınavına hazırlandığını duyduğumda çok şaşırılmışım. Kitap okumanın, okuduğunu anlamamanın kazandırdıklarını o zaman idrak ettim galiba, tabii ki kütüphanenin hatırı sayılır etkisini de. Nasihat etmenin dışında kitap okumaya yönlendiren örnek davranışlar ya da aktiviteler olmadan sadece kütüphane sayesinde oluşmuştu okuma alışkanlığım. Şimdi öğrencilerimize kitap okutabilmek için gösterdiğimiz hepimizce malum çabayı düşünüyorum ve çok üzülüyorum. Çünkü kendi isteğiyle kitap okuyan ne kadar az sayıda öğrencimiz olduğunu, kelime dağarcıklarının yetersizliğini, yazılı kağıtlarında kafalarındakini nasıl kağıda dökemediklerini görüyorum maalesef. Öğrencilerin bir şekilde kütüphanelerle kaynaşmalarını sağlayabilirsek onlara görünenden çok daha fazla şey kazandırmış olacağımızı biliyorum .Bunu okuma saatlerini kütüphanede yaparak, kütüphane gezilerinin sayısını ve kütüphanedeki kitap çeşitliliğini arttırarak ya da okul kütüphanelerini daha ilgi çekici hale getirerek yapabiliriz. Belki de bambaşka yöntemlerle... Ne şekilde olursa olsun “Çocukları kütüphaneye ,kitaba nasıl yaklaştıırız, bunun için neler yapabiliriz ?”soruları üzerinde daha fazla kafa yormamız gerektiği aşikâr.

Umarım yapılan bütün çalışmalar, etkinlikler, projeler amacına ulaşır. Çok okuyan, okuduğunu anlayan, kendini en iyi şekilde ifade edebilen, fikri hür, vicdanı hür nesiller yetişir ve biz de ilelebet payidar kalacak Türkiye Cumhuriyetini en yüksek medeniyet seviyesine ulaştırmayı başarmış gençlerimize gururla bakarız.

DEMET YILDIZ EKMEKÇİ
TÜRK DİLİ VE EDBİYATI ÖĞRETMENİ
TUZLA BORSA İSTANBUL MTAL

OKUMAK ÜZERİNE

Okumak, yazılmış bir metnin iletmek istediği şeyleri öğrenmektir. Peki okumanın faydaları nelerdir? Düzenli bir şekilde kitap okumanın faydaları saymakla bitmez. Bunlardan bazılarını sıralarsak:

Kelime hazinemizi geliştirir. Çünkü kitap okurken birçok yeni kelimeyle karşılaşırız ve anlamlarını öğrenmek zorunda kalırız. Hafızamızı güçlendirir. Okurken beynimizin öğrenme ve hafızadan sorumlu kısmını çalıştırmış oluruz. Okumak genel kültürümüzü artırır. Kitap okurken edindiğimiz bilgiler bize bilgi birikimi sağlar ve genel kültürümüzü artırır.

Düşünce gücümüzü geliştirir. İnsan, etrafındaki dünya ve işlerin nasıl yürüdüğü hakkında bilgi sahibi olur. Bu durum da kişinin olaylar hakkında daha net düşünmeye başlamasını sağlar. Kitaplar doğru rehberlik almamıza yardımcı olur. Bir sorunla karşı karşıya kaldığımızda, bazı kitapları kullanabiliriz, böylece onlardan doğru rehberlik alabiliriz.

Hiçbir zaman yalnız kalmayız. Belki yanımızda arkadaşlarımız veya başka biri yoktur. Ama yanımızda bir kitap olduğu sürece hiçbir zaman yalnız değiliz. Kitaplar arkadaşlarımız gibidir. Dilediğimiz zaman bizim yanımızda her an yanı başımızdadır.

Okumak bizi mutlu eder, stresimizi azaltır. Kitap okuduğumuzda, içinde bulunduğumuz dünyadan çıkıp farklı bir dünyayı keşfederiz. İçinde bulunduğumuz durumdan uzaklaşırız ve bu da kendimizi mutlu hissetmemizi sağlar.

Kitap dünyaya açılan pencereimizdir. Okuduğumuz zaman o konuyla ilgili birçok bilgiyle karşılaşırız ve bu da o konu hakkında birçok bilgi edinmemize yardımcı olur. İyi bir imaj verir. İnsanların genel olarak dürüst, çalışkan, disiplin gibi belli başlı imajları vardır. Kitap okuyarak hem öğrenip hem bu imajlara sahip olursun.

Kitap okumak başarılı olmamızı sağlar. Okuyanlar; hafızası güçlü, kendini iyi ifade edebilen, disiplinli insanlardır. Bu özellikler başarılı olmamıza yardımcı olur.

Okumak bizi daha hoşgörülü yapar. Okumak bedenimizi ve zihnimizi rahatlatır. Hayal gücümüzü geliştirir. Kitap okurken bazı şeyleri kafamızda canlandırmaya çalışırız ve bir romandaki sonraki bölümü merak ederiz, hayal gücümüzü kullanarak tahmin etmeye çalışırız. Bu şekilde hayal gücümüzü geliştiririz.

Bu kadar faydası olan ve daha yazmayı unuttuğumuz okumak üzerine biraz daha kafa yormak kendimize vereceğimiz en güzel hediyemiz olabilir. Kıymetinin bilinmesi ve artması dileğiyle...

SONGÜL BALABAN

TÜRK DİLİ VE EDEBİYATI ÖĞRETMENİ

TOKİ YAHYA KEMAL ÇOK PROGRAMLI ANADOLU LİSESİ

KÜTÜPHANEDE NASIL DAVRANMALIYIZ?

Sevgili çocuklar! Bugün sizlerle kütüphanemizin altın kurallarını keşfedeceğiz! Kütüphane, bilgi hazinelerinin saklandığı sihirli bir yerdir. Peki, burada nasıl davranmalıyız? Hadi birlikte öğrenelim!

Sessiz Kahramanlar Olalım!

Kütüphane, kitapların fısıltıyla konuştuğu bir yerdir. Yüksek sesle konuşmazsak herkes rahatça okuyabilir ve ders çalışabilir. Birbirimize fısıldayarak konuşalım, olur mu?

Kitaplar Bizim Dostumuz!

Kitapları sevgiyle kullanalım. Sayfalarını katlamayalım, üzerlerine yazı yazmayalım ve onları güzelce yerine koyalım. Unutmayın, onlar da sizin gibi temiz ve düzenli olmayı sever!

Koşmak Yok, Sakin Adımlarla Yürüyelim!

Kütüphane bir oyun alanı değil, bilgi denizinde yüzdüğümüz bir yerdir. Koşarsak hem kitaplar zarar görebilir hem de arkadaşlarımız rahatsız olabilir.

Kitapları Zamanında Geri Getirelim!

Ödünç aldığımız kitapları belirlenen sürede geri getirelim ki diğer arkadaşlarımız da okuyabilsin. Paylaşmak güzeldir!

Temizlik ve Düzen Önemlidir!

Masalarımızı temiz turalım, kitapları raflarına yerleştirelim ve çöplerimizi çöp kutusuna atalım. Böylece kütüphanemiz hep tertemiz ve düzenli kalır.

Kitap Seçerken Özen Gösterelim!

Kitapları raflardan çekerken dikkat edelim, diğer kitapları düşürmemeye çalışalım. Okuduktan sonra da yerine düzgünce koyalım ki herkes kolayca bulabilsin.

Kütüphane Görevlisine Saygılı Olalım!

Kütüphane görevlisi bize yardımcı olmak için burada! Ondan kitap önerisi alabiliriz ama her zaman nazik ve saygılı olmalıyız.

Yiyecek ve İçecek Getirmeyelim!

Kitaplarımızın temiz kalması için kütüphaneye yiyecek ve içecek getirmeyelim. Eğer yemek yemek istersek, bunu kütüphane dışında yapalım.

Arkadaşlarımıza Yardımcı Olalım!

Kütüphane, birlikte öğrenmenin harika bir yeridir. Eğer bir arkadaşımız bir kitabı bulamazsa ona yardımcı olabiliriz! Birlikte keşfetmek daha eğlenceli!

Kütüphane kurallarına uyarsak hem kitaplar mutlu olur hem de biz daha keyifli vakit geçiririz. Hadi bakalım, şimdi en sevdiğiniz kitabı seçme zamanı!

Unutmayın: Kütüphane, sessizliğin içinde büyük maceraların saklandığı harika bir dünyadır!

RESUL COŞKUN
SINIF ÖĞRETMENİ
OSMANGAZİ İLKOKULU

SÜPER DOSTUM

Merhaba, benim ismim Alparslan. Bu da benim hikâyem. Hadi, ne duruyorsun? Başlayalım! Ben bir insanım ama insanlar benimle ten rengim yüzünden dalga geçiyorlar. İnanabiliyor musunuz, bana “Çikolata” diyorlar. Bu duruma hem sinirleniyorum hem de çok üzülüyorum. Neyse ki hayvanlar beni seviyor.

Bir gün, bizim mahalledeki bir binanın zemin katına bir aile taşındı. Onların benim yaşlarımda bir çocukları vardı. Bu çocuktan önce biraz çekindim. “Kesin benimle arkadaş olmaz.” diye düşündüm.

Bir gün bahçede sevimli bir köpeği severken, o çocuk yanıma geldi.

- Selam! Benim ismim Eren. Senin adın ne?
- Alparslan, diye cevap verdim, korkarak.

Onun da dalga geçeceğini sanıyordum. Ama o, “Memnun oldum.” dedi. Ne demek istediğini bile anlamamıştım! Sonra bir de “Seninle arkadaş olabilir miyim?” diye sordu.

- Neee! diye bağırdım, şaşkın bir şekilde.

Sanki deliymişim gibi tepki verdim çünkü “arkadaş” ya da “memnun oldum” gibi şeyleri daha önce hiç duymamıştım. Dayanamadım, oradan hızla uzaklaştım.

Evde, odamda oturup resim yapıyordum. Birden aklıma bir fikir geldi: Eren’i daha iyi tanıyabilirim! Annemin yanına gidip “Anne, bahçeye çıkabilir miyim? Yeni taşınan bir arkadaşım var, onunla tanışmak istiyorum,” dedim. Annem de, “Tabii ki, ama çok geç olmadan dön,” diyerek izin verdi.

Dışarı çıktım ve sokakta dolanmaya başladım. Eren’i bulmaya çalışıyordum ama onu göremedim. “Belki dışarıda değildir.” diye düşünüp, bahçedeki sevimli köpeği sevmeye başladım. Köpeği severken, her zamanki gibi diğer çocuklar yanıma geldiler ve dalga geçmeye başladılar:

- Hey, çikolata çocuk! Ne yapıyorsun yine burada?
- Bakın, köpek bile onu istemiyor!

Bu sözler canımı çok acıttı. Gözlerim doldu ama cevap vermeye cesaret edemedim. İçimden kaçmak geliyordu ama birden bir ses duydum:

- Ne yapıyorsunuz? Onu rahat bırakın!

Başımı kaldırdım. Eren gelmişti! Hem de oldukça kararlı bir şekilde bize doğru yürüyordu. Çocuklar şaşkınlıkla ona döndüler.

- Bu çocukla dalga geçemezsiniz. Onunla uğraşmaya devam ederseniz benimle uğraşmanız gerekecek! dedi Eren, kararlı bir sesle.

Çocuklar önce birbirlerine baktılar, sonra homurdanarak uzaklaştılar. Eren, elini beline koyup onların gidişini izledi. Ardından bana döndü ve gülümsedi.

Eren bana doğru eğilip, “Onların söylediklerine kulak asma. İnsanları dış görünüşlerine göre yargılamak yanlıştır. Benim için önemli olan kalbindir, ve sende o iyi kalbi hissettim.” dedi.

Bu sözler beni çok şaşırtmıştı. Merhamet, sevgi ve anlayışla yaklaşan biriyle ilk kez karşılaşıyordum. Daha önce böyle bir şey hiç duymamıştım.

- Benimle arkadaş olur musun? diye sordu Eren.
- Arkadaş mı? Gerçekten mi? dedim şaşkınlıkla.

Eren gülerek, “Evet! Ayrıca, sandviç oyununu biliyor musun?” diye ekledi.
- Biliyorum, dedim ve o gün ilk kez gerçekten mutlu bir şekilde gülümsedim.

O günden sonra, Eren benim en sevdiğim dostum oldu. Sadece dost değil, aynı zamanda kalbiyle merhamet gösteren biri de oldu. Merhamet, insanları gerçekten iyileştiren, aralarındaki farkları silen bir güçtü. Meğer beni anlayan çocuklar da varmış!

Dileğim, benim gibi zor durumda olan herkesin karşısına Eren gibi merhametli biri çıkması. Gerçek dostlar ve merhametli insanlar her zaman fark yaratır. Amin.

M. BURAK ŞENOL
TUZLA MİMAR SİNAN İLKOKULU

KİTAP VE OKUMA ÜZERİNE

Kitaplar, insanlığın en değerli hazinelerinden biridir. Onlar sayesinde geçmişin derinliklerine yolculuk yapar, farklı dünyaları keşfeder ve yeni bilgiler ediniriz. Kitap okumak, bir alışkanlıktan öte, ruhu besleyen, düşünceyi şekillendiren ve hayal gücünü geliştiren bir eylemdir. Kitaplara duyulan sevgi, bireyin kendini geliştirme yolculuğunda en büyük rehberidir.

Okumak, insanın düşünme yetisini geliştirir ve olaylara farklı açılardan bakmasını sağlar. Kelime dağarcığımızı genişletirken, aynı zamanda analitik düşünme becerilerimizi de güçlendirir. Kitaplar, insanı yalnızca bilgilendirmekle kalmaz, ona empati kurmayı, başkalarının gözünden dünyaya bakmayı öğretir. Günümüzde dijitalleşen dünyada bilgiye erişim çok kolay olsa da, kitap okumanın sağladığı derinlik ve anlam farklıdır.

Kitaplar, zihni dinlendirmenin yanı sıra, stres seviyesini düşüren ve günlük hayatın karmaşasından uzaklaştıran bir sığınaktır. Sessiz bir ortamda, bir kitabın sayfalarında kaybolmak, kişiyi zihinsel olarak yenileyen bir deneyimdir. Bir kitabın içindeki dünyaya adım attığınızda, zamanın nasıl geçtiğini bile fark etmezsiniz.

Kitap seçimi, okuma alışkanlığını devam ettirebilmek için önemli bir adımdır. İlgi alanlarına uygun kitaplar seçmek, okuma sürecini keyifli hale getirir. Doğru kitap seçimi, okuma alışkanlığını kazanılmasında çok önemlidir.

Kütüphaneler, kitapların ve bilginin en değerli koruyucularıdır. Kütüphane kullanımı, kitap okuma alışkanlığını pekiştiren ve bilgiye ulaşımı kolaylaştıran bir kültürdür. Kitap okumak ve kütüphane alışkanlığı kazanmak, insanın hayatına zenginlik katan en güzel eylemlerden biridir. Bilgiye ulaşmak, dünyayı keşfetmek ve farklı hayatlara dokunabilmek için kitaplardan daha iyi bir dost düşünülemez.

Okumanın büyü, insanı hiç ummadığı yerlere götürür ve ona yeni pencereler açar. Kitaplar, bizleri geliştiren, düşündüren ve hayata farklı bir gözle bakmamızı sağlayan en kıymetli hazinelerdir. Bu yüzden, her insanın kitaplarla kurduğu dostluğu güçlendirmesi gerekir.

YASEMİN BİCAN
TÜRKÇE ÖĞRETMENİ
ÇAĞRIBEY ORTAOKULU

KİTAP OKUMANIN ÖNEMİ, KÜTÜPHANELERİN DEĞERİ VE KULLANIM KURALLARI

Kitap okumak, insanın bilgi birikimini artıran, hayal gücünü geliştiren ve düşünce dünyasını zenginleştiren en değerli alışkanlıklardan biridir. Kitaplar sayesinde farklı dünyalara yolculuk yapabilir, geçmişi öğrenebilir, geleceğe dair yeni bakış açıları kazanabiliriz.

Düzenli kitap okuma alışkanlığı, bireyin kelime dağarcığını genişletir, ifade yeteneğini güçlendirir ve eleştirel düşünme becerilerini geliştirir. Aynı zamanda stresin azalmasına ve zihnin dinlenmesine yardımcı olur. Özellikle günümüzde, dijital çağın getirdiği hızlı tüketim alışkanlıkları karşısında kitap okumak, derinlemesine düşünme ve odaklanma becerilerini korumak için büyük bir fırsattır.

Kütüphaneler ise bu değerli alışkanlığın en önemli destekleyicilerindendir. Zengin kitap koleksiyonlarıyla her yaştan okuyucuya hitap eden kütüphaneler, bilgiye erişimin en güvenilir kaynaklarından biridir. Sessiz ve huzurlu ortamlarıyla kitap okumayı daha keyifli hale getirirken, aynı zamanda araştırma yapmak isteyenler için de büyük bir olanak sunar. Ancak kütüphanelerden verimli şekilde yararlanabilmek için bazı kurallara dikkat etmek gerekmektedir:

- ◆ Kütüphane içinde sessiz olunmalı ve diğer okuyucular rahatsız edilmemelidir.
- ◆ Ödünç alınan kitaplar zamanında ve zarar görmeden geri teslim edilmelidir.
- ◆ Kütüphane içerisindeki kitaplar raflara düzenli şekilde yerleştirilmeli ve izinsiz dışarı çıkarılmamalıdır.
- ◆ Yiyecek ve içecek tüketmekten kaçınılmalı, kütüphane ortamı temiz tutulmalıdır.
- ◆ Elektronik cihazlar sessize alınmalı ve gereksiz gürültü yapılmamalıdır.

Kütüphane kurallarına uyulduğunda herkes için daha verimli ve keyifli bir okuma ortamı sağlanmış olur. Kitap okumayı bir alışkanlık haline getirmek hem bireysel gelişimimize hem de toplumsal ilerlemeye katkı sağlar. Unutmayalım ki kitaplar, insanlığın biriktirdiği bilgeliğin en değerli hazineleridir.

AYŞENUR KOLCUBAŞI
TÜRKÇE ÖĞRETMENİ

TUZLA ULUBATLI HASAN ORTAOKULU

Değerli Okurlarımız,

Okulumuz bünyesinde zengin kitap kapasitesi olan ayrıca çok huzur bulduğumuz bir kütüphanemiz mevcut. Kütüphanemizde toplamı dört binden fazla olmak üzere Türk ve Dünya klasiklerinden, güncel çocuk kitaplarına, fantastik kitaplardan, futbolcuların hayatını anlatan kitaplara kadar çok çeşitli kitaplar bulunmakta. Bu kitapları kütüphanede sessiz sakin bir ortamda okuyabildiğimiz gibi ödünç alıp evimizde de okuyabiliyoruz.

Bu yıl teknoloji, kütüphanemize de geldi ve işimizi hem kolaylaştırdı hem de eğlenceli bir hale getirdi diyebilirim. Çünkü artık kitap ödünç alma ve teslim etme işlemlerini bilgisayar üstünden ve barkod okuyucuyla yapıyoruz. Tüm kitapları sisteme kaydettik ve her kitabın bir karekodu var. Tüm öğrencilerimiz de üye olarak sisteme kayıtlı ve hepsinin bir karekodu var, bu karekodları yaka kartı şeklinde yaptırarak öğrencilerimize verdik. Kitap ödünç alma ve teslim etmek istediklerinde görevli öğrenciler barkod okuyucuyla öğrencilerin yaka kartındaki karekodu ve kitabın karekodunu okutarak iki “dıt” ile işlemi tamamlıyorlar. Görevli öğrencilerimiz bu işlemleri oldukça kolay ve profesyonel bir şekilde yapıyorlar. Bu sayede hem işlem süresi oldukça kısaldı hem de kitap takibi çok kolay bir şekilde yapılabilir.

Sistem bize hangi kitabı ne zaman aldığımız, ne zaman teslim etmemiz gerektiği, en çok okuyan öğrenci, en çok okuyan sınıf, en çok okunan kitap gibi bilgileri sunarken aradığımız bir kitabın kütüphanemizde olup olmadığı, varsa hangi rafta ve sırada olduğu, kitabın teslim alınmaya müsait olup olmadığı bilgisini de veriyor.

Bunun yanında öğrencilerimiz; kütüphanemizde ders çalışıyor, soru çözüyor ya da ödevlerini de yapabiliyor. Ders öğretmenlerimiz ihtiyaç duyduklarında sınıflarıyla burada ders ya da etkinlik yapabiliyor. Sınıf dışında bir ortamda ders yapmak öğretmenlerimiz ve öğrencilerimiz için de değişiklik oluyor.

Ayağı alışanın bir daha kopmadığı kütüphanemiz, okulumuzun en huzurlu yerlerinden biri. Sizleri de bu sonsuz huzur, bilgi ve hayal dünyasına her daim bekleriz.

NAFİA AĞMIŞ
TÜRKÇE ÖĞRETMENİ
GİSBİR ORTAOKULU

KİTAP OKUMANIN ÖNEMİ

Kitap okumak, öğrencilerimizin hayal gücünü geliştirirken aynı zamanda onların kelime dağarcığını ve eleştirel düşünme becerilerini artıran en değerli alışkanlıklardan biridir. Derslerde ve günlük hayatlarında başarılı olmalarını istiyorsak, onlara küçük yaşlardan itibaren kitap sevgisini aşılamamız gerekiyor. Ancak sadece okumak değil, doğru kitabı seçmek de çok önemli. Öğrencilerimize, yaşlarına ve ilgi alanlarına uygun, onları geliştirecek eserleri seçmeleri konusunda rehberlik etmeliyiz. Kitabın içeriği, yazarı ve mesajı üzerine düşüncelerini sağlamak, onları bilinçli okurlar hâline getirecektir.

Kütüphaneler ise öğrencilerimizin bilgiye ulaşabilecekleri en değerli mekânlardır. Ancak ne yazık ki bazı öğrencilerimiz kütüphane kurallarına yeterince dikkat etmiyor. Sessiz olmak, kitaplara zarar vermemek ve ödünç alınan kitapları zamanında iade etmek gibi basit ama önemli kurallar, herkesin eşit şekilde faydalanmasını sağlar. Kütüphane kültürünü ne kadar erken kazandırırsak, öğrencilerimizin kitaplara olan ilgisi ve sorumluluk bilinci o kadar artar. Biz öğretmenler olarak, onlara kitap okumayı bir zorunluluk olarak değil, keşfetmenin ve öğrenmenin en keyifli yolu olarak göstermeliyiz.

MEHMET TEKİNALP ANADOLU LİSESİ
ÖĞRETMENLER: ZEYNEP GÜLTAŞ – AHSEN TOPAL

OKUMAK

Kitap okumanın faydalarından en başında gelen madde kelime dağarcığı geliştirmesidir. İnsanlar kitap okurken hem yeni bilgiler öğrenip kültür seviyesini yükseltirken bir yandan da hayatına yeni şeyler de eklemiş olur. Kitaplar okuma, anlama, yorumlama kabiliyetimizi geliştirmek için de bulunmaz Hint kumaşdır. Ne kadar çok kitap okursak hayal dünyamızı da bir o kadar geliştirmiş oluruz.

Kitaplar sadece yetişkinler için değil çocukların gelişimi için de büyük bir etkidir bu yüzden kitap okumayı daima hayatımızın her yerinde bulundurmalıyız. Kitap okuyan bir öğrenciniz varsa ne mutlu size. Hep düşünmüşümdür kitap okumak doğuştan gelen bir özelliktir ancak insan bu özelliğinin sonradan farkına varır. Genetik kitap okuma özelliği olmayan bir bireye ne kadar kitap okumayı tavsiye etseniz de okumaktan sürekli kaçacaktır. Notla tehdit ederek veya ödüllendirerek çocuğa kısmi olarak kitap okutulabilir ama bu sürekli hale gelemmez. Genlerinde bu okuma aşkı varsa yaşam süreci içerisinde elbet bir gün bunun farkına varacak farkına vardığında da asla elinden kitap düşmeyecektir. Tabii ki bu bir görüş. Her ne kadar böyle düşüsek de kişi kitap okumanın gerçek zevkini hissetmeye başladığı an o büyük aşk başlar ve kişi nefes aldıkça okumaya devam eder. Kitap okumanın benim için apayrı bir cazibesi vardır yeter ki insanoğlu cazibeyi takip edebilsin.

SEZAI YILDIZ
AHMET YESEVİ ANADOLU LİSESİ

OKUMAK VE İYİ İLETİŞİM

İnsan, yaşadığı toplumla etkileşim halinde bir varlık olup sosyalleşmek, iletişim kurmak ve bir şekilde anlaşma sağlamak zorundadır. Toplumun kaosa sürüklenmeden huzur içinde yaşamasını sağlayan da yine toplumun bizzat koyduğu kurallar bütünüdür. Ancak takdir edersiniz ki hayattaki her anlaşmazlığı yazılı normlarla çözemeyiz; bazen örf-adet ve nezaket kurallarını devreye sokmamız, problemleri sulh yoluyla çözmemiz gerekir.

Hukuki uyuşmazlıkların birçok sebebi vardır. Bunların en başında da iletişim problemleri gelir. Karşımızdaki insana sürekli şu cümleyi kurarız: “Beni yanlış anladın!” Bu, psikolojik olarak karşı tarafı suçlayan bir ifadedir. Sanki anlaşmazlık her zaman karşımızdaki insandan kaynaklanıyor gibi... Oysa temel problem kendimizi ifade edemeyişimizdir.

Dilimiz, oldukça zengin bir dil. Bugün itibarı ile Büyük Türkçe Sözlüğü'nde 616.767 Türkçe söz var. Nüfusumuzun büyük çoğunluğu ise günde ortalama 400 kelime kullanıyor. Bu değer, yerine göre 40-50 kelimeye kadar düşüyor. Bu veriler, aslında bize iletişim problemimizin kaynağını da açıklıyor. Görülüyor ki güzel Türkçemizin sadece%1'lik kısmını kullanarak anlamaya çalışıyoruz; bu da beraberinde yanlış anlaşılmalara getiriyor ve kendimizi ifade etmekte güçlük yaşıyoruz.

Bu sorunu çözmenin en doğru ve güzel yolu kitap okumaktır. Aslında kitap, hem mecburiyet hem de memnuniyettir insan için... Mecburiyettir, çünkü kelime varlığımızı genişletmek ve merak duygumuzu tatmin etmek için okumalıyız. Modern zamanda insan, dijital dünyanın kolaylığına kanıyor, bilgi kirliliği içinde her şeyi bildiğini sanıyor ama aslında hiçbir şey bilmeden yaşıyor. Bu döngüyü kırmak ve doğru bilgiye ulaşmak adına iyi bir okur olmalı, elbette bunu yaparken isin keyif kısmını da ıskalamamalıyız.

Kitap, bir nevi sanattır, güzeldir, gönül hoşluğudur, bu yüzden de bir yönüyle memnuniyettir. Okumak, hayal kurmayı tetikler; size olmadığınız ya da olamayacağınız birçok dünyanın kapısını aralar. Bazen simitçi çocuğun gözünden izlersiniz dünyayı, bazen bir emeklinin, bir polisin ya da bir işsiz, bazen de bir zenginin... Ancak o zaman anlamaya başlarsınız sizin dışınızdaki insanları.

Kitaplar, bize aynı ya da belki farklı coğrafyalarda bir başkası olabilmeyi, içinde bulunduğumuz bir anı ya da hiç bulunamayacağımız bir zamanı anlatır. Öyle bir anlatır ki... O tepeye çıkan herkes Yahya Kemal gibi bakamaz "Aziz İstanbul'a" ya da geçse bile anlatamaz Faruk Nafiz gibi "Ulukışla yolundan Orta Anadolu'ya"... Herkese nasip olmaz, bir güzelliği görüp de Mevlana gibi "Harama bulasan gözüm güzelliğinin hırsızı" diyebilmek... İşte bu değerleri okuyarak hem ruhumuzu besler hem de toplumsal yaşamın ve anlaşmanın en sağlıklı yolunu bulabiliriz.

HALE FİGEN KUTLUCA
TEZER TAŞKIRAN ORTAOKULU TÜRKÇE ÖĞRETMENİ

YENİ EVİM KÜTÜPHANEM

Kütüphane, bilgiye açılan bir kapıdır. Doğru kitap seçimi, kurallara uyma ve düzenli kütüphane kullanımı sayesinde bu kapıdan daha bilinçli bir şekilde geçebilir kendimizin en iyi versiyonunu gerçekleştirebiliriz.

Kütüphaneler herkesin istediği bilgiye kolaylıkla ulaşabildiği sessiz ve düzenli ortamlardır. Bu nedenle kütüphaneleri ziyaret ettiğimizde bazı kurallara dikkat etmemiz gerekir:

- *En önemli ve ilk kural sessiz olun.
- *Başkalarını rahatsız edebilecek her türlü davranıştan (yüksek sesle konuşma, elindekileri sürekli yere düşürme, gülme krizi vb.) kaçınin.
- *Kitaplara zarar vermeyin. Sayfaları yırtmamaya, katlamamaya ve karalamamaya özen gösterin. Unutmayın ki sizden sonra da pek çok arkadaşınız bu kitaplardan faydalanacak.
- *Zamanında iade edin. Aldığımız kitapları belirtilen sürede mutlaka geri getirin. Zamanında geri getirirsek yeniden kitap almak için yüzümüz olur.
- *Yiyecek ve içecek tüketmeyin. Kütüphane içinde kesinlikle yiyecek ve içecek bulundurmayın. Unutmayın ki kütüphaneye ders çalışmak, kitap okumak ya da araştırma yapmak üzere gidiyoruz piknik bir sonraki plan olmalı bu kurallara uyarak kütüphanede vakit geçirmenin tadına varmakla beraber kütüphane kullanma alışkanlığı da kazanabiliriz. Kütüphane kullanma alışkanlığı kazanmak akademik başarıyı artırır ve bilgiye erişim yeteneğinizi geliştirir. Süreci kolaylaştırmak için ise şu hususlara dikkat etmeliyiz:
- *Düzenli ziyaret edin. Haftada en az bir kez kütüphaneye gitmeyi alışkanlık haline getirin.
- *Özet çıkarın. Okuduğunuz kitapların özetlerini çıkararak anladıklarınızı pekiştirin.
- *Yeni kitaplar keşfedin. Kütüphane görevlilerinden öneriler alarak yeni kitaplar keşfedin.

Son olarak kütüphanelerin, bilgiye ulaşma, kültürel gelişim ve toplumun ilerlemesi açısından büyük öneme sahip olduğunu aynı zamanda gelişmiş, bilimin merkezi haline gelmiş ülkelerin çok büyük kütüphanelerinin olduğunu unutmayalım. Kütüphanede nasıl davranılması gerektiğini bilen, kütüphane kullanma alışkanlığı kazanmış bireyler olarak bu güzel alışkanlığın çevremizde yaygınlaşmasını sağlayalım.

TUĞBA DURMUŞ KESKİN
DEDE KORKUT ORTAOKULU TÜRKÇE ÖĞRETMENİ

BİLGİYE AÇILAN KAPI: KÜTÜPHANE

Kütüphane biriktirdiklerimizi ,bildiklerimizi, öğrendiklerimizi gelecek nesillere aktarmak için oluşturulan en önemli yapıdır. Kitaplar sayesinde ki bütün bir kültür gelecek nesillere aktarılabilmektedir. Kütüphane ortak bir yerdir; topluluk oluşturmada, insanları sosyalleştirmede yeri büyüktür. Arkadaşlarla buluşmak, interneti kullanmak veya okul ödevlerinde yardım almak için güvenli bir yerdir. Çocuklar, gençler ve yaşlılar dahil olmak üzere hayatın her kesiminden insanın bulunabileceği bir yerdir.

Kütüphaneler öğrencilere öğrenme, not alma veya ödev tamamlama için imkan veren çok sağlıklı bir ortamdır. Kütüphane, öğrencilerin çalışmalarına, iyi bir konsantrasyon sağlamalarına yardımcı olan çok sakin ve disiplinli bir atmosfer sağlar. Çocuklarımızı bu disiplinli atmosfere dahil etmeliyiz. Burada biz büyüklere önemli görevler düşmektedir. Onlara kitabı sevdirmeliyiz. Kitap ile bağ oluşturmada olumlu rol model olmalıyız.

Kütüphaneler, dünyada en kötü durumdaki insanlara bile kendilerini geliştirme şansı veren birkaç yerden biridir. Kütüphanede herkes için çok şey vardır. Kütüphane, her yaş grubundan herkese bir kapı sunar. Ekonomik durumumuz ne olursa olsun, gelip bizi bilgilendirebilecek ve dönüştürebilecek kitaplara ücretsiz erişebiliriz. Bu önemli yere ayak uydurabilmek için tabi ki bazı kurallara uyum sağlayabilmemiz gerekir. Bu kurallardan birkaçını aşağıda sıralayabiliriz:

- Kütüphane binası, okuma salonları ve koridorlarda su hariç yiyecek ve içecek tüketmemeliyiz.
- Kütüphane binası içerisinde cep telefonu ile konuşup insanları rahatsız etmemeliyiz.
- Kütüphane içerisinde izinsiz kamera, fotoğraf makinesi, cep telefonu ve benzeri araçlarla çekim yapmamalıyız.
- Kullanıcılar, kendi eşyalarından sorumludur. Kaybolan ya da çalınan eşyalardan kütüphaneler sorumlu değildir.
- Okuyucu salonlarında ve koridorlarda yüksek sesle konuşmamalıyız.
- Kütüphane kapanmadan on beş dakika önce, ödünç alma ve iade işlemlerini tamamlamalıyız.
- Kütüphanedeki bilgisayarları, sadece eğitim-öğretim ve araştırmaya yönelik amaçlar için kullanmalıyız.
- Kütüphane personelinin uyarılarını dikkate almalıyız.
- Kütüphane bilgi kaynaklarına ve eşyalarına (bilgisayar, sandalye, masa vb.) zarar vermemeliyiz.
- Kitaplardaki sistematik düzeni bozmamalıyız. Aldığımız kitabı tekrar yerine bırakmalıyız.

Kütüphane, en sevdiğiniz okumaları tek bir yerde düzenli tutmanın harika bir yoludur . Unutmayalım ki okumaya olan sevgi asla bitmez.

**SULTAN MANAP
TÜRKÇE ÖĞRETMENİ
EVLIYA ÇELEBİ ORTAOKULU**

KİTAP OKUMANIN ÖNEMİ

Kitap okumak, bireyin zihinsel gelişimini destekleyen, bilgi edinmesini sağlayan ve düşünme becerilerini geliştiren en önemli alışkanlıklardan biridir. Hayal gücünü besleyerek yaratıcılığı artırır. Düzenli kitap okuma alışkanlığı, bireyin kelime dağarcığını genişletir, ifade yeteneğini güçlendirir ve iletişim becerilerini geliştirerek sosyal hayatta daha etkili olmasına yardımcı olur.

Aynı zamanda insanın farklı bakış açılarını keşfetmesine olanak tanır. Kurgu eserlerde karakterlerin düşüncelerini ve duygularını anlamak, empati yeteneğini güçlendirirken bilimsel ve bilgi içerikli kitaplar bireyin olayları daha analitik bir gözle değerlendirmesine katkıda bulunur.

Yoğun ve hızlı bilgi akışının olduğu günümüz dünyasında, kitap okumak bireyin bilgiyi süzgeçten geçirme, doğru analiz yapma ve eleştirel düşünme becerilerini geliştirmesine yardımcı olur. Zihni dinlendiren ve bireyin kendini daha iyi ifade etmesini sağlayan kitap okuma alışkanlığı kişisel gelişim yolculuğunda vazgeçilmez bir rol oynar.

Kitap okumak, sadece bilgi edinme aracı değil aynı zamanda bireyin kendini keşfetmesini sağlayan bir rehberdir. Kitap okuma sevgisi okul ve aile iş birliği ile küçük yaştan itibaren öğrencilerimize kazandırılmaktadır. Okuma alışkanlığı kazandırmak ve geliştirmek okullarda eser seçiminin önemini zorunlu kılmıştır. “Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli”nde Türkçe alan becerileri tüm beceri alanlarının, okur yazarlıkların, eğilimlerin ve değerlerin temel bileşeni olarak ele alınmıştır. Ana dili aracılığıyla iletişim kuran kişi, dili anlama ve anlatma amacıyla kullanmaktadır. Bu yapılırken ana dili eğitimi sürecinde kişinin dil becerisini geliştirme süreci hakkında düşünmesi, kendini değerlendirmesi ve uyarlayabilmesi; sonunda kendi dinleyici, okuyucu, konuşmacı ve yazar kimliğini oluşturması amaçlanmıştır.

Eser Seçimine İlişkin Esaslar:

1. Eserler insan hak ve özgürlüklerine, demokratik değerlere, kişisel verilerin gizliliğine, hayvan haklarına aykırılık teşkil edebilecek; doğaya zarar verebilecek unsurlar içermemelidir.
2. Metinlerde millî, manevi, ahlaki, tarihî, kültürel ve toplumsal değerlere aykırı unsurlar yer almamalıdır.
3. Eserler, çocuğa görelilik ve çocuk gerçekliği ilkelerine uygun eserlerden seçilmelidir.
4. Kademelerde kullanılacak tüm eserler (ana metinler ve etkinliklerde kullanılacak metinler) öğrencilerin sınıf seviyesine, temaya uygun; söz varlıklarını zenginleştirecek nitelikte olmalıdır. Etkinlikler metinlerden hareketle hazırlanmalıdır.
5. Eserler, öğrencilere okuma sevgisi ve alışkanlığı kazandıracak, onların okur kimliği oluşturabilmelerini sağlayacak türünün iyi örneklerinden seçilmelidir.
6. Türk ve dünya edebiyatından edebî ve kültürel değer taşıyan eserler seçilmelidir.
7. Dünya edebiyatından alınacak metinler, genel kabul görmüş çevirilerden seçilmelidir.
8. Aynı yayınevi tarafından hazırlanan eğitim araç gereçlerinde öğrenci seviyesine uygunluk ilkesi dikkate alınır.
9. Eserleri kullanılan, alanda öne çıkmış yazar ve şairlerin -varsa- biyografilerine yer verilir. Yazar ve şairlerin biyografilerinde yalnızca edebî yönleri ön plana çıkarılır, öğrenci seviyesine uygun eserleri belirtilir.
10. Öğrencilerin ufkunu genişletmek, öğrencilere ilham vermek ve onları cesaretlendirmek için Türkiye’nin günümüze kadarki birikimini ve kazanımlarını, dünyada yankı uyandıran çalışmalarını, görünürlüğünü, yakın dönemin vizyonunu ve başarılarını temsil eden; ülkemiz kurum ve insanlarının önemli ve özgün çalışmalarını açıklayan, aralarında dijital içeriklerin de yer aldığı eserlere yer verilmelidir. Eserler yıllık planlanarak (aylara göre dağılımı sağlanmalı) okul -veli iş birliği sağlanmalıdır.

Yaşam boyu öğrenen ve 21. yüzyıl yetkinlikleri arasında yer alan bilgi okuryazarlığı becerisine sahip bireyler yetiştirme hedefi ile öğrencilerimize “Kitap Okuma Sevgisi” kazandırmak amacıyla biz öğretmenler her zaman öğrencilerimize rol model olarak eser seçimi, haftalık kütüphane programı, kitap okuma etkinlikleri ile destek olmaktadır.

ŞEBNEM F. UYANIK EROL
TÜRKÇE ÖĞRETMENİ
ÇAĞRIBEY ORTAOKULU

KİTAP OKUMA ALIŞKANLIĞI KAZANDIRMAK

Düşünen, sorgulayan ve kendini ifade edebilen çocuklar yetiştirebilmek için çocuklara kitap okuma alışkanlığının kazandırılması çok önemlidir. Akıllı telefonların, tabletlerin ve çizgi filmlerin bu kadar popüler olduğu günümüzde bu alışkanlığı çocuklarımıza kazandırmak aslında o kadar da zor değil. Sürekli bir çaba, doğru ortamın sağlanması ve rol modeli olarak çocuğunuza hayat boyu sürecek okuma sevgisini aşılayabilirsiniz.

Aileler çocuklarından bu konuda hep şikayetçidir. Çocuklarını bilgisayardan ve televizyondan uzak tutamadıklarını, kitap okumak yerine hep dışarıda oyun oynamayı tercih ettiklerini söylerler. İşin aslı, ne yaparsak yapalım çocuklar biz büyükleri taklit ederler. Çocuklarınıza kitap okuma alışkanlığını kazandırmak istiyorsanız, ilk önce sizin kitap okumaya başlamanız gerekir. Bir süre sonra çocuğunuzun, size okuduğunuz kitaplar ile ilgili sorular sormaya başladığını göreceksiniz. Çocuğunuz er ya da geç sizi taklit etmeye başlayacaktır.

‘BEN OKUYORUM İSTANBUL OKUYOR’ projesinin temel ilkelerinden biri olarak da okulda öğretmenin evde velinin öğrenciye rol model olması ve okuma alışkanlığının doğru metotlar uygulanarak kazandırılmaya çalışılması hedeflenmiştir.

Farkındalığı yüksek bireyler yetiştirebilmek için okuma alışkanlığının çocuğa küçük yaşlarda kazandırılması gerekmektedir. Sadece ona kitap okumasının önemli olduğunu vurgulayarak bunu başarmak mümkün değildir. Küçük yaşlarda kitap okuma alışkanlığı kazandırıldığında, çocuğunuzun yetişkin bir birey olduğunda kitap okumayanlara göre bir adım önde olması kaçınılmaz olacaktır. Aktif ve düzenli bir okuma yapması için çocuğun sevdiği kitaplara ulaşması bu noktada çok önemlidir.

Kitap Okuma Alışkanlığı Nasıl Kazandırılır? Peki, okuma ve öğrenme sevgisini çocuklara kazandırmak ve çocukları okumaya teşvik etmek için neler yapabiliriz?

1- Kitapları ve Dergileri Ulaşabileceği Yerlere Bırakın.

Kitapların, çocuğun rahatça erişebileceği boy hizasında ve göz önünde olması önemlidir. Böylece arzu ettiği anda okuma yapabilir.

2-Yaşına ve Mizacına Uygun Kitaplar Seçin.

Her çocuk ve aile biriciktir. Çocuğunuzun yaş seviyesine ve mizaç özelliklerine uygun kitapları araştırmak önemlidir.

3-Seçimlerine Saygı Duyun.

İster karikatür, ister çizgi roman, ister dergi, ister polisiye, ister fantastik kurgu... Önemli olan çocuğun arzu ettiği ve keyif aldığı şeyi okumasıdır.

4-Çocuğunuzla Düzenli Olarak Kitap Okuyun.

Rol model olmak alışkanlık kazandırmanın en önemli noktalarından biridir. Düzenli olarak belirlenen saatte tüm aile üyelerinin okuma yapması önemlidir. Ebeveynin söylediklerindense yaptıklarıdır mühim olan. Annesi ve babası keyifle kitap okuyan bir çocuğun kitap okuma olasılığı artar.

5-Okuduklarını İçtenlikle Dinleyerek İlgilendiğinizi Gösterin.

Kitaplar, ebeveyn - çocuk arasındaki ilişkiyi ve bağı muazzam güçlendirebilir. Babasının kendine kitap okuması bir çocuk için en kıymetli çocukluk anlarındandır. Okuduğu kitabı heyecanla anlatan çocuk için onu karşısında ilgiyle dinleyen birinin olması okuduğu kitaba verdiği önemi arttıracaktır.

6-Çocuklarınızın günlük yazmasını teşvik edin.

Kendini ifade edebilmesi için yazması da en az okuma yapması kadar önemlidir.

7-Onlarla kitap alışverişi yapın.

İlgisini çeken kitapları alması, buna vakit ayırması ve bunu ailesiyle birlikte yapması çocuğun kitaba verdiği önemi arttıracaktır.

8-Filmleri çekilmiş kitapları okuyun sonra filmini izleyin.

Çocuklar için film izlemek keyifli bir zaman geçirme yöntemiymken bunu okuduğu bir kitapla bütünleştirmiş olmak okuduğu kitaba yönelik olumlu bir izlenim oluşturmaktadır.

MİNE BULUT
BARIŞ MANÇO ORTAOKULU
TÜRKÇE ÖĞRETMENİ

ATEŞTEN GÖMLEK

Ruhumu sarmış ateşten gömlek.
Neydi ki affa köstek?

Ne yürekte kalsın ne sesinde.
Heybende varsa kininden bir nebze,
Rahmet et bir ürkeğe.

Tarifi olmayan duygular desteğim.
Ben ademden isem neyleyim?
Gayri ihtiyari yüreğim,
Sen ademden isen neyleyim?

Kuyudan bir serzeniş!
Ey Yakup oğlunun affı ayağına cenneti sermiş.

Ruhu yakıyor ateşten gömlek.
Neydi bu affa köstek?

Dışarı takmış bir miğfer.
Kendinden bir yel ver.
Rüzgar alsın buluştursun.
Sen sadece izin ver.

Bekliyorsun;
Üstünde ince bir ipek.
Yüreğin büyük olduğu kadar bir ürkek bir ürkek,
Bir rahmet kırıntısı ufak tefek.
Tek şey kaldı;
Yakıyor seni ateşten gömlek

Bir bak içindeki aleme.
Yine merhamete köstek olan kendine...

HAYRUNNİSA ULUDAĞ
MEHMET TEKİNALP ANADOLU LİSESİ

SESSİZ ÇIĞLIK

Bir kuş uçtu, kanadı yorgun,
Göğsünde bir kış, içinde sonbahar,
Ve rüzgârın sesiyle yankılandı,
Merhametin unutulduğu diyar.

Bir el uzandı, dokunmadan,
Bir ses çağırdı, duymadan,
Gözleri, dalgın bir ırmak gibi,
Akıp gitti, bir zaman kaybolmadan.

Yalnızlık, eski bir duvar gibi,
Üzerinde çatlak, içinde hayaller,
Ve her gece yıldızlar fısıldardı,
"Bir insan, bir insana kaç kez yetebilir?"

Görmedin mi? Taşlar da ağlar,
Bir çocuk düşerken sessizliğe,
Kırılan sadece dizleri mi sandın?
Ruh da kanar, göremezsın diye.

Ey unutan! Bir gün hatırlarsan,
Bastığın toprak, yasını tutar,
Ve rüzgârın dilinde fısıldar zaman:
"Merhamet, düşene değil, unutana ağırdır."

MEHMET YUSUF BALKAYA
MEHMET TEKİNALP ANADOLU LİSESİ

FİDANDAN AĞACA

Bir yaz gecesi siren sesleriyle uykumdan endişe içinde uyandım. Ev halkı panik halinde bir içeri bir dışarı koşuyordu. Annem ağıldaki hayvanlarımızı dışarı çıkarmaya çalışıyordu. Babam da hayvanları kamyonetin arkasına yüklüyordu. Her yer duman olmuş, göz gözü görmüyordu. Evimizin arkasındaki ormanda yangın çıkmıştı ve bir sürü itfaiye aracı söndürme çalışması yapıyordu. Köyümüz yangından dolayı tehlikeli olduğu için babam bizi başka köydeki dayımlara götürmeye karar verdi. Babam o gece beni, annemi ve hayvanlarımızı dayımlara bıraktıktan sonra yangını söndürme çalışmasına katıldı. Yangın söndürme çalışmaları birkaç gün sürdü.

Babam dayımlara geldiğinde çok yorgundu. Diğer gün ona evimizi ve ormanı görmek istediğimizi söyledim. Babam da tamam deyince hemen yola çıktık. Gördüğüm manzara beni çok üzdü. Evimizin arkasındaki her mevsim farklı renge dönüşen muhteşem orman yok olmuştu. Babamla beraber ormanda keşif yaptık. Gördüklerime hala inanamıyordum. Etrafta evsiz kalan hayvanlar vardı ve ben hiçbirine yardım edemediğim için çok üzgündüm. Bahçemizdeki ceviz ağacına yuva yapan sincap ailesi, devamlı karşılaştığım kaplumbağa, tilki ve yabani birçok hayvan evsiz, aç ve susuz kalmıştı. Babam onlar için bazı yerlere bolca su dolu kaplar bıraktı.

Küllerin içinde dolaşırken babamla yeşil bir ağaç gördük. Mutluluğumuzu tarif etmem mümkün değil. Hemen koşarak ağacın yanına gittik. Bu bir meşe ağacıydı. İşte o an, evsiz kalan hayvanlara yuva olan ve oksijen kaynağımız olan bu ormana yardım etmem gerektiğine karar verdim. Meşe ağacından palamut toplayarak bu işe ilk adımımı attım. Babamla birlikte yıllar süren emeğimizin karşılığını aldık. On, yirmi, yüz derken sayısız fidanımız ağaca dönüştü. Hayvanlar tarafından terkedilen orman, tekrar yuva olmaya başladı. Sincap ailesi, ceviz ağacımızdaki yuvalarına geri dönüp komşumuz oldu. Kaplumbağa ile tekrar karşılaşmaya başladık. Ormanda eskisi gibi kuş sesleri çoğalmaya başladı. Yeni yuvalarını çok sevdikleri aşıkardı. Başka hayvanlara yuva olmaya devam edeceğinden eminim. Hatta bir bahar günü leylekler göç ederken dinlenmek için ormanımızda konakladı. Ormanın üstüne kar yağmış gibi bir görüntü oluştu. Birkaç gün sonra göçlerine devam ettiler. İlkbaharda tekrar bekliyoruz sizi leylekler. Hatta her bahar bekliyoruz.

LORİN KUŞÇI
TUZLA AYDINLI İLKOKULU

RESİMLEYEN: LORİN KUŞÇI

MERHAMET

Bir damla gözyaşı kayar yanaktan,
Kalpte sıcaklık açar kapanan.
İçten bir gülüş, çok şey anlatır,
Merhamet bir güneştir, karanlığı yırtar.

Düşenin elinden tut, kaldır onu,
Zor günlerinde yanında ol, yanında bir yanı.
Bir kelime yeter, bazen sadece bir bakış,
Merhamet yayılır bir sevdâ gibi, alış!

Kırık dökük kalpler onarılmayı bekler,
Her bir yaraya merhamet ilaçtır.
Fırtınalar geçer, sevgiyle birleşir,
Merhamet büyür, insanlık yeşerir.

Unutma ki hayat bir yolculuktur sadece,
Merhametle dolu, her anı değerli.
Yürüyelim birlikte, el ele, gönül gönüle,
Merhametle saralım bu dünyayı, hep birlikte.

CANSU GÜNEŞ
TUZLA BORSA İSTANBUL KIZ MTAL

RESİMLEYEN: DEFNE TURGUT
BEHİYE DR. NEVHİZ IŞIL ANADOLU LİSESİ

ÖĞRETMEN

Yüreklere dokur sevgi ağını,
Herkesi kucaklar sarar öğretmen.
Maharetle okur bilim çağını
Cehalet devrini kapar öğretmen.

Çalışır, çırpınır, can ile başla.
Kutsaldır emeği ödenmez asla.
Gözünden süzülen bir damla yaşla
Gönülden gönüle akar öğretmen.

Dolduramaz kimse onun yerini,
Sınıflara döker alın terini.
Vatanı uğruna verir serini,
Mum olur kendini yakar öğretmen.

Kimisi kadrolu kimisi vekil,
Onunla verilir ruhlara şekil.
Aydınlık güneşi lambada fitil,
Karanlığa ışık saçar öğretmen.

Zihinde fazilet ışığı yakan
Kollara mesleki bilezik takan
Umutla güvenle yarına bakan
Milletin yolunu açar öğretmen.

Dillere destandır yaşam öyküsü.
Birlikte söylenir sabır türküsü.
Müreffeh Türkiye varlık ülküsü
Yarınlara tohum eker öğretmen.

“Yunus”ça konuşur tatlıdır dili.
Milleti üstünde daima eli.
Kalplere dokunan bir gönül eri,
Karşılık beklemez sever öğretmen.

Gözleri yüksekte seyreder arşı.
Dilinde pelesenk İstiklal Marşı,
Çelikten zırh olur düşmana karşı,
İrfan ordusunda nefer öğretmen.

Yüreklere işler sıcak sevgisi.
Çocuğa can verir engin bilgisi.
Elinde tebeşir bir de silgisi,
Yepyeni ufuklar çizer öğretmen.

Vefakâr insandır kadri bilinir.
Bilimsel bilgiyi rehber edinir.
Gün gelir bembeyaz kefen giyinir,
Cennette yerini görür öğretmen

ALPTEKİN TOPAL
BARBAROS İLKOKULU
OKUL MÜDÜRÜ

İSTANBUL - TUZLA İLÇE MİLLÎ
EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

* EMİNE YILAN BİLGİÇ * ZÜBEYDE İRMAK* RESUL COŞKUN * SEZÂİ
YILDIZ * ZEHRA NESLİHAN YAŞLAK * YALÇIN ÖMER OTO * SALİHA
ERCAN * AYŞENUR KOLCUBAŞI * SEMA URALÇIN TOPÇU * MİNE
BULUT * ŞEBNEM F. UYANIK EROL *SONNUR KAYAOĞLU * NAFİA
AĞMIŞ * NURHAN ERDÖNMEZ * ÖMER EREL * SONGÜL BALABAN *
DEMET YILDIZ EKMEKÇİ * ESMA GÜNERİ * SULTAN MANAP *
NİLGÜN SERTDÖNMEZ * HAKAN ÖZNEŞİN * AYŞE ZERMAN *
YASEMİN BİCAN* HALE FİGEN KUTLUCA * EMİNE CİNCİK * ZEYNEP
GÜLTAŞ * AHSEN TOPAL * BETÜL TURHAN * TUĞBA DURMUŞ KESKİN
* MEHMET BENEK * MEBRUKE KUŞERİ * DENİZ KİSBET * RABİA
ÖZTAŞ * GAMZE ALKAN * MEHMET AKİF ÖBEK * BİLLUR BABÜR *
DERYA EZGİ TANYERİ * ALPTEKİN TOPAL

CANSU GÜNEŞ * DAMLA DOSDOĞRU * ELİF DİLA YARAR * ZEYNEP
KARABACAK * İPEK YILMAZ * HAYRUNNİSA ULUDAĞ * MEHMET
YUSUF BALKAYA * YAĞMUR YILMAZ * NEHİR EMİRCAN * CEMRE
KONAR * ESİN ALKAN * TALHA ENES DUYSAK * ZEYNEP ÇELİK *
BUĞLEM SARIKIYAK * BAGER RODİN ÖZBEK * DEMİR ÖZÜGÜL *
YUNUS EMRE ULUSOY * MELİSA AZRA GÜNGÖR * ARYA BERİL BOZA *
BETÜL ERVA GENÇ * MEVA SİLA ÖZCAN * NEDİM AREN SEMERCİ *
ARDA ÖZÇELİK * DERİN GÜLER * LORİN KUŞÇI * HASAN KIDIL * M.
BURAK ŞENOL * ENSAR YİĞİT OKUR * ZEYNEP SARE KARAGÖZ *
YAĞMUR YURTSEVER * ESMA HAFSA YEŞİLKAYA * DENİZ ALP
ARSLAN * HAFSA MİRA BULUŞLU * DEFNE TURGUT *

İSTANBUL-2025

